A KÁRPÁTOKTUL LE AZ AL-DUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

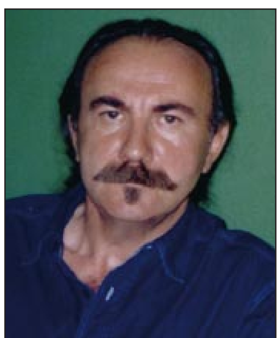

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

46. ÉVFOLYAM 1. SZÁM | 2007. JANUÁR–FEBRUÁR | ÁRA: 3,50 US dollár – Mo. 240 Ft

Dobszay Károly:

EGYENES BESZÉD

„A világcsalás korában az igazság kimondása forradalmi tett."
George Orwell

Napjainkban, mikor a magyarság – de talán az egész jóakaratú emberiség – jövőjét nézve sötét fellegek borítják a horizontot és az alagút végét sejtető fény legtöbbször csak a szembe jövő vonatot jelenti, elkerülhetetlen az egyenes beszéd. A tudatos taktikázásból vagy félelemből történő mellébeszélésnek egyszer és mindenkorra véget kell vetni, ha mint nép- és kultúrközösség továbbra is élni, létezni akarunk.

Ki kell mondani végre az igazságot – méghozzá a teljes igazságot – minden fórumon, mert csak az igazság tehet bennünket újra szabaddá.

Marschalkó Lajos, a nagy magyar vátesz ezt úgy fogalmazta meg annak idején, hogy „a világhódítók hatalmát csak az igazság kimondásával törhetjük meg", és ezen irányelv szerint küzdött mindhalálig. A világhódítóknak még soha a történelem folyamán nem volt nagyobb hatalmuk, mint napjainkban.

Betegek vagyunk. Beteg az egész világ. Sőt néha már az az érzésünk, hogy az egész világot egy gyógyíthatatlan elmebetegség, a filoszemitizmus kerítette hatalmába.

A beteg gyógyulásának első számú feltétele, hogy egy pontos diagnózist készítsünk a betegség okáról, mert csak ennek ismeretében tudjuk eldönteni, hogy mi az a gyógymód, amely végül sikerre vezethet.

Úgy szoktattak – vagy idomítottak – bennünket, hogy bizonyos gondolatokat nem tudunk meghallani és érzelmek segítségével próbáljuk elutasítani, hogy ezek a gondolatok tudatunkba egyáltalán beférkőzzenek.

Nem az alapján ítéljük meg a gondolatokat, hogy helyes vagy nem helyes, hogy igaz vagy nem igaz, hanem, hogy bizonyos kategóriáknak megfelelnek-e, tehát, hogy politikailag korrektek-e vagy sem.

Létezik egy tabu, amelyet évtizedek, sőt talán már egy évszázada belénk ültettek, nevezetesen, hogy bizonyos témákat nem akarunk tárgyszerűen tudomásul venni. Olyan témákat, ahol a zsidóságról van szó. A zsidóság, a zsidó témakörét tudatunkban valahogy a gondolatrendőrség keríti be, veszi körül. Nem szabad, hogy tényszerűen elgondolkozzunk erről a témáról.

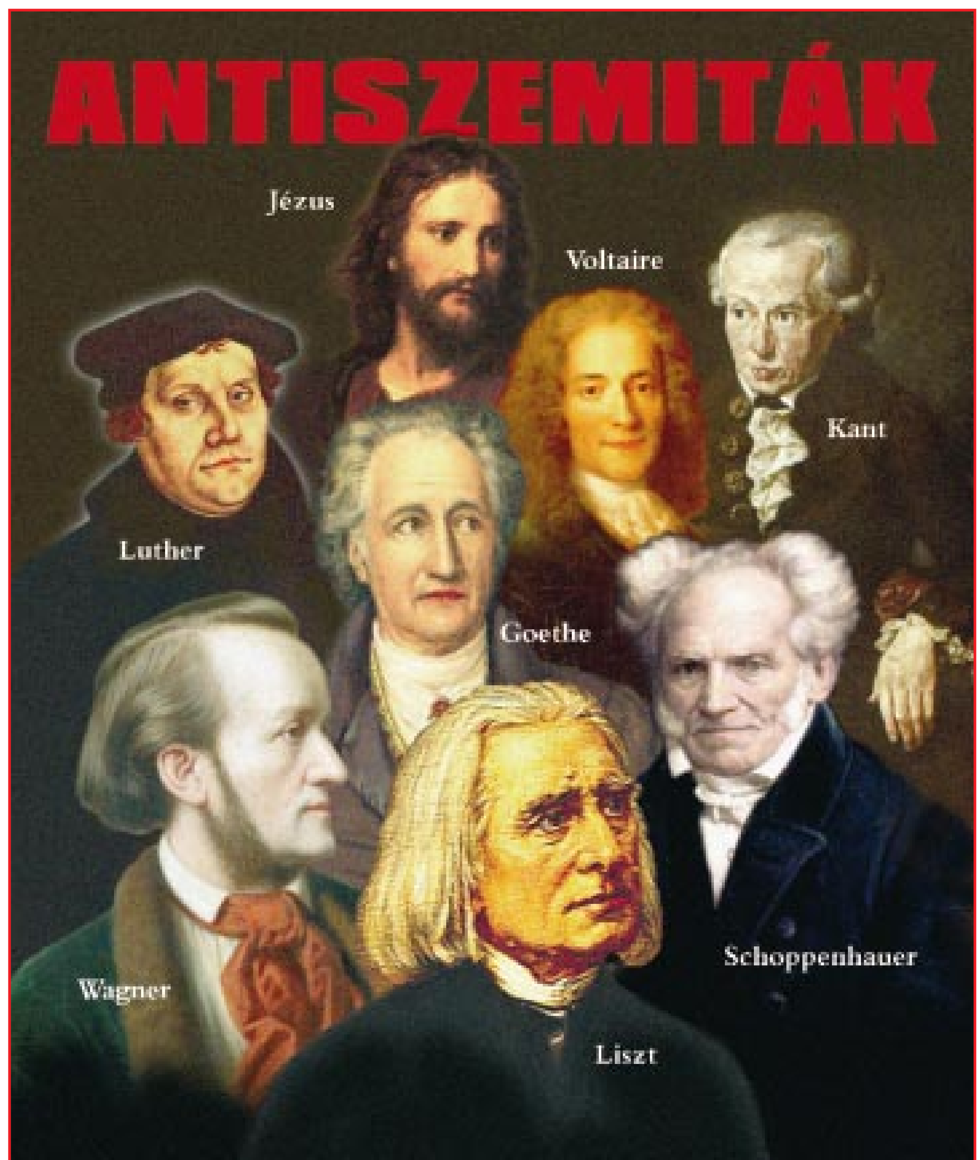
De mi most a továbbiakban mégis elgondolkozunk a zsidókról. A zsidókról és a hozzánk való viszonyukról és megfordítva. És az, ami ebből következik, olyan borzalmas egy normális, egyszerű polgár számára, hogy hajlamos rögtön felállni és ordítva elszaladni.

Az úgynevezett holocaust témájáról szintén beszélni kell.

A holocaustról, mint a zsidóság politikai fegyveréről. Már csak ennek a kimondása is heves reakciókat vált ki, mégis fontos, hogy végre világosságot teremtsünk ebben a témában is és ezáltal újra odáig jussunk, hogy a gondolatokat a tulajdonképpeni értékük alapján ítéljük meg, tehát, hogy helyes vagy nem helyes, igaz vagy nem igaz.

A revizionista történészek szerint a holocaust-vallás a világtörténelem legnagyobb hazugságára épül és hogy a zsidó nép tervszerű kiirtásának vádja – ahogy azt a hivatalos verzióból ismerjük – nem más, mint kitaláció.

A fő fegyvert, a fő stratégiát a jelenlegi zsidó uralomhoz az szolgáltatja, hogy a II. világháború folyamán 6 millió zsidót kiirtottak. Persze ezzel kapcsolatban kizsákmányolásról is beszélhetünk, hogy ezzel a hazugsággal pénzt zsarolnak ki belőlünk, ami igaz is, de ennek teljesen alárendelt jelentősége van. Elsősorban arról van szó, hogy a szellemiségünket akarják elpusztítani.

És ez olyan borzasztónak hangzik egy normális polgár fülének, aki ezzel a témával nem foglalkozott, hogy talán már most eldobja az újságot. Azonban ezzel csak saját maga elől bújik el. Fél, bár érzi, hogy ezek a gondolatok igazak lehetnek, mégsem akar róluk elgondolkozni.

A gyengeségünk abból áll, hogy a zsidókról nem tudunk olyan rosszat feltételezni, ahogy a zsidóság a történelem folyamán, de főleg a 20. században, ellenünk, az összes nem-zsidó népek ellen, de főleg az európai népek ellen cselekedett. Ezeket a gondolatokat meg kell vizsgálni, mindenekelőtt megengedni a vizsgálatát annak, hogy amit most leírtam, annak van-e komoly háttere.

Fel kell tenni továbbá a kérdést: hogyan lehetséges, hogy egy ókori nép eljut a jelenbe és ilyen módon hívja fel magára a figyelmet és ezáltal egy komoly problémává változott? Hogyan lehetséges, hogy ez a nép egy létező hatalom, egy világhatalom? Mivel lehet magyarázni, hogy a zsidók az összes más népek között szétszórva ilyen hatalomra tehettek szert több mint 3000 év után és manapság ilyen jelentőséggel rendelkeznek? Az ókor minden más népe eltűnt, elbukott, az asszírok, a babiloniak, a perzsák, az egyiptomiak, a görögök, a rómaiak. Mind elfújta a történelem szele, csak ez az egyetlen, Jehova által kiválasztott nép van ma itt és nemcsak, hogy itt van, hanem uralja a világot. A pénzen, a médián keresztül, és egy ellenséget alkot minden államban. Egy belső ellenséget.

És nem létezik nagyobb veszély és az ember nem lehet nagyobb veszélynek kitéve, mint ha egy létező, valóban jelen lévő hatalmas ellenséget a saját országában, mint olyat, nem ismer fel és nem nevez meg. Mivel akkor ennek az ellenségnek megvan a lehetősége, hogy csendben megvalósítsa terveit és ezen a módon az összes népet leigázza.

Hamis bűntudattal megterhelve, vakok vagyunk meglátni a kést, amit a zsidó a kezében tart, hogy a hátunkba szúrja, miközben keblünkre öleljük. ▶

▶ És az antiszemitizmusról is beszélnünk kell.

A zsidóság által a köztudatba ültetett és manapság szinte halálos ítéletnek számító szavak, mint az „antiszemitizmus" vagy „rasszizmus" csak akkor hatásosak, ha kiváltják a jól ismert védekezési reflexeket. „Nem vagyok antiszemita, mivel...." Sajnos ez a viselkedési mód mind a mai napig mint valami beteges beidegződés még a zsidóság mesterkedéseit felismerő és az ellen nyíltan fellépő legbátrabb kritikusokra is jellemző.

Mi történik azonban, ha a vád tagadása helyett inkább azután érdeklődünk, hogy mi az oka annak, hogy a zsidókat zsidóságuk miatt gyűlölik? Több mint 3000 éve a zsidók mindenhol, ahol csoportosan megjelentek, gúnynak, csúfolódásnak és üldözésnek voltak kitéve. Véletlen vagy szükségszerűség? Ebből a perspektívából nézve az „antiszemitizmust" nem lehet többé mint a zsidógyűlölő szellemi elfajzásának kifejezését értelmezni.

Naponta tapasztaljuk, hogy mindig csak antiszemitizmusról beszélnek és mindenki rátámad azokra, akiket antiszemitának nyilvánítanak. Az ember azonban soha sem kérdezi meg, hogy mi az oka az antiszemitizmusnak. Minden okunk megvan rá, hogy megkérdezzük: ha létezik antiszemitizmus – tehát zsidóellenesség – és ez olyan jelentőségű, hogy egy ENSZ nyilatkozatot is terveznek készíteni ellene, akkor mi az oka, hogy ez a jelenség létezik? A zsidók mindenkit elítélnek, akit ők antiszemitának nyilvánítanak, de minden kérdést az antiszemitizmus okának irányában már rögtön mint égbekiáltó bűnt üldöznek, kisebbség elleni izgatásnak, lázításnak nyilvánítanak.

De nem csak a zsidók, hanem az általuk Lenin-féle hasznos hülyéknek használt nem-zsidó társutasok is, akik segítenek legyártani azt a kötelet, amivel végül őket is felakasztják. A boldog rabszolgák a szabadság legádázabb ellenségei.

Minden párbeszédben, minden eszmecserében, minden vitában, politikai, világnézeti és kulturális területen van egy tabu, amely úgy hat, mint egy ki nem mondott feltétel. Csak akkor szabad érveket érvényre juttatni, kinyilvánítanunk, ha hallgatólagosan abból a feltételből indulunk ki, hogy a zsidóság, a zsidók világszerte, mindig az az áldozatok népe volt, mindig igazuk volt és mindig ok nélkül üldözték őket.

Nem Adolf Hitler, hanem a cionista Bernard Lazare, aki a 19. század végén Párizsban tevékenykedett, fogalmazta meg a döntő szempontot a zsidókérdéssel kapcsolatos vitában. Ezt írta:

„Ha az ellenségeskedés és utálat a zsidókkal szemben csak egy országban és csak egy bizonyos időben történt volna, könnyű lenne ezt a haragot megokolni, ennek a haragnak az okait kideríteni. De ellenkezőleg, ez a faj a kezdetek óta minden nép gyűlöletének a célpontja volt, amelyek között élt. Mivel a zsidók ellenségei a legkülönbözőbb népfajok közé tartoztak, akik egymástól nagyon nagy távolságra fekvő vidékeken laktak, különböző törvényeik voltak, ellentétes elveket vallottak, sem ugyanazon erkölcseik, sem ugyanazon szokásaik nem voltak és összehasonlíthatatlan szellemiséggel rendelkeztek, így az antiszemitizmus általános okait mindig a zsidóságban kell keresni, nem pedig azokban, akik ellenük fellépnek."

Szinte naponta találkozunk azzal az álszent zsidó félelemmel, amely egy különös védekező viselkedést von maga után: Már sikoltoznak, mielőtt vernék őket. Így egy nem létező, csak általuk feltételezett és félt veszélyből elképzelt valóság lesz. A zsidó állandóan és mindenütt mint túlélő érzi magát és ezen keresztül jogot formál magának, hogy kárpótolják ezért a veszélyért.

A saját tulajdonukban lévő médiákban hazugan állított kiirtásukra irányuló sorsukkal a megnyert második világháború után a támadhatatlanság állapotába helyezték magukat. Minden általuk elkövetett bűn már a nyilvánosságra kerülés előtt megbocsáttatik. Minden erkölcsi tiltakozás a világközvélemény előtt végbemenő gonosztetteikkel szemben, részükről sikeresen mint az antiszemitizmus újabb bűne kerül végül megjelenésre.

Régóta nyilvánvaló, hogy nem az antiszemita, aki gyűlöli a zsidókat, hanem az, akit a zsidók gyűlölnek.

A jelenlegi helyzetünkre irányítva a figyelmet, a zsidókkal vagy zsidókról csak azzal a feltétellel beszélhetünk, ha elismerjük, hogy a II. világháború alatt a zsidó népet Európában fizikálisan kiirtották. (Nekünk magyaroknak, mint tettestárseknek ebből 600 000 kiirtott zsidó élet terheli a számlánkat és lelkiismeretünket.) Aki ezt a feltételt nem ismeri el, az a zsidók szerint maga is ellenség, akit üldözni lehet, sőt reálisan meg lehet fosztani a szabadságától.

Korunk hősei és üldözöttjei, a revizionista történészek tagadják, hogy a Harmadik Birodalom idején ez a szisztematikus, előre kitervelt és precízen végrehajtott népirtás megtörtént, és azt mondják, hogy a tézis, mely szerint a zsidókat milliós nagyságrendben a Ciklon-B nevű mérges gázzal elgázosították, egy hazugság. Méghozzá a világtörténelem legnagyobb hazugsága, amely következményeit tekintve is a legsúlyosabb hazugság.

A zsidók korán felismerték: majdnem minden embert el lehet szédíteni, hogy majdnem mindent elhiggyen, ha sikerül neki beszuggerálni, hogy ezt majdnem mindenki más is elhiszi.

Hogyan lehetséges, hogy annyira korlátozott a felismerési képességünk, hogy erre a szörnyű vádra való tekintettel még az orrunk előtt fekvő dolgokat is figyelmen kívül hagyjuk és egyáltalán nem vagyunk abban a helyzetben, hogy megkérdezzük: mit jelent egyáltalán több millió embert egy behatárolt időben, 1942-től 1945-ig a Föld egy behatárolt szegletében megölni és utána nyomtalanul eltüntetni? Milyen feltételei vannak ennek a természetben és a fizika világában? Minek kell történnie? És lehetséges-e ez egyáltalán? Lehetséges ez ezen a helyszínen és a rendelkezésre álló épületekben a gyilkolás eszközével? És már ott is van a következő gondolat: Igaz lehet ez egyáltalán?

A holocaust-ipar prominens haszonélvezői, mint Eli Wiesel – béke Nobel-díjas notórius hazudozó –, Simon Wiesenthal, a holocaust-münchausen és a mi kedves holocaust-háryjánosunk, Kertész Imre minden hazugságát megcáfolták már. Ennek ellenére tovább terjeszthetik ezeket a hazugságokat a zsidó média asszisztálásával.

Csak egy kirívó példát említve, Auschwitzban neves történészek nyomására kénytelenek voltak a korábbi, 4 milliós áldozatot feltüntető táblát egy csak másfél millió áldozatot feltüntető táblára kicserélni. Ha valaki veszi a bátorságot és megkérdezi, hogy hová tűnt akkor a maradék két és fél millió állítólagos áldozat – mivel ettől a hivatalos, 6 milliós szám egy lélekkel sem csökkent –, akkor válasz helyett az illetőt rögtön holocausttagadónak és ebből kifolyólag üldözendő közellenségnek kiáltják ki.

A zsidóság – kivétel nélkül – azt hitte, hogy a holocaust-vallással a zsidókérdést végérvényesen megoldotta. Egy hazugsággal, amelyet az elbutított és ezáltal abszolút védtelen népek fejébe a pénzével és médiahatalmával beültethetett. Azonban a hazugságoknak a hazudozóra nézve van egy kényelmetlen tulajdonságuk: töredeznek. Amit az igazság keresői több éves sziszifuszi munkával ebből a hazugságfalból kitörnek, többé soha nem tér vissza korábbi helyére. Végül az egész, mint egy kártyavár, magába omlik. Ez az idő már nincs messze.

A világ alaptörvénye, hogy előbb vagy utóbb, de mindig az igazság győz a hazugság fölött, akkor is, ha a hazugság hatalma néha túl hosszúnak tűnik.

A második világháború után a győztesek szellemi kannibalizmusának köszönhetően tízezerszámra ítéltek irodalmi termékeket – könyveket és újságokat – megsemmisítésre, mivel azt hitték, hogy ezzel bizonyos népeket megfoszthatnak múltjuktól, történelmüktől és kultúrájuktól. Egyedül a német nyelvterületen 40 000-re becsülhető azon különböző kiadványok száma, amelyeket tiltott listákra tettek és ezt követően zúzdába irányítottak a sajtószabadságot annyira szívükön viselő örök humánusok és örök demokraták, mert ezen írásművek tartalma veszélyt jelentett a zsidó mítoszteremtők terveinek megvalósításával szemben.

Ha nem vigyázunk és nem vetünk végre gátat a zsidó szellemi diktatúrának, akkor az európai történelem és kultúra csillagainak fénye hamarosan végleg kialszik, mivel Jézus Krisztustól kezdve Luther-en, Kant-on, Voltaire-en, Goethen, Schoppenhauer-en, Wagner-on, Liszt Ferencen keresztül mindenkit antiszemitának bélyegeznek, műveiket pedig a szennyirodalom kategóriájába sorolttatják, csak azért, mert a kiválasztott néppel kapcsolatban egyéni véleményüknek adtak hangot.

Toleranciát köztudottan azok mutatnak legkevésbé, akik azt másoktól a legerőteljesebben követelik.

Aki még nem tudta volna, és ami már régóta teljesen nyilvánvaló, az most David Duke magyarul is megjelent könyvéből végleg megbizonyosodhat arról, hogy Amerikát a zsidók uralják. A zsidó világterror a pénz és a médiák segítségével működik és főleg azon a befolyáson keresztül, amit a világ legerősebb katonai hatalmának ellenőrzésén és irányításán keresztül elértek.

Ennek ellenére világszerte kezdetét vette egy szellemi szabadságharc az igazságért. És egy tisztább ügyet, mint az igazságért harcba szállni, nem lehet elképzelni.

A leírtak ismeretében az, amit antiszemitizmusnak neveznek, a valóságban nem más, mint jogos nemzeti önvédelem. Esetünkben szellemi önvédelem, amely számunkra legfelsőbb parancs, ha mint nép és kulturális közösség élni akarunk.

Vagy ahogy Horst Mahler írta:

„Az antiszemitizmust, mint valami teljesen normális dolgot kell tekinteni. Sőt, ez pontosan egy egészséges spirituális immunrendszer biztos jele, tehát szellemi egészségnek, egy olyan egészségnek, amelytől a zsidók – jogosan – félnek."

Szellemi háborúban állunk és a hallgatás vagy mellébeszélés nem más, mint öngyilkosság.

Szili Sándor:

KITARTANI!

Panaszkodásnak és nyögésnek
Ma nincs helye! Ma nincs Önérdek!
Egy kötelesség a mai;
Kitartani!

Hogy elkopott a cipőd sarka;
Hogy nincs jegyed kenyérre, vajra;
Hát ez is oly nagy valami!?
Kitartani!

Házak romokká dűlnek össze?
Csak a Haza álljon örökre
S templomainak tornyai!
Kitartani!

Az ellenséged buldog fajzat
Csak azt lesi, hogy hol haraphat;
Ki akar végleg irtani!
Ezért kell most kitartani!

Magyar vagy? Sorsod mindig ez volt;
Fejed felett a vész, ha tombolt
Törni, de meg nem hajlani!
Kitartani!

Mesék, regékre hát ne hallgass,
Mert nem segít a csodaszarvas,
Ha fénylők is a szarvai!
Csak egy segít: kitartani!

Szűnjön meg hát az ősi átok
A pártütés! Ha összeálltok
Itt senkise tud ártani...!
Kitartani...!

Volt egy idő, mely gyáván fújta:
Nem kell a kard! Nem kell a puska!
Térdet, fejet kell hajtani!
Nem kell a frontot tartani!

S ezért lettünk csonka ország!
A hitünket is elorozták
A Belzebub bitangjai...!
Azért kell most kitartani!

Hogy ez a sors újból ne érjen!
Keresztül minden szenvedésen
Egy szónak kell visszhangzani:
Kitartani! Kitartani!

Összetartás, 1944. november 5.

Major Tibor

FAJVÉDELEM – SORSPARANCS!

Van magyar faj, és van fajkérdés. A történelmi Magyarország természetes határai által bezárt őshazánk oszthatatlan területi és népi együvé tartozásának soha fel nem adható hitvallása, a hungarista hitvallás lényege. Ez volt az örök magyar cél, amelyért Szálasi Ferenc – aki 110 esztendővel ezelőtt, 1897. január 6. született Kassán – a szentek fanatizmusával küzdött a magyar közélet porondján történt megjelenésétől egészen a vértanúságig.

„Én egész Európát úgy nézem a hungarista ideológia szempontjából, mint egy nemzetiségi államot, mert körülbelül 10,5 vagy 11 millió négyzetkilométeren kell rendezni kb. 30-35 történelmi népszemélyiségnek egymáshoz való viszonyát. Szerintem az Európa-közösség megalkotásának kérdése nem más, mint magyarországi problémáinknak kiszélesítése európai síkra. Európa létkérdése így ebben a tételben sűríthető: vagy meg tudja oldani a kérdést, akkor be is tudja állítani a nemzeti szocialista Európa-közösséget, vagy pedig nem, akkor Ázsia vagy Amerika fogja Európában a hegemóniát gyakorolni.

Felfogásom – mondta Szálasi Ferenc vitéz Teleki Mihály grófnak, a Nemzeti Szövetség képviselőházi tagjának – „hogy Közép-Európának együtt kell maradnia, együvétartozandóságát anyagi-földrajzi szempontból a Duna fejezi ki. Kelet-Európából Nyugat-Európába, Észak-Európából Dél-Európába belvízi úton egyedül és kizárólag csak a Duna segítségével lehet eljutni. A Duna mentén élő három nép: a német, a magyar és a román élet-, társ- és sorsközösségbe való, még pedig nem olyanba, amely a Duna eredetét és torkolatát jellemző földrajzi név jelzőjét kapja a közössége elé – tudvalevően a Duna a Fekete-erdőben ered és a Fekete-tengerbe ömlik –, tehát nem egy „fekete" közösségbe, hanem egy életbiztonságban és jólétben élő nacionalista és szocialista közösségbe. Emellett azonban mind a háromnak az ő sajátos adottságainak megfelelően kell kialakítania belső életét. A Felső-Dunán szerintem a német nép vezetése alatt kell kialakulnia az életnek, a Középső-Dunán a magyar nép az Alsó-Dunán a román nép vezetése alatt. Ezért javaslatunk az lehetne, hogy a románoknak egészen a Dnyeperig kell vezető feladatukat elvégezniük, amelynek teljesítésére szükségük lesz a hárommillió románra, akik a Kárpátok ölelte Dunamedencében élnek. Ezt a hatalmas feladatot azonban csak két nemzetiszocialista nép tudja őszintén megoldani. Ha az egyik azt mondaná, nem fogadom el, az már nem nemzetiszocialista, hanem imperialista oldal felé kanyarodik el.

Ezek az alapvető megállapítások vonatkoznak az összes többi népszemélyiségekre is."

Az első és a második világháborút követő békediktátumok legkíméletlenebbül hazánkat sújtotta. Az ezeréves keresztény magyar államtestből kiszakított területeket több mint három és félmillió őslakos színmagyart, és a századok folyamán sorstársaikká vált bevándorló más nemzetiségű lakosságot a népek önrendelkezési jogának megtagadásával, megkérdezésük és meghallgatásuk nélkül Romániához, Ausztriához, valamint az újonnan alakított Jugoszláviához és Csehszlovákiához csatolták.

Nem igaz, hogy népnyúzás volt a magyar történelem alaphangja, amint azt az idegen szellemű Jászi-féle szociológiai iskola és a nyomába kelt proletárok diktatúrájába öltözött zsidólázadás a nemzeti eszme ellen elhitetni és bizonyítani próbálta. Nem minden zsidó volt kommunista, de azért nem alaptalan az a felfogás, amely szerint a kommunizmus nem volt egyéb a destruktív zsidóság összeesküvésénél, a nemzeti Magyarország megsemmisítésére. Messzemenő céljukat, bosszúra való felkészültségüket, egész erkölcsi és hitbéli felfogásukat mi sem ismerteti meg jobban, mint az alább közölt kommunista zsidó szózat, amelyet a „Zsidó szentegylet" látott el aláírással:

„Hatezer éves vándorlásainknak úgy látszik ismét fordulópontjára érkeztünk. A magyar faj nem látta, hogy mi egészen másfajta emberek vagyunk. Mi vagyunk az Isten kiválasztott népe, akinek Jehova kegyelméből megadatott a kiváltság, hogy sohase kellett orcánk verejtékével a mindennapi kenyerünket megkeresni. A programot – hála Jehovának – kipaříroztuk a kommunizmussal és ügyesen félrevezettek munkásokkal. Láthattátok, mint jöttek elő: Kun Béla, Szamuely és társai az erős keresztény magyarok kiirtására és lehető kipusztítására, vagyonaikból való kifosztására. Nem bántottak ők egy zsidót sem. A zsidóságot mind személyében, vagyonában megkímélték. Templomaikat és hitüket nem bántották. A fő, hogy mi tudjuk, hogy zsidók vagyunk és itt Magyarországon akarunk boldogulást szerezni. Ha kell legyünk alázatosak. Ha kell kereszteltkedjünk ki! Hangoztassuk mindenkor, hogy csak szerény, egyszerű kereskedők akarunk lenni! Valljuk magunkat szintén magyaroknak! Magyarosítsuk neveinket, mert ez a legjobb módszer, ezzel lehet a magyar fajta ostobaságát legjobban kihasználni. Minden vezető állást zsidó töltsön be! Sajtónkkal, pénzzel, a szabadkőműves páholyokkal, semmitől vissza nem riadó agitációs eszközökkel, a Galilei-körök és más egyesületek, különféle szakszervezetek révén, ha most sikerül elaltatni ébredő magyarjainkat, úgy a paraszt nekünk dolgozik, a magyar urak a mi szolgáink, asszonyaik a mi szeretőink lesznek. Tehát most legyetek résen és ne sajnáljatok semmi áldozatot! Agitáljatok teljes erővel! Tudjátok, hogy a Talmud szerint a gójt megcsalni és felhasználni nem bűn, sőt ellenkezőleg: erény! Ha pedig a Jehova úgy akarná, hogy ismét vándorútra keljünk, itt az ideje, hogy bosszúnkat a keresztényeken kitöltvén, romhalmazt és vértengert hagyjunk magunk után…"

Van magyar faj, és van fajkérdés.

A kommunizmus ellen vívott második világháború elvesztése után Magyarország a szovjet megszállás alá került és egy idegen hatalom, a zsidó bolsevizmus szolgálatába szegődött kommunista párt uralmát szenvedte. Ha ismerjük a Szovjetunió által irányított oknyomozó történelmet, akkor nem csodálkozhatunk azon, hogy a magyarok országára ráerőszakolt új történelemszemlélet sokkal brutálisabb és népi öntudat-gyilkoló, mint akár a lengyel, cseh, vagy a román kommunista politrukoknak kiadott utasítások. A déli és északi szlávok közötti egyesülés lehetőségének Magyarország az egyetlen akadálya, így érthető, hogy a Szovjet katonai impériumán túl a valóságos történelemmel legellentétesebb ideológiát is kell használni.

Egy népet, egy nemzetet két módon lehet megsemmisíteni. Biológiailag és eszmeileg. A biológiai megsemmisítést célozta a magyarság legjobbjainak kiirtása, Szibériába való deportálása és nem utolsó sorban a mai napig tartó abortusztörvény, amellyel ezrelék alá nyomta le a magyarság természetes szaporodását.

Az új „magyar" történelemszemlélet kereken azt hirdeti, hogy Trianon nem volt más, mint Magyarországot érintő politikai történéseknek egyik logikus láncszeme. A fiatal magyarság számára egyszerűen reakciós örökségnek, vagy ahogy napjainkban mondják, polgári elhajlásnak minősítik még csak a gondolatát is annak, hogy akár a Felvidék, akár Erdély, vagy Dél-Magyarország még egyszer visszajuthat az ezeréves anyához.

A magyar múlt és a magyar jelen 1945-ben kezdődik. Addig hazugság volt minden. Az Árpádházi család – Szent Istvánnal az élen – éppen olyan népet nyúzó, kizsákmányoló rablóbanda volt, mint akár a vegyesházi királyok, a Hunyadiak vagy az egész Horthy-rendszer. Ezeket az ocsmányságokat és területrablást szentesítették a „szabad" Magyarország hazaáruló képviselői az úgynevezett alapszerződésekkel. A magyarság, a magyar faj itt áll megtépdesve, megviselve, más ellenséges fajok közé beékelve, belülről is más fajok feszítő erejétől, nyílt uralmi törekvéseitől ostromolva.

Akik ezt nem akarják látni, akik ezeket az erőket nem akarják kikapcsolni a magyar életből, azok vagy jóhiszemű alvajárók vagy tudatosan hazug politikát képviselnek, nyíltan be nem vallható országhódítás érdekében. Azt a hitványságot, vagy azt a tudatlanságot, hogy nincs magyar faj, vissza kell űzni, meg kell szégyeníteni. Ezt csak egy erősebb, idegen fajú öntudat prédikálhatja, amely az elaltatott és megrontott magyarság milliói fölött a maga uralmára tör vagy csak egy korhadt lelkiismeretű beteg, fajtájától, népétől elszakadt kozmopolita értelmiség hirdeti.

Napjainkban körülöttünk, bennünket gyalázva a trianoni békediktátumokban született új balkáni és közép-európai demokráciák az imperialista sovinizmus minden kíméletlenségével törnek a népi, faji egység uralmára. Kíméletlen nyíltsággal próbálják kiforgatni ősi népi faji jellegéből, öntudatából az elszakított és alapszerződésekkel ősházában maradt magyarságot. Van magyar faj és van fajkérdés, amelynek se jelenlétét, se küzdelmeit letagadni, se gondjait elkendőzni vagy elaltatni nem lehet.

A magyar társadalmi és politikai kérdések nagy állóvizében a trianoni békediktátum első éveiben a föld alatt működő Kommunista Párt próbált rövid ideig szerepet játszani – de kevés sikerrel. Az 1919. évi tanácskormány hosszú időkre kiábrándította még a legszegényebb néposztályokat is a kommunista ideológiából.

A Horthy-rendszer állandóan napirenden tartotta a magyar revízió kérdését, mindig nagy szerepet játszott a szétdarabolt ország integrációjának hangoztatása. Meghozta a kommunistákra érvényes 1921. évi IV. törvénycikket, de annak alkalmazására csak nagyon ritkán került sor. A hivatalos fórumok büszkén hirdették, hogy Magyarország a béke és a nyugalom országa, ahol semmiféle forradalmi vagy szélsőséges megmozdulástól nem kell tartani. Az országban valóban béke és nyugalom honolt. Ez a béke és nyugalom inkább hasonlított a temetők, mint az élet békéjéhez. A feudális Magyarország gazdasági vonalai a nemzetközi zsidó bankbefolyás alatt álló Kereskedelmi és Hitelbank lipótvárosi székházaiban futottak össze. Azt emeltek fel, akit akartak és azt fojtották meg a hitel megvonásával, akinek nem tetszett az arca. Egészséges földreformról még beszélni sem volt szabad. A középosztály is történelmének legsoványabb korszakát élte. Egyetemet végzett diplomások hetven pengős állásokat voltak kénytelenek vállalni, s hogy a megalázás teljesebb legyen, igen sok helyen nem is kellett dolgozniuk: minden elsején postán megkapták a „szellemi szükségmunkás"-nak kijáró éhbért.

Az elégedetlenség és a népi Magyarország nagy gondolata már erjedt… Először olasz és német példák után indultak meg Magyarországon a nemzeti alapon álló szociális törekvések első áramlatai, amelyek Szálasi Ferenc vezetése alatt közös nevezőre jutottak. Szálasi Ferenc nagy vonalakban lefektette országépítő programját, amelyből nem hiányzott sem a paraszt, sem a munkás, sem pedig a Kárpát-medencében oly nagy szerepet játszó kisebbségi kérdés. Tételeit nem rögzítette merev pontokba, inkább utat mutatott. A marxi és lenini dogmára támaszkodó kommunizmussal szemben sokkal rugalmasabb tételekben fogalmazta meg az eljövendő hungarista és ebből kifolyólag valóban szocialista Magyarország alapjait.

A trianoni békediktátum egyik leglényegesebb előzményének a magyarországi kisebbségi kérdést tekintjük. Ennek a kérdésnek óriási fontosságát ismerte fel a Hungarista Mozgalom, és ezért dolgoztatta ki a magyarországi kisebbségek számára az úgynevezett Hubay–Vágó-féle kisebbségi törvényjavaslatot. Ez a törvényjavaslat nem akart sem többet, sem kevesebbet, minthogy az összes Magyarországon élő népcsoportok szorosan beépüljenek a magyar államiságba anélkül, hogy feladnák nyelvüket és kultúrájukat. Jellemző az akkori uralkodó körökre, hogy a parlamenti szokásoknak megfelelő módon benyújtott törvényjavaslatot még csak tárgyalásra sem engedte, a törvényjavaslat megfogalmazóit pedig hazaárulással bélyegezte.

A törvényjavaslat alapja nem a feudális Magyarország felfogása, hanem Szálasi Ferenc konnacionalizmusa volt. Ez a konnacionalizmus az, amely egyedül volt alkalmas arra, hogy megteremtse a Duna-medence élő külön nemzetiségű népek békéjét, amelyek évszázadok óta gyöngítették Európa eme legnagyobb földrajzi egységének az erejét. Ez a konnacionalizmus lett volna a legerősebb fegyver a Magyarországot atomjaira bontó trianoni békeszerződés ellen.

Szálasi Ferenc konnacionalizmusa erősen hasonlít Kossuth Lajos Duna-konföderációs elgondolásához, s hogy nem valósulhatott meg, azt az 1944 óta bekövetkezett világeseményeknek tudhatjuk be. Az új európai rendezés során csak akkor beszélhetünk a Duna-medencében élő népek békéjéről, ha azt Kossuth Duna-konföderációs elméletéből és Szálasi konnacionalizmusából kiindulva oldják meg majd azok, akikre a Mindenható ezt a feladatot kirótta.

Van magyar faj, és van fajkérdés. A magyarság most ebben a totális országhódításban faji megpróbáltatásainak, életképességének és hivatásának új korszakához érkezett. A megtartó erő ma is csak igen mélyről, igen alulról érkezhetik. A magyar fajiság romlatlan méhéből, ahonnan minden vétetett, ami évezredeken át a csataterek véres és a barázdák verejtékes küzdelmeiben bennünket megtartott.

DAVID IRVING VISSZATÉRT LONDONBA

Börtönbe jutatta az első ügyvédje, és kiszabadította a második.

Általánosságban szólva, a revizionisták tábora rendkívül pesszimista volt David Irving december 20-án, Bécsben sorra kerülő fellebbezési tárgyalásával kapcsolatban. Talán az egyetlen személy, aki optimista volt a fellebbezéssel kapcsolatban, dr. Schaller volt, Irving új ügyvédje.

Irvinget 2005. november 11-én, Bécsben tartóztatták le és vetették börtönbe. Fellebbezési tárgyalásának kitűzése elhúzódott, és végül 2006. december 21-én helyezték feltételesen szabadlábra.

Elsőfokú tárgyalásán (2006. február 20-án) Irving 3 év börtönbüntetést kapott, és minden jel azt mutatja, hogy akkori ügyvédje, dr. Elmar Kresbach aktívan együttműködött a váddal, ahelyett, hogy Irvinget védte volna.

Miután a grazi Jakomini börtönből megérkezett a rabszállító autó a bécsi Krokodil börtönbe, Irvinget megrohamozták az ügyvédek; ő dr. Herbert Schallert választotta, egy veterán ügyvédet, aki az 1980-as és 1990-es években védte őt Németországban. Mielőtt visszatérhetett volna a zárkájába, dr. Elmar Kresbach feltartóztatta és azt tanácsolta neki, hogy bocsássa el Schallert, és helyette fogadja fel őt. („A médiával kapcsolatban lévő ember vagyok.") – „Életem egyik legnagyobb tévedése" – mondja most Irving.

A következő hónapok során Kresbach azt a látszatot keltette, hogy bizalmas kapcsolata van a bíróval, dr. Peter Liebetreu-val, a bíró magatartása kedvező, és a történészt a tárgyalás napján szabadlábra helyezik. Mindazonáltal, amikor eljött a tárgyalás napja, Kresbach, aki nem készült fel beszédre, és nem kísérelte meg ügyfele védelmét másképpen, mint egy rövid jogi fejtegetéssel, amely nem gyakorolt hatást az esküdtszékre.

Dr. Schaller a közönség számára fenntartott karzaton ült és megdöbbent Kresbach ügyefogyott teljesítményén.

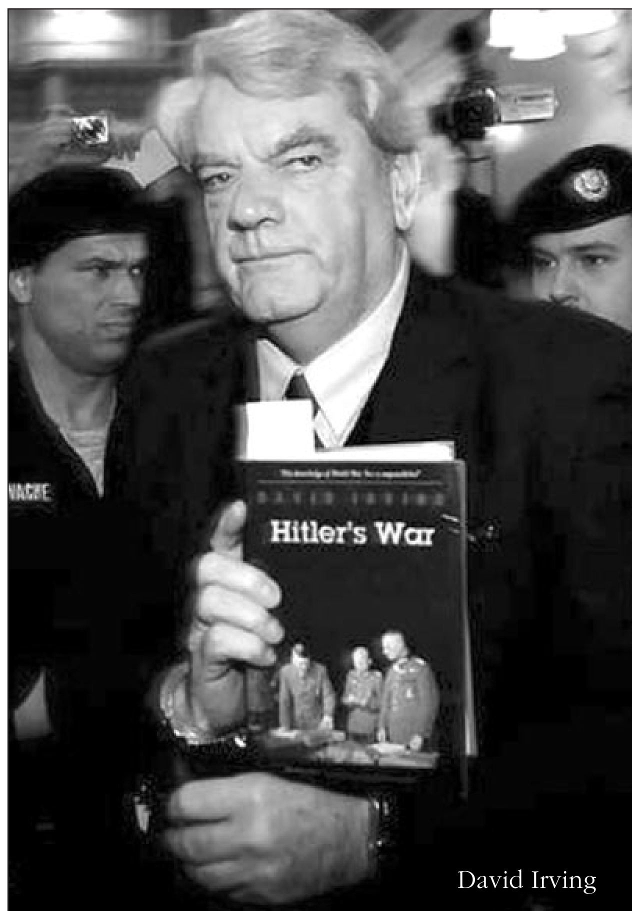
A David Irving felett kimondott ítélet után a tárgyalóterem, amely tele volt a nemzetközi média képviselőivel, spontán ünneplésben tört ki. Kresbach azonnal kedvessé vált és a figyelem középpontjába került. Magatartása megmagyarázhatatlan volt. Irvingnek így gratulált: „Most Ön mártír." Irving szárazon közölte, hogy ez nem az volt, amire az ügyvédet szerződtette. Kresbach kijelentette egy Angliából jött TV-s csapat számára: „Úgy gondolom, hogy a 3 év börtönre szóló ítélet Mr. Irving számára túl hosszú. Szerintem 2 év börtön lett volna a megfelelő ítélet."

A tárgyalás az igazságszolgáltatás megcsúfolása volt, ahol Irvingnek nem volt hatékony jogi képviselője. Az írásba foglalt ítéletet február 20-a után egy hónappal kapta meg. A fellebbezési iratokat április 22-ig ki kellett tölteni. A Húsvét előtti csütörtökön Kresbach bevallotta, hogy semmit sem tett a fellebbezés előkészítése érdekében és Irvingnek ezt mondta: „A helyettesem ma délután lát neki a munkának." A rab rámutatott, hogy másnap Nagypéntek, utána a húsvéti hétvége következik, és az iratokat a következő hét csütörtök reggelig kell kitölteni. „Ön el van bocsátva."

Kresbach irodájában káosz uralkodott. A rajta keresztül küldött pénzadományok, a családtól és a barátoktól származó drága születésnapi ajándékok és levelek sohasem jutottak el Irvinghez, illetve a börtönön kívüli képviselőihez. Irving két levelet küldött Kresbachnak és végül ultimátumban szólította fel a tulajdonát képező dolgok elküldésére. Azok sohasem érkeztek meg. Irving két hivatalos panaszt tett a bécsi Jogi Működési Kamaránál, az ügyvédek bécsi hivatalos testületénél, ahol megvizsgálják a panaszait. Nem véletlen, hogy a Der Spiegel vezető német hírmagazin dr. Kresbachot „maffia-ügyvédnek" nevezte a per előtt.

dr. Herbert Schaller

Ekkor megbízta helyette dr. Schallert, aki nagyon részletes fellebbezést készített, rámutatva a súlyos hiányosságokra az eredeti perben, és megállapította: „Irvingnek nem volt valódi védelme a perében." A fellebbezés megfogalmazása szerint kétséges, hogy Irving bűnös-e egyáltalán, és kifogásolta az ítélet időtartamát.

David Irving

Abban az időben (1989), amikor Irving elkövette az állítólagos „bűnét", csak nagyon homályos, általánosságban mozgó jogszabály volt érvényben, és az nem tett említést semmilyen módon a „holocausttagadásáról". Az ide vonatkozó jogszabály 1945/1947-re ment vissza és akkor lett írásba foglalva, amikor Ausztria még idegen (amerikai, angol, francia és orosz) megszállás alatt volt.

Később, 1992-ben, vagyis 3 évvel Irving beszédei után új törvény született, amelyet beiktattak az Osztrák Alkotmányba. Ez nyilvánította bűncselekménnyé a „holocausttagadását" („mindaz, aki tagadja, nagymértékben lekicsinyli, helyesli vagy megkísérli mentegetni a nemzetiszocialista népirtást vagy más nemzetiszocialista bűnöket az emberiesség ellen, nyomtatott szövegben, rádióban, televízióban vagy más média által"). A törvény 20 évig terjedő börtönbüntetést tesz szükségessé, és a későbbi változata 5 évtől 20 évig terjedő szabadságvesztést engedélyez, sőt életfogytiglani börtönbüntetést is a visszaeső elkövetők számára.

David Irving 1989-es ausztriai útja előtt az ügyvédje ténylegesen felvette a kapcsolatot az Osztrák Belügyminisztériummal és közölte Irving úti programját és előadásai témáit. Az osztrák hatóság szabad utat engedett Irvingnek, köztük a holocaustról folytatandó vitának. A rendőrség is kiküldött egy hivatalos személyt minden egyes előadásra, aki jelentette, hogy Irving nem szegte meg a törvényt. Kresbach sohasem hívta fel a figyelmét a nyolc esküdtnek erre a lényeges pontra a tárgyalás folyamán.

Az ausztriai törvény szerint a védőügyvédnek lehetősége volt megkérdezni az esküdtszéket, hogy az esküdtek véleménye szerint a vádlott tudatosan megszegte-e a törvényt vagy sem. Dr. Kresbach egyszerűen elmulasztotta ezt a nagy alkalmat arra, hogy bebizonyítsa ügyfele ártatlanságát; ez olyan „tévedés", amit egy tapasztalt védőügyvéd nem követhetett el véletlenül.

Dr. Schaller véleménye szerint Ausztria Legfelsőbb Bírósága tévesen hozta meg a döntését, mivel a három bíró, aki Irvinget kihallgatta, teljesen tisztában volt azzal a ténnyel, hogy Irving felvette a kapcsolatot a Belügyminisztériummal 1989-ben a tervezett előadásaival kapcsolatban. Ez benne volt a „bírósági aktákban".

Kresbach és a bírók szisztematikusan félrevezették az esküdtszék tagjait, amikor folyamatosan ismételték, hogy Irving „tagadta a holocaustot" számos országban húsz éven át. Még ha ezt tette volna is Irving – nem tette –, Ausztria joghatóságán kívüli, külföldi országokban tette volna.

A Fellebbezési Bíróság döntésének következtében Irving nem látogathat Ausztriába legalább tíz évig, és együtt kell élnie az elítéléssel, a 13 hónapra felfüggesztett börtönbüntetéssel.

Nagyon is lehetséges, hogy a december 20-án megtartott fellebbezési tárgyalás késleltetésének az volt a célja, hogy megakadályozzák Irving részvételét a holocaust-konferencián, amelyet Iránban december 11-én tartottak.

Dr. Schaller nem hiszi, hogy akár a nagyméretű nyilvánosság, akár a közvélemény valamilyen módon szerepet játszott Irving szabadon bocsátásában. Nagyon érdekes megjegyezni, hogy dr. Schaller szerint – aki részt vett Ernst Zündel védelmében is Németországban – a német hatóságok egyetlen év folyamán mintegy 10 000 esetben kezdeményeztek büntetőeljárást „holocausttagadásért", a nacionalizmus különféle kifejezéséért, második világháborús szimbólumok illegális használatáért, valamint a politikai inkorrektség szóbeli és írott kifejezéséért és közzétételéért. Úgy tűnik, hogy a német állam titkos háborút folytat saját polgárai ellen, a kommunista államok 1989 előtti modellje alapján.

A nemzetközi és osztrák média idegsokkos volt Irving fellebbezési tárgyalása után, és az elnöklő bírót, Ernst Maurert azonnal rosszindulatú személyes támadások érték Az osztrák média néhány órával a tárgyalás után beszámolt arról, hogy a vád képviselői néhány napon belül új vádat készülnek emelni azon sajtóinterjúk alapján, amelyeket Irving adott februárban börtönzárkájából.

Irving üdvözölte szabadon bocsátását és kijelentette, hogy „egészséges és jól érzi magát". „Három évi börtönre ítéltek, mert 17 évvel ezelőtt kifejtettem egy nézetet." – mondta.

Mindazonáltal az osztrák hatóságok még egy további napra börtönben tartották, és december 21-én feltették egy Londonba tartó repülőgépre. Noha Ausztria fizeti a menetdíját minden fekete kábítószercsempésznek, akit deportálnak, Irvinggel 1000 dollárt fizettettek a menetjegyéért.

Londonba való visszaérkezése után egy nagy sajtókonferencián kijelentette, hogy „a német és osztrák történészek ellen akadémiai bojkottot szorgalmaz, amíg ezek a kormányok le nem állítják a történészek bebörtönzését".

Irving hagyományos ellenfelei gyorsan hangot adtak megdöbbenésüknek szabadon bocsátása miatt: Efraim Zuroff, a jeruzsálemi Simon Wiesenthal Központ feje kijelentette, hogy a bíróság döntése „csak felbátorítja és megerősíti a holocausttagadókat szerte a világon". Azt is mondta a Reuters-nak: „Ha van ilyen törvényük, az Isten szerelmére, tartsanak ki mellette!"

Lord Greville Janner, egy veterán zsidó aktivista, a Zsidó Világkongresszus helyettes elnöke és a Brit Nemzetközösségi Zsidó Tanács elnöke így nyilatkozott: „Sajnálom, hogy nem töltötte ki teljes idejű börtönbüntetését: remélem, Ausztriában marad és nem tér vissza az Egyesült Királyságba, ahol nem fogják szívesen látni." Janner zsidó bevándorló, Irving családja évszázadok óta Angliában élt.

Kádár György

Israel Shamir:

TEHERÁNBAN TALÁLKOZTAK

A teheráni Holocaust-konferencia igencsak felkavarta a világsajtót. Felmerül a kérdés: vajon mitől volt ennyire különleges? Hiszen oly sok holocaust-rendezvény, múzeum és fesztivál létezik, amelyeket gyakran állam- és kormányelnökök garmadája látogat, akkor pont ez az egy konferencia Teheránban miért került ennyire a figyelem és a kritikák középpontjába; miért töltött a Fehér Ház, Frau Merkel, a Vatikán és az Európai Unió értékes időt a távoli iráni fővárosban megrendezett kis gyűlés elítélésével?

A különbség az, hogy minden más rendezvény hitbuzgón elfogadja a zsidó szervezetek által Tízparancsolatként hirdetett hivatalos álláspontot. A holocaust hivatalos verziója még a Szentírásnál is szigorúbb: bárki kétségbe vonhatja a szeplőtlen fogantatást vagy Krisztus feltámadását, bárki bemocskolhatja Mohamed nevét, de ha valaki egy kicsit is kételkedni mer abban, hogy a németek a teljes megsemmisítés jegyében 6 millió zsidót végeztek ki gázkamrákban, még akár börtönbe is kerülhet Németországban, Ausztriában, Franciaországban, Svájcban és a többi „szabad" országban. A teheráni konferencia volt az első, amely a második világháború sajnálatos eseményeit kritikus szemmel vizsgálta.

Nem kell ahhoz Hitler-rajongónak lenni, hogy pozitívan értékeljük a konferenciát. Ami jó az egyiknek, jó a másiknak is. Hiszen a zsidók gondolkodás nélkül képesek letagadni saját kegyetlenkedéseiket. A *The Guardian* beszámolója szerint célpontjukká vált „a francia televízió egyik megbecsült tudósítója, Charles Enderlin, aki palesztin operatőrével együtt a második intifáda kitörésekor megörökítette, hogyan lövik agyon a 12 éves Mohammed al-Durát, miközben édesapja a testével próbálja védeni. Enderlin izraeli csapatokat vádolt a lövöldözéssel és a fiú meggyilkolásával. Izraelt támogató franciák a világhálón keresztül hamis felvételekből álló koholmánynak bélyegezték a riportot. A televíziós csatorna, a France 2 jogi útra terelte az ügyet, és múlt hónapban, elsőként a négy külön perben, a francia bíróság rágalmazásért elítélte az egyik magáncéllal létrehozott médiafigyelő oldal létrehozóját.

„Egy másik internetes célpont egy korábbi, a gázai övezet egyik tengerpartján történt vérengzést bemutató felvétel volt. Egy sikoltozó palesztin kislányt örökített meg, amint meglátja családtagjainak holttesteit, akikkel a palesztinok szerint izraeli bombázás végzett. Amikor Stewart Purvis, az ITN főszerkesztője a képek hatásairól tett említést a múlt heti konferencián, a közönségből többen azt kiáltották: „Megrendezett csalás!" Beszéde után valaki még azt is felvetette neki, hogy talán a családtagok máshol haltak meg, más okból kifolyólag, és a holttesteket azután, a felvételek kedvéért vitték a partra. Hiszen hová tűnt a sok vér? Válaszában rámutatott a tényre, hogy ő látta az operatőr által készített felvételeket, és bizonyos képek túl borzalmasak voltak ahhoz, hogy adásba kerüljenek."

Ráadásul minden, a szólás szabadságát éltető liberális szégyene, hogy még a legfontosabb történészek sem fejthetik ki szabadon a véleményüket a holocausttal kapcsolatban. David Irving börtönben ül, ezen a héten pedig láncra verve vitték a bíróságra Germar Rudolfot, miután a hivatalos holocaust-dogmát megkérdőjelező könyve miatt kiutasították az Egyesült Államokból. Egy ilyen tabu megdöntésért kiált. Bővebben írtam erről 2001-ben, amikor az első, Bejrutba tervezett konferencia meghiúsult a Libanonra nehezedő amerikai nyomás miatt. A revizionisták a mostanihoz hasonlóan ott is abban reménykedtek, hogy véleményük végre meghallgatásra talál.

Ez most sem történt meg. A konferencia szervezői nagyot tévedtek, amikor azt hitték, hogy megsérthetik ezt a tabut, és milliókhoz szólhatnak. Bár a világsajtó ontotta a konferenciáról szóló híreket, ám ezek mind egy kaptafára készülve, a hivatalos elutasításról és a zsidók előre várható reakcióiról szóltak. Gyakorlatilag egyetlen Teheránban készült riport vagy beszélgetés sem jelent meg a tömegtájékoztatásban. A konferencia résztvevőit „rasszista antiszemitáknak" kiáltották ki, holott jó néhány zsidó is volt köztük, tiszteletre méltó rabbik, fekete kalapjukban és hosszú köpenyükben, olyanok, akiket felháborított a második világháború cionista kisajátítása.

A konferencia kétséget kizáróan bebizonyította, hogy a holocaust dogmája az egyik alaptanítása a tömegtájékoztatás egész világot átfogó agymosógépének, amelyet Noam Chomsky így jellemzett: „konszenzus-gyár, amelyről Sztálin csak álmodhatott volna… amelynek fegyelme és egységessége igazán figyelemreméltó". Ez a médiaszövetség minden szabad ember ellensége, és könyörtelen háborút vív Irán és más szabadon gondolkodó nemzetek ellen.

Csak egy példa: egy zsidó tulajdonban lévő kanadai újság, a *The National Post* állította, hogy „hasonlóan a nácikhoz, akik sárga csillag viselésére kötelezték a zsidókat, az iráni parlament elfogadott egy törvényt, mely szerint a zsidóknak színkódos kitűzőket kell viselniük". Ez szemenszedett hazugság volt: Iránban 30 000 zsidó él, akik jól érzik magukat, és eszük ágában sincs emigrálni Izraelbe. Kedvező bánásmódban van részük, és senki sem kényszeríti őket, hogy kitűzőt vagy bármi mást viseljenek. A *The Post* néhány nappal később visszavonta a „kacsát" és bocsánatot kért, de addigra a hírt már unalomig ismételgette több ezer újság és blog, míg a helyesbítés megmaradt a lap hatodik oldalán.

Barátunk, és honfitársam, Gabriel Ash írta a *Dissident Voice*-ban:

„A holocaust a leghatásosabb fegyver a „civilizációk összecsapásának" előidézésén munkálkodók kezeiben. A holocaust „tanulsága" bőven elég volt ahhoz, hogy feljogosítsa a NATO-t jugoszláviai civil célpontok bombázására, az Egyesült Államokat Irak népirtó megszállására, Izraelt Bejrut kitartó bombázására vagy egy jövőbeli Irán elleni atomháborúra. A Hollowcaust [itt a hollow = hamis, értéktelen – *a szerk.*] teljes mértékben a globális faji megkülönböztetés ideológiája. A hollowcaust cseles és szeszélyes szentségként működik, bizonyos összevetéseket elutasítva, más, hasonlóan megalapozott vagy éppen megalapozatlan összehasonlításokat elfogadva. Ez egy partizán istenség, egy olyan mindenható, aki 'minket' mindig áld és 'őket' mindig bünteti, miközben az egész emberiség hódolatát kívánja, az egész emberiség nevében."

Eddig rendben is van. Ash belátja, hogy „ilyen körülmények között a holocaust megtagadása a hollowcaust visszaszorításának vágyából fakad." Ám ekkor egy másik vonalon indít támadást a konferencia ellen:

„A legelnézőbb vélemény, amit mondani lehet ennek a szánalmas holocaust-konferenciának a szervezőiről, az az, hogy bolondok. A hollowkausztot terjesztő szélhámosok üzenetét csak megerősítik az ilyen butaságok, mint az iráni konferencia."

És innentől eltérő állásponton vagyunk. Az irániaknak jó okuk volt megszervezni ezt a konferenciát. A holocaust remekül beépült az uralkodó nézetek közé, mint a (gazdag és befolyásos) kisebbség jogainak igazolása az (elnyomott) többség elvárásainak ellenében. De sikere és beilleszkedése azt is mutatja, hogy a tömegtájékoztatás gépezete milyen remekül illeszkedik és összpontosul filoszemita, nagyrészt zsidó kezekben. Palesztina zsidó megszállása fájdalmas tény, ám nem veszélyesebb, mint a szabad gondolkodás eme bebörtönzése.

Ezek az emberek olyan ügyesen bánnak halálos gépezetükkel, mint jedik a fénykarddal. Ahmadinezsádot Hitlerhez hasonlítják, miközben tagadják a hasonlóságot Izrael és a náci állam között, KGB-s gyilkosnak nevezik Vlagyimir Putyint, miközben meg sem említik, hogy izraeli bíróságok gyilkosságokat törvényesítenek, nagyobb hírverést csaptak a Monica Lewinsky ruháján esett folt körül, mint a George Bush miatt patakokban ömlő vérről, megbecsült amerikai tudósokat, mint Mearsheimer vagy Walt skinheadeknek állították be, most pedig vadul támadják James Bakert, kivonulási tervei miatt. Rohadt nagy hatalmuk van megtenni bármit. Szinte mindenhatók.

Barátunk, James Petras a közelmúltban adott ki egy nagyhatású könyvet *Israel's Power in the Us (Izrael hatalma az Egyesült Államokban)* címmel. Izrael tekintélye azonban csak gyenge árnyéka a nyugaton érvényesülő zsidó befolyásnak, ami nem izraeli harckocsikra, hanem zsidó gondolattankokra épül, izraeli atombombák helyett zsidó hírbombákra. Amíg a zsidók által diktált nézetek érintetlenek maradnak, a nyugati hatalmak tovább küldik fiaikat a hamelni patkányfogó nyomában Bagdad utcáira és Libanon hegyei közé.

Az irániak arra a következtetésre jutottak, hogy nincs lehetőség a megegyezésre ezzel a világméretű zsidó médiaszövetséggel. Nincs mód a békés tárgyalásra. Vissza kell vágni, méghozzá fennhatóságuk legszentebb dogmáinak megtámadásával. Ha ez a dogma megdőlne, összeomlana a zsidók uralta közgondolkodás, a zsidó állam pedig a Szovjetunióhoz hasonlóan eltűnne, mondta Ahmadinezsád elnök.

Ez a hasonlat bizonyos szövegmagyarázatra szorul: a Szovjetunió „egy állam" volt, olyan állam, ahol különböző népek egyenlőként éltek együtt; a zsidó állam lényegében „két állam", a zsidók gazdag állama, amelyik fennhatóság alatt tartja az őslakosok szegény államát. Ha ez szétesik, létrejön az „egy állam" Palesztinában, megfordítva ezzel azt a tendenciát, amit a Szovjetunió felbomlása indított el. Akkor Irán – és az egész Kelet – amerikai és izraeli nukleáris fenyegetettség nélkül létezhetne.

Ez az oka, hogy Irán megrendezte ezt a konferenciát. Senkit – a szó szoros értelmében senkit, még brit, francia, amerikai, német, orosz vezetőket se – érdekelnek egy régi háború áldozatai, akár zsidók akár nem; olyan tisztelettel adóznak a holocaust áldozatai előtt, ahogy nemzetek leborulnak hódítóik előtt. Irán visszautasította ezt a térdre borulást; mikor fogjátok ti is követni bátor példájukat?

GYÁSZJELENTÉS

Ezúton értesítünk mindenkit, aki ismerte, hogy

A HOLOCAUST NYILVÁNVALÓSÁGA

hirtelen és váratlanul elhalálozott.

Az elhunyt a Nemzetközi Katonai Törvényszék gyermeke volt és 1945-ben látta meg a napvilágot. (Pontos születési dátuma nem ismeretes.)

Már élete kezdetétől fogva egy örökölt betegségben szenvedett, úgy, hogy nem tartózkodhatott a szabadban és életét csak addig hosszabbíthatta meg, ameddig a szélhámosság és hazugság egy bizonyos mértékű atmoszférájával körül volt véve.

Egy már régóta érzékelhető klímaváltozás az elhunytat nagyon megviselte. A Zündel-per kezdetén rövid időre még kómába is esett.

Rossz egészségi állapotára való tekintettel, különböző csoportok – akiknek érdeke fűződött a beteg életben tartásához – intézkedtek sürgős kórházba szállításáról.

Ott az intenzív osztályon már mesterségesen etették és lélegeztették. Életének meghosszabbítására szolgált egy kimondottan erre a célra összetákolt védősátor, amely „holocausttagadás" néven vonult be a büntető törvénykönyvekbe. Mindezek ellenére állapota továbbra is drámaian rosszabbodott. Egy forgószél következtében, amely 2006. december 11-12-én a Teheránban megrendezett holocaust-konferencián keletkezett, az igazság nevű növény magvai keltek útra és mindenhol elkezdtek kihajtani, ami a gázigazság atmoszférikus tartalmát drasztikusan megnövelte.

A számára életfontosságú gázhazugság csökkenő koncentrációja az azonnali újraélesztési kísérletet eredménytelenül hagyta.

Az orvosok nem voltak tovább abban a helyzetben, hogy a pácienst életben tartsák.

A jogászok már szintén csak a halál beálltát tudták megállapítani.

A GYÁSZOLÓ HÁTRAMARADOTTAK:
Bűnös és önkínzó politikusok szerte a világon,
Az Örök Kasszírozók Központi Tanácsa,
Államügyészek és bírák, akiknek az elhunyt mindennapi kenyerüket biztosította.

A gyászszertartás időpontja még nem ismeretes, mivel az elhunyt földi maradványait a halál okának megállapítása végett, boncolás céljából Izraelbe szállították.

Germar Rudolf

AMI HAJT ENGEM

(A revizionista történelemkutatás egyik legelszántabb harcosának üzenete a börtönből)

Valamilyen oknál fogva általánosan elfogadott, hogy az intellektuális érdeklődésem középpontjában a második világháború áll, mivel az életem a holocaust vizsgálatával hozható kapcsolatba. Az igazság azonban az, hogy egyáltalán nem érdekelt még soha semelyik háború története. Ami engem érdekel, hogy miként és miért keletkeznek háborúk, az intrikák, hatalmi harcok, hazugságok és a propaganda – bármelyik oldalon – a háborúk jogosságának megokolására és magától értetődő, hogy ez a propaganda a győztesek oldaláról végül továbbra is folytatódik. Állandó jelleggel küldenek a második világháborúról szóló könyveket számomra a börtönbe, és miután csak egyetlen egyet elolvastam belőlük – egy tanulmányt Patton csatáiról; az első könyv, amit valaha is csaták történetéről olvastam –, eldöntöttem, hogy ebből ennyi elég is. A többit, amit számomra küldtek, figyelmen kívül hagytam és kértem az ilyen témájú küldemények leállítását.

Mindenesetre be kell ismernem, hogy van egy barátom, akinek az egész élete csak és kizárólag a második világháború körül forog, de ő könyvkereskedő és annak ellenére, hogy több mint ezer különböző kötettel rendelkezik ebben a témában, soha nem beszélünk a második világháborúról, sőt még soha nem is kérdeztem egyetlen könyv után sem a gyűjteményéből.

A holocaust-propaganda egy ideológiai ügy, nem pedig történelmi. Soha nem koncentráltam a kisebbségek második világháborús üldözésének valódi szempontjaira, akár zsidókról volt szó, akár nem. A témával foglalkozni sem nem örömteli sem nem szükségszerű, hiszen világszerte van elég tudós, aki pusztán ebből csinál jövedelmező üzletet. Nem. Ami engem érdekel, az a propaganda – a háború előtti, alatti és utáni propaganda –, és az, hogy ezt a valóságtól hogyan lehet megkülönböztetni.

A kérdésre, hogy mi az, ami engem hajt, röviden úgy tudnék válaszolni, hogy rámutatok az erre vonatkozó értekezésemre 1995/96-ból, amit a szakvéleményemhez csatoltam, és ami a világhálón olvasható a www.vho. org.dl/ENG/trr.pdf cím alatt.

Ennek ellenére szeretnék itt egy összefoglalt változatot bemutatni. Először is: nem létezik semmi kizárólagos ok, ami engem arra ösztökélt, hogy azzal foglalkozzam, amivel immár 16 éve foglalkozom. Sok minden a kiszámíthatatlanságok és a véletlenek személyes környezetében keresendő és egy másik nagy tényező a sajátosságom és lényem, ha az ember úgy kívánja.

Már kisgyermek koromban olyan hírem volt, hogy soha sem alábbhagyó, tudásszomjas kérdéseimmel a felnőttek agyára megyek. Ehhez még hozzájön egy szinte túlzottan kifejlődött érzék az igazságosság iránt, ahogy édesanyám mondta, bár ezzel nem értek egyet. Apám az egész gyermekkorom alatt ilyen vagy olyan mértékben brutálisan bánt velem, ami anyámat arra késztette, hogy az öngyűlölettől védve apám cselekedeteit azzal magyarázta vagy próbálta megbocsátani, hogy vele a saját apja szintén rosszul bánt és akinek a családját a második világháború után Sziléziából elűzték és nyomorba döntötték. Másképpen kifejezve: anyám a lengyeleket villámhárítónak használta a sérelmeim és az abból fakadó igazságtalanság érzésének levezetésére.

Ez volt az a pont, amikor 18 évesen a történelem iránti érdeklődésem felébredt: a 12 millió német elüldözése Kelet-Németországból és Kelet-Európából. 18-tól 23 éves koromig nagyon hazafias beállítottságom volt, mégis – megállapításom szerint – az elfogadott keretek között maradva, bár annak a jobb szélén. Később fokozatosan elhalványult ez a kötődés, főleg az iskolai évekkel járó stressznek köszönhetően, míg végül unalmassá is vált. Ezen évek alatt egyetlen egy alkalommal sem jutott eszembe, hogy a holocaust témájával foglalkozzak. A szokásos hivatalos megállapításokat kétségtelennek, támadhatatlannak, kőbe vésett igazságnak, nyilvánvalónak fogadtam el.

Ez tiszta véletlennek köszönhetően 1989-ben megváltozott, amikor megkaptam Paul Rassinier egyik könyvét, egy kommunistáét, aki a második világháború alatt partizánként harcolt a Franciaországot megszálló németek ellen, míg végül a Buchenwald-i és Dora-i koncentrációs tábor lakója lett. Valószínűleg soha nem engedtem volna meg egy németnek, hogy kétséget ébresszen bennem a holocausttal kapcsolatos uralkodó vélemény tekintetében, mivel meggyanúsítottam volna azzal, hogy előítéletből és önös érdekből cselekszik. De egy kommunista, egy partizánharcos, egy egykori fogoly? Ő nyitotta ki a szememet és megengedte számomra a kételkedést. Többet nem, csak kételkedést.

Mindenesetre, ez elég volt ahhoz, hogy egy láncreakciót okozzon, hiszen nyilvánvalóan egy olyan német társadalomban nőttem föl, ahol szégyelnem kellett magamat, amiért ebben a témában az igazságot kétségbe merem vonni. Valóban bűnösnek éreztem magam a kétségeim miatt, ami haragra gerjesztett, mivel ez mindennek ellentmondott, amit tanultam: kételkedj a tekintélyekben, ne vegyél paradigmákat szentírásnak, a kritika becsületes dolog, ugyanúgy, mint minden más ideálja a felvilágosodásnak. Felismertem, hogy ez a társadalom képmutató és egyszerre tudtam – amit csak kevés fáradságot igénybevevő kutatás is bizonyított –, hogy a legcsekélyebb kételkedésért és másképp gondolkodásért könyörtelen kizárás, üldözés és bírósági vád jár, a védekezés legkisebb lehetősége nélkül. Azt mondtam magamnak: ez borzasztó, elfogadhatatlan, minden norma ellen és ennek a társadalomnak az ideálja ellen van, és a tény, hogy semmilyen más téma nem létezik, ahol a másképp gondolkodókat erőteljesebben elnyomnák, számomra bizonyíték, hogy ez a legfontosabb téma mindenek fölött. Aki biztos az igazában, az nyugodt; csak a hazugok kiabálnak földi bíró után.

Ezeknek az üldözéseknek az igazságtalansága áll egyre inkább az előtérben és meghatározza cselekvéseimet, ugyanúgy, mint a meggyőződés, hogy ha ezeket a zsarnokokat a kezdetektől fogva nem állítjuk meg, akkor egyre jobban szétrombolják a szabadságjogainkat, s ezáltal megakadályozzák, hogy sötét titkaikat egy pontos és részletes vizsgálat alá vehessük.

Továbbá, ez egyszerűen lelkesítő, ahogy csekély erőfeszítés következtében egész kormányok esnek pánikba, egész civilizációk megremegnek, csupán egy jól megindokolt és tényszerűen megírt könyv miatt.

Már kora ifjúságomban és felnőttként is azt kívántam, hogy legyen valami értelme az életemnek. Én ezt megtaláltam. Ha ilyen sok hatalmasság megannyi eszközt bevet egy békés disszidens megállítására, ez azért van, mert van valami a birtokomban, ami megrázkódtathatja a világot – és meg fogja rázkódtatni! Meg fogom nekik mutatni. Most, miután az életemet tönkretették, nem marad más választásom, mint bebizonyítani, hogy igazam van és a tény, hogy egyre több történész változtat véleményén – jelenleg még csak a színfalak mögött, de ez is változni fog –, és hogy a hatalom birtokosai egyre növekvő mértékben elvesztik nyugalmukat, bizonyíték számomra, hogy a dolgok folyamatban vannak. A háború utáni korszak és az „Új Világrend” a holocaust mítoszára épültek és ezzel együtt fognak összeomlani. Azonban ez nem is fontos, mivel ezek így is, úgy is összedőlnek, már csak abból az okból is, hogy a bolygónkat tönkreteszik és a világgazdaságot csődbe juttatják.

Számomra egyszerű az egész: biztos vagyok benne, hogy igazam van. Nem tudnak ésszerű, tudományos érvekkel az ellenkezőjéről meggyőzni. Egy lépést sem fogok hátrálni. Olyan vagyok, mint egy emberi értelmes boxer-terrier és az üldözésemmel azt a hibát követték el, hogy vérre menően felbőszítettek. Elég volt. Nem tárgyalunk többé. Vagy én, vagy ők. Apámnak nem sikerült sem bottal, sem korbáccsal, sem ököllel megtörnie. Ezért mások sem tudják az akaratomat erőszakkal megtörni, mert minden támadással csak erősebb lesz... Természetemből fakadóan rendkívül nagy akaraterővel rendelkezem és – ha szükséges – makacssággal is, ha ellenem brutális erőszakot alkalmaznak, ahelyett, hogy tárgyilagosan beszélnének velem. A nyomás ellennyomást termel. Ebben a tekintetben egy egyszerű fizikai elv vagyok. Emberi jogom itt kételkedni, kutatni, ellentmondani, vitázni, cáfolni, kikövetelni, utána kérdezni. Ezen jogomat csak akkor vehetik el, ha megölnek. Pont. És a legerősebb hajtóerő: mindegy, hogy ki próbál a jogaim felismerése és gyakorlása miatt megbüntetni és megtiltani, hogy ember legyek – egy lény, aki képes kételkedni és kutatni – az megtapasztalja a legnagyobb mértékű ellenállásomat. *Senkinek sem fogom megengedni, hogy alázatos rabszolgát csináljon belőlem. Senkinek.*

A Stuttgart-Stammheim-i börtönből
2006. augusztus 27.

(Németből fordította: Dobszay Károly)

Germar Rudolf *1964-ben született a németországi Limburg-ban. Diplomás kémikus és 1990-ben az úgynevezett Rudolf-riport szerzője, amelyben tudományos eszközökkel bebizonyította, hogy Auschwitz-ban nem volt lehetséges zsidók millióit gázkamrákban kiirtani. Emiatt elveszti addigi állását.*

A téma nem hagyja nyugodni és további kutatásokat végezve számtalan tanulmányt publikál a kilencvenes években. „A kortörténet alapjai” (Grundlagen der Zeitgeschichte) c. 1994-ben megjelent könyvét betiltják, majd őt magát holocausttagadás és kisebbség elleni lázítás (Volksverhetzung) vádjával 14 havi börtönre ítélik. A büntetés letöltése elől 1996-ban elhagyja Németországot és először Spanyolországba, majd Angliába menekül. Angliában is folytatta revizionista tevékenységét, számtalan tanulmányt publikált és 1997-től a legszínvonalasabb revizionista negyedévi kiadvány (Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung) kiadója és szerkesztője. A kiadvány több nyelven is megjelenik és az Interneten is elérhető. Napjainkban a revizionizmus első számú képviselőjeként ismerik világszerte, főleg az elmúlt években a témával kapcsolatos több alapvető könyve keltett nagy feltűnést.

2004-ben az Egyesült Államokba, Chichago-ba megy, ahol megnősül és politikai menedékjogot kér. Kérelmét elutasítják, és az amerikai hatóságok 2005 októberében letartóztatják és egy hónap múlva 2005. november 15-én Németországba szállítják, ahol a repülőtéren rögtön őrizetbe veszik a német hatóságok és mint körözött személyt a Stuttgart-Stammheim-i börtönbe szállítják, ahol jelenleg is tartózkodik.

2006 novemberében kezdődött meg ellene a bírósági per, amelyben több éves börtönbüntetéssel kell számolnia.

HORST MAHLER LEVELE AZ IRÁNI ISZLÁM KÖZTÁRSASÁG ELNÖKÉNEK

Excellenciás Uram, mélyen tisztelt Elnök Úr!

Isten az Egy, a Mindenható, a Mindenütt Jelenlévő és Mindentudó. Ő működik a világban a népeken keresztül, akik az élő lelkek, és mint ilyenek az Egy teremtményei sokszínű formában.

Elnök Úr, azzal a javaslatával, hogy az Ön fővárosában konferenciát tartsanak megvizsgálni a Német Birodalom Vezére, Adolf Hitler alatt az európai zsidók elleni állítólagos, de sohasem bizonyított népirtásáról szóló történetírást, világtörténelmi tettet hajtott végre. Ön által – mélyen tisztelt Elnök Úr – egy nagy, erős és világszerte tisztelt nép, amelynek kulturális gyökerei mélyen visszanyúlnak az ókorba, feltette azt a történelmi méretű kérdést, amelynek valósághű megválaszolása meg fogja dönteni a legnagyobb világhatalmat, amely a történelem során valaha is létrejött – a zsidóság hatalmát.

Ez az a hatalom, amely Mózes évezredekre adott parancsára és ígéretére alapult: „Az Úr feltárja előtted bőséges kincstárát, az eget, és megfelelő időben esőt ad földednek, s úgy megáldja kezed minden munkáját, hogy sok népnek adhatsz kölcsönt, magadnak azonban nem kell kölcsönt kérned. Az Úr fejjé tesz, nem farokká, csak felül leszel, sohasem alul.” (5Móz 28, 12-13) A zsidó lelkiségen belül a népek mammonisztikus rabszolgává tételére irányuló abszolút akarat isteni formát öltött – kihívásul a nemzetek felé, hogy mondjanak ellent a Mammonnak, küzdjék le az uzsorát és szervezzék meg magukat öntudatos népközösségekként a nemzetiszocializmus értelmében, ahogy Mohamed próféta is tanította. A zsidók beteljesítették Izajás prófétájuk ígéretét, aki ezt mondta: „Idegenek építik fel falaidat, és királyaik szolgálni fognak… És kapuid mindig tárva lesznek, nappal sem zárják be őket, hogy behordhassák a népek gazdagságát, és királyaikat is idevezessék, hozzád. Mert elvész az a nemzet és az az ország, amely nem akar szolgálni neked, az ilyen nemzetek mindenestül elpusztulnak.” (Iz 60, 10-12)

A zsidók hatalma nem a saját teljesítményeiken alapul.

Az uzsorának, tolvajlásnak, hazugságnak, csalásnak és megrontásnak gyümölcse az.

Nem kisebb személyiség, mint maga az Üdvözítő, Jézus Krisztus óvva intett minket a zsidóktól. Ezt mondta nekik: „A ti atyátok a Sátán, és ti atyátok kedvére igyekeztek tenni. Ő kezdettől fogva gyilkos, nem tartott ki az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor hazudik, magából meríti, mert hazug és a hazugság atyja.” (Jn 8,44)

Mint védőügyvédje a Német Birodalom polgárainak, akiket üldözött és bebörtönzött a rejtett külföldi hatalom német földön a „holocaust” elutasítása miatt, én – aki magam is egész életem folyamán elhittem a zsidók kiirtásának legendáját – arra kényszerültem, hogy behatóan tanulmányozzam a hivatalos holocaust-történetírást és a „revizionisták” írásait. Ettől kezdve a legkisebb kétségem sincs azzal kapcsolatban, hogy a holocaust-dogma a világtörténelem legnagyobb hazugsága. Napjainkban a zsidó hatalomnak ez a hazugság nagyobb támasza, mint a dollár, a tolvaj-valuta feletti rendelkezés. Ezért ez agyaglábon álló óriás (Dán 2,33-35).

A zsidók tudják ezt. Ezért – mindenütt, ahová a hatalmuk elér – mindazokat börtönbe zárják, akik a holocausttal kapcsolatos igazságot hangosan és félelem nélkül kimondják. De mihelyt az igazság kitudódik, semmiféle földi hatalom nem képes feltartóztatni azt, és Isten biztosan nem fogja segíteni a hazugságot. Ez az igazság az a kő, amely most ráhull az agyaglábra és szétzúzza azt.

Ön, Elnök Úr, szélesre tárta a kapukat az igazság előtt. Ezért a tettéért a nemzetek örökké hálásak lesznek Önnek, mint a zsidó rabszolgaságból szabadítójuknak.

Úgy tűnik, hogy – egyebek között – az a zsidó nép üdvtörténeti rendeltetése, hogy egyesítse az árja népeket a népirtó, zsidó Jahve isten leküzdése érdekében vívott harcban.

Az Ön országának a holocaust-történetírás vizsgálatára irányuló erőfeszítéseinek kiegészítéseként legyen szabad javasolnom, hogy a különböző népek kutatói állítsanak össze egy projektet, amely megvizsgálja, hogy miért gyűlölték és üldözték a zsidókat minden időben mindazon népek, amelyek között nagy számban megjelentek.

Ezt a kérdést egy részletes írás segítségével kifejtettem a Nemzeti Demokrata Párt (NPD) betiltását célzó eljárás során a „Szövetségi Alkotmánybíróság” előtt. Ezért a rejtett külföldi hatalom bíróságai 9 hónapi börtönre ítéltek. Holnap, 2006. november 15-én kell börtönbe vonulnom ezen „büntetés” letöltése végett.

E kérdés tanulmányozása során bátorítást nyertem egy 19. századi, párizsi tudós zsidótól, Bernard Lazare-tól, aki L' Antisemitisme” című, terjedelmes művében ezt írta:

„Ha a zsidók elleni ellenségesség és ellenszenv csak egy országban és egy meghatározott időben létezett volna, könnyű lenne kitalálni az okát ennek a haragnak. De ellenkezőleg, ez a faj mindig mindazon népek gyűlöletének célpontja volt, amelyek között élt. Mivel a zsidók ellenségei a legkülönbözőbb fajokhoz tartoztak, egymástól távoli területen éltek, nem voltak azonosak sem az erkölcseik, sem a szokásaik, különféle szellem lelkesítette őket: az antiszemitizmus általános okának mindig magában Izraelben kellett léteznie, és nem azokban, akik a zsidóság ellen küzdenek.”

Védekezésem végett a zsidókérdés több évezredes szellemtörténetéből gazdag anyagot gyűjtöttem össze. Elnök Úr, remélem, megbocsátja merészségemet, ha ezt az anyagot CD formájában az Ön számára hozzáférhetővé teszem.

Talán ez nem lesz elégséges a holocaust-vallás zsidó hazugságának leleplezésére. A népeknek le kell számolniuk a zsidók dicsfényével is, miszerint ők „örök áldozatok” lennének. Csak akkor lesznek képesek meglátni Jahve választott népének igazi arcát – és attól undorodva elfordulni. Csak akkor lesz végérvényesen megtörve a zsidóság hatalma.

A zsidóellenesség lényeges okainak megvilágítását célzó kutatás eredményei – amelyet az Ön országában az e célra alapított tudományos intézetek tárnak elénk – be fogják teljesíteni Jézusnak a zsidókhoz intézett szavait:

„Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.” (Jn 8, 31-32)

Elnök Úr, az Ön beavatkozása a világtörténelem menetébe meg fogja hiúsítani a zsidó Jahve tervét, amelyet Izajás prófétáján keresztül jelentett be:

„Az Úr megneheztelt az összes nemzetre, haragja fölgerjedt minden seregük ellen. Átok alá veti és megöleti őket. A megölteket szétszórják az utcákon, holttestükből bűz csap fel, vérüktől szinte megolvadnak a hegyek.” (Iz 34, 2-3)

A népek élni fognak. A zsidók élni fognak, ha a zsidó Jahve gonosz szellemét legyőzi a szerető Isten, aki a teremtésben – a sokféle nemzetekben – mint önmaga tervét ismeri meg. Akkor Izrael állama is el fog tűnni a térképről, ahogy ezt Ön, Elnök Úr, megjósolta.

Az egy Isten, akinek valamennyien szeretett gyermekei vagyunk, áldja meg Önt, és tegye gyümölcsözővé munkáját érdemei és a nemzetek vágyai szerint.

Őszinte híve:
Horst Mahler

Hivatalos megbízás nélkül eljárva a zsidó vazallusok által ideiglenesen működésképtelenné tett Német Birodalom érdekében.

Horst Mahler – jogász, politikai gondolkodó, revizionista, a német radikális jobboldal kiemelkedő képviselője.

1936-ban született egy fogorvosi családban. Az ötvenes években a Berlini Szabadegyetemen jogot tanul. Közben rövid ideig a Német Szociáldemokrata Párt tagja, ahonnan kizárják túlzottan kommunista beállítottsága miatt.

Tanulmányai befejeztével egy berlini ügyvédi irodában vállal állást, majd önálló ügyvédi irodát nyit.

Sikeres ügyvédi pályafutása ellenére egyre jobban a szélsőbaloldali csoportosulások felé vonzódik, és a hatvanas évek második felében a szélsőbal jelesebb képviselőinek védőügyvédjeként válik ismertté.

Ez odáig fokozódik, hogy végül már a Rote Arme Fraktion (RAF) elnevezésű illegális szélsőbaloldali terrorista szervezet egyik vezető ideológusa, aki meggyőződéses marxista-leninista, és társaival együtt a fegyveres harcot választja a Német Szövetségi Köztársaság és a kapitalizmus megdöntése céljából.

1970-ben letartóztatják és különböző vádakkal különböző perekben 14 évre ítélik. 10 évet tölt börtönben. Börtönévei alatt szakít korábbi szélsőbaloldali múltjával. Ebben az időben ügyvédje nem más, mint a későbbi német belügyminiszter, Otto Schilly.

Mahler 1977-ben egy írásában megindokolja szakítását és felszabadulását a marxizmus-leninizmus dogmatikus forradalmi eszméitől.

1980-ban szabadlábra helyezik. Ekkor már védőügyvédje Gerhard Schröder, a későbbi kancellár, aki elintézi, hogy időközben bevont ügyvédi engedélyét ismét visszakapja. Szabadulása után közös könyvet ír az akkori német belügyminiszterrel, Gerhard Baum-al, amelyben leszámol múltjával.

1988-tól ismét ügyvédként dolgozik és filozófiai tanulmányokat folytat.

A kilencvenes évek végére egy totális politikai változáson megy át és egyre jobban a nemzeti oldalon, sőt a szélsőjobb köreinek rendezvényein találkozunk nevével.

Saját bevallása szerint egy holocausttagadással vádolt ügyfele védőjeként kénytelen volt elmélyülni ebben a témában és ezen keresztül meggyőződött arról, hogy eddigi egész életét – de főleg szélsőbaloldali múltját – egy hazugság, méghozzá a holocaust-hazugság szolgálatában töltötte.

2004-ben követeli a németországi zsidó szervezetek betiltását. Ezért újra eltiltják ügyvédi hivatása további gyakorlásától.

Az utóbbi években, mint a német radikális jobboldal egyik legismertebb németországi képviselője számtalan tanulmányt és cikket írt, amelyek a jelenlegi németországi törvények értelmében kimerítik a holocausttagadás és kisebbség elleni lázítás bűntényét. Egyik ilyen írása miatt 2005-ben kilenc hónap börtönbüntetésre ítélték, amelynek letöltését 2006 novemberében, 70 évesen kezdte meg.

A NÉPEK FEL FOGJÁK SZABADÍTANI MAGUKAT A PÉNZIMÁDAT JÁRMA ALÓL

Amit általában „demokrácián" értenek, az valójában a plutokrácia uralma, amelyet cionista ideológusok gyakorolnak azáltal, hogy uralják a globális pénzvilágot, a monetáris rendszert és a médiát. Ők tudják, mit tesznek. És Önök?

(Itt Horst Mahler, a német ügyvéd és politikai gondolkodó válaszol a „Politika" című bolgár újság kérdéseire (2004) a jövő Európájáról, amikor eltörlik a kamatrabszolgaságot, a hitelrendszereket nemzetivé teszik, és ez által kiszorítják a cionista plutokratákat, akik az amerikai hatalmat arra használják, hogy lealjasítsák a világot.)

Politika: Mahler Úr, milyen pártokkal és kelet-európai szervezetekkel tart kapcsolatot?

Mahler: Egyetlen kelet-európai párttal vagy szervezettel sem tartok kapcsolatot.

Politika: A Keleti Blokk egykori országaiban egy nacionalista párt számára szükségszerű követelmény-e, hogy követőket és választásokat nyerjen, ahogy ez Németországban történt?

Mahler: Én ezt semmiképpen nem tudom megítélni.

Politika: Ebben az irányban dolgozik-e Ön, és ha igen, hogyan?

Mahler: Ez az erőforrások elfecsérlése lenne, amelyekre máshol van égető szükség.

Politika: Egy interjúban Ön a demokráciát „képmutatásnak" nevezte. Miért az, és milyen alternatívát ajánlana?

Mahler: Amit általában demokrácián értenek, az valójában zsidó uralom, amelyet zsidó plutokraták gyakorolnak azzal, hogy uralják a globális pénzvilágot, a monetáris rendszert és a médiát. Nincs felkínálni való alternatívám.

Tudom, hogy a népek fel fogják szabadítani magukat a zsidó járom alól. Egy napon mint népek a saját hatalmuk által teremteni fognak maguknak alkotmányt, vagy kormányformát, amelyben tudatosan és a maguk akarata által fogják önmagukat kormányozni, mint felszabadult nemzetközösségek.

Politika: Németországban és Európában milyen embereket kíván megszólítani az eszméivel?

Mahler: Pontosan ez a demokratikus félreértés. Én nem óhajtom „megszólítani a népet". Inkább kifejezését szeretném adni a német idealista filozófia legnagyobb szellemének (gondolatának), ahogy az Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770-1831) munkáiban testet öltött.

A halhatatlan szellem visszhangzik az emberiség véges szellemeiben (Hegel ezt a jelenséget a „szellemiség bizonyítékának" nevezi), és általuk válik a felszabadítás aktusává.

Politika: És hogyan látja Európa jövőjét?

Mahler: Európa a szabadság és a fehér ember kontinense. Az európai népek tudatára ébrednek a zsidóság által szabadjára engedett globális pusztításnak. Ez a felismerés egymagában elég ahhoz, hogy véget vessen a zsidók világuralmának.

A plutokrácia elleni felkelés által a népek önmaguk tudatára ébrednek, mint népközösségek. E felismerés alapján leleplezik a zsidó Jahve-kultusz sátáni jellegét, és a hitelrendszerek nemzetivé tételével eltörlik a kamatrabszolgaságot.

Felszabadítják a médiát és az oktatási intézményeket is a plutokrácia igája alól. Akkor fel fogják ismerni a zsidó diaszpórát, mint egy államon belüli ellenséges államot, és a zsidókat az idegenekre vonatkozó törvények uralma alá helyezik.

Az Orosz Birodalom és a Német Birodalom újra felfedezi az érdekközösségüket, és ez biztosítani fogja a békét és szabadságot az európai eredetű népek számára.

A Német Birodalomnak késznek kell lennie, hogy megbocsásson Nagy-Britanniának és Franciaországnak az Európa elleni árulásukért, feltéve, ha elfogadják az új külpolitikát, amely a mások ügyeibe való be nem avatkozáson alapul. Ez az új külpolitika kedvezni fog a többiek nemzeti jogainak, és ez biztosítani fogja a baráti kapcsolatokat a Német Birodalommal.

Politika: Hogyan érzett Ön, amikor a német kormánynak a Nemzeti Demokrata Párt elleni perében [mint ennek a pártnak ügyvédje] szembekerült Ottó Schily államügyésszel, az Ön egykori Vörös Brigádok jogászával, aki most [2004. november 17-én] miniszter a német kormányban?

Mahler: Elszomorít engem azt látni, hogy Otto Schily, akit egykor a szabadság harcosának ismertem meg, úgy viselkedik, mint Németország külügyi urainak ölebe.

Politika: Mi a véleménye az amerikai „terrorizmus elleni háborúról"?

Mahler: Nem létezik amerikai háború a terrorizmus ellen. Egy világméretű terrorhadjáratnak, egy megbízatásból eredő háborúnak vagyunk tanúi, amelyet az USA a zsidók érdekében folytat.

Politika: Az emberek Önt „egy jobb világ mártírjának" nevezik. Egyetért ezzel az értékeléssel?

Mahler: Ez képtelenség. Csupán ki merem mondani, amit gondolok; ez minden.

Politika: Elmondaná nekünk, milyen mítoszok ellen harcol, és ki a szerzője ezeknek a mítoszoknak?

Mahler: Nem mítoszok ellen harcolok. Valóságos ellenségekkel küzdök.

Politika: Lehetséges-e, hogy a Negyedik Birodalom valósággá válik?

Mahler: A Német Birodalom nem pusztult el 1945-ben. Még mindig létezik, mint nemzeti és népi állam. A Dönitz admirális által vezetett birodalmi kormány tagjainak 1945. május 23-án végrehajtott törvénytelen letartóztatása következtében, amelyet a Birodalom vezető személyiségeinek meggyilkolása követett, a Német Birodalom csupán működőképességét veszítette el. A német nép eljövendő feltámadása alkalmával a Birodalom visszanyeri működőképességét.

Politika: Mi a véleménye a belgiumi Vlaam Blokk betiltásáról?

Mahler: A zsidó uralom a díszletező munkások lázadása miatt arra kényszerült, hogy megváljon a függönytől, amelyet arra használt, hogy eltakarja az uralmát a kulisszáktól. Ez nagyszerű siker az európai népek szabadságharcában. Most sokkal könnyebb kiértékelniük a helyzetüket és azonosítaniuk a közös ellenségüket. Az ellenség világos felismerése a legfontosabb előfeltétele a háborúban győzelmet ígérő akcióknak.

Politika: Milyen következményei vannak az NPD [Németország Nemzeti Demokrata Pártja] és a DVU [Német Népi Unió] választási győzelmeinek a politikai helyzetre és Németország jövőjére gyakorolt hatást illetően?

Mahler: Az NPD választási győzelme politikai gátszakadás volt. Nagyon jelentős, hogy ennek a pártnak a vezetői, valamint tagjainak túlnyomó többsége 1945 után születtek. Elnöke, Udo Voigt, követve dr. Carlo Schmid professzornak, „az Alkotmány atyjának" példáját, nyíltan megbélyegezte a Szövetségi Köztársaságot, mint idegen hatalom általi uralmat, és követelte annak feloszlatását.

Első alkalommal nyilvánosan is nagy államférfinak nevezte Adolf Hitlert és hivatkozva a „Der Spiegel" főszerkesztőjének, Fritjof Meyernek egy nyilatkozatára, megkérdőjelezet a holocaust-vallás dogmáját.

Thorsten Heise, a Parlament Végrehajtó Bizottságának NPD-s tagja, oly messzire ment, hogy hasonlóképpen Adolf Hitlert „az elmúlt évezred legnagyobb államférfijának" nevezte egy televíziós interjú szövegösszefüggésében. Ezen megnyilatkozások jelentőségét nem lehet elégséges fokban értékelni, amennyiben hosszú távú következményeiről van szó – az ilyen események osztódással fognak szaporodni.

Az már most is eldönthető, hogy a bátorság szintje országunkban jelentősen növekedett. A zsidók nehéz korszakba léptek. A történelmi igazság erőteljesen dörömböl Júda ajtaján és bebocsátást követel.

Régóta ismeretes, hogy nem a Német Birodalom kezdte az előző század világháborúit, hanem az angolok és amerikaiak mögött álló hatalom.

A Birodalom ellen irányuló atrocitás-propaganda szüntelenül erősödött 1945-től kezdve és erősödik ma is megint. Az is nyilvánvaló, hogy a Birodalom elleni soha véget nem érő anyagcsata most olyan fegyverekkel folytatódik, amelyek nem-katonai természetűek. Jelenleg szellemi fegyverekkel támadnak minket, amelyek arra vannak szánva, hogy megsemmisítsék a német földet.

Ezen kívül a „szeptemberi hazugságot", a hátborzongató tündérmesét, Osama bin Laden nem-provokált támadását az USA ellen ma világszerte kétségbe vonják.

Washington ellenfelének kétségtelen győzelméből vált nyilvánvalóvá annak világméretű felismerése, hogy a zsidó média-monopólium halálos veszélyt jelent az egész emberiség számára.

Elkerülhetetlen, hogy a Nagy Hazugság hatalma éppen így más csatatereken is összeomoljon, ha az igazság mindenütt elég bátor kétségbe vonni a zsidó hazugságokat.

A világ el fogja ismerni Jézus azon szavainak igazságát, amelyeket a zsidók vezetőihez intézett (Jn 8,44): „A Sátán az atyátok, és atyátok kedvére igyekeztek tenni, aki kezdettől fogva gyilkos, és nem tartott ki az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor hazudik, magából meríti, mert hazug, és nincs benne igazság."

(Ford: *Tudós-Takács János*)

Darren Adley

ÍGÉREM

Egy elköteleződés

Elkötelezem magamat a népemnek, a fehér fajnak és a túlélőiknek.

Ebben a sötét órában, amikor borzalmas köd telepedett az országainkra, és az előttünk álló nappalok sötétnek tűnnek; ebben az órában ígérem, hogy életben tartom a népünk lángját.

Azoknak, akik kitörölnének minket az idők lapjairól, és térdre akarnak kényszeríteni, elkötelezetten ígérem: legyőzlek titeket és a népeteket; elűzlek titeket országunkból és a lelkünkből.

Elkötelezem lányemet a népemnek, egy olyan népnek, amely a régmúlt napjaiban a borzalmas télben, a hideg éjszakában és nedves otthonban szenvedett. Ígérem, hogy égve tartom a tüzet, ahogy elődeink; még ha látom is, hogy oly sok testvérem elbukik, megtéved az úton, és legyőzik!

Emlékezni fogok elődeimre, akik őrt álltak és szellemünket égve tartották az éjszaka sötétjében, és én nem fogok hiányozni az őrhelyemről… Nem fogom engedni, hogy a sötétség ránk boruljon. A népem tűzét életben tartom, és ígérem, hogy égve tartom mindhalálig.

És mi újra felemelkedünk, ahogy mindig is, és még erősebbé válunk.

Leszünk újra cowboyok, bárdok, muzsikusok és felfedezők. Leszünk újra vikingek, rómaiak, hadvezérek és lordok. És ivadékaink látni fogják lelkünk felépülését és leheletét.

Leszünk asztronauták és művészek, és ha a természet erői járnak nyomunkba, a mi népünk lesz az, amely találkozni akar velük, és erősebbé válik a változó tengerjárással. És a mi népünk lesz az, amely új világokat fog meghódítani, és olyan tettei lesznek, amikről álmodni sem merünk. S az entrópia és a halál erői tisztelettel fognak állni.

És amikor népünk majd azokban a napokban, amelyeknek eljövetelére még sokáig kell várni, poharat emel és visszaemlékezik azokra, akik előtte jártak,…s az ő új világában és új dicsőségében…meg fog emlékezni azokról a lelkekről, akik őrt álltak…és a tűzet égve tartották,…akkor én közöttük leszek. Népem jövőjére kötelezem el lelkemet, életemet, halálomat és egész lényemet.

NEMZETI VÁNDORZÁSZLÓ – ŐRSÉGVÁLTÁSTÓL HAZATÉRÉSIG –

A Magyar Nemzeti Emigráció első *vándorzászlóját* Olaszországban Nápoly mellett a Földközi tenger gyönyörű vidékén, a „vasfüggöny” mögötti nemzetek menekült fiai részére felállított táborban bontották ki 1951. szeptember 16-án.

Seres Péternek a *Vándorzászló Bizottság* elnökének irányításával a *Vándorzászló* 1955 végéig csak olaszországi missziót teljesített, ennek oka az anyagiak hiánya volt. A *Vándorzászló Bizottság* majdnem kivétel nélkül menekült táborok lakói voltak, akik semmilyen jövedelemmel nem rendelkeztek s így az olasz határokon évekig nem juthatott át a Vándorzászló.

1956 tragikusan kezdődött a Magyar Nemzeti Vándorzászlóra nézve és tíz hónappal később tragikusan végződött az egész magyar nemzetre nézve. Január 15-én Triesztben Sansabba nevű menekülttáborban nagy tűz pusztított. Ebben az időben a Vándorzászlót a tábor magyar iskolája kérte és kapta meg tanítás céljából. A félelmetes tűzvészben az iskola teljes felszerelésével együtt a Vándorzászló is a lángok martaléka lett…

Sokaknak nagy szomorúságot, lelki megrázkódtatást okozott ez a hontalan magyar tragédia. Az alapító elnök *Seres Péter hite azonban új vándorzászlót teremtett.* Rómából *dr. Bogláry M.* és Triesztből a menekülteket mindig készséggel támogató Póth család áldozatos közreműködése folytán 1956. március 15-én, nemzeti ünnepünkön felavatták *a szép új koronás-címeres Vándorzászlót.* A babér és tölgykoszorú körül a nagy magyar költő, *Vörösmarty Mihály* lángoló lelkének üzenete olvasható:

„Tűrj érte mindent, ami bánt, kínt és halált,
de el ne szenvedd, el ne tűrd véred gyalázatát!”

Itália kék ege alatt városról városra, táborról táborra járt a *Vándorzászló*, hirdetve a feltámadás hitét, bátorítva a vérző magyar szíveket. *A Nemzeti Vándorzászló Bizottság tiszteletbeli elnöke, Guido Romanelli ezredes, volt meghatalmazott miniszter* üzenetében olvasható: *„Adja Isten, hogy az ezer éves magyar nemzet háromszínű lobogója, melynek központi helyét Szent István koronája foglalja el, miközben a világon szerteszét szórt magyar közösségeket látogatja, állandó izzásban tartsa azok nemzeti érzését és erősítse akaratukat, hogy Hazájuk bármilyen áldozatok árán is felszabadítsák az utált és sátáni zsarnokság alól.”*

Itáliából Ausztriába, majd a szomszédos Németországban bontották ki a *Vándorzászlót*, innen Belgiumba és Spanyolországba került. Madridban még a keresztény Magyarországot képviselő Magyar Királyi Követség ünnepi fogadáson tiszteleg a bujdosó magyarok Vándorzászlója előtt.

Itáliából akkor érkezett Párizsba a Vándorzászló, amikor hazánkban a magyar nép páratlan hősiességgel szállt szembe, az elnyomó kommunista zsarnoksággal.

A franciák megható szeretettel vették körül a szent zászlót. A kor tanúi szerint, közülük nagyon sokan csókjukkal illették, simogatták, mint sebesült hőst! A szabadságharc novemberi időszakában a Moselle-i magyarok emelték magasra a Vándorzászlót. *A franciák által rendezett szimpátiatüntetésen nov. 14-én 25 ezer ember vonult fel az élen lobogtatva a Vándorzászlót. A rokonszenvtüntetésen a franciák gyűjtötték fel a kommunisták székházát és lapjuknak szerkesztőségét.*

Ezután indult el ismét a *Magyar Nemzeti Vándorzászló* országhatárokon és földrészeken át – világkörüli útjára: Ausztráliában, Észak- és Dél-Amerikában, a száműzött bujdosó magyarok szemébe könnyeket fakasztva. 1958-ban a *Vándorzászló* ismét Európában van, és a Brüsszelben megtartott nagy *Magyar Találkozón* az első helyen állott a világot járó *Vándorzászló*, amelyről a belga lapok úgy emlékeztek meg, mint amely elhozta Brüsszelbe a világ magyarságának üzenetét.

1958-ban ismét Egyesült Államokba érkezett a Vándorzászló, hogy hirdesse az egész világnak a nemzeti szabadságharc halhatatlanságát s újra feltámadását a zsarnokság rabigájában szenvedő magyar nemzetnek. New Yorkban *Vasvári Zoltán vezetésével testvérszervezetünk a Kereszt és kard Mozgalom tiszteleg a Vándorzászló előtt. Cleveland-ban vitéz Kovács Gyula altábornagy, a Hungária Szabadságharcos Mozgalom tanácsadója fogadja a Vándorzászlót.*

Az *1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc nyolcadik évfordulóján (1964) a Hungária Szabadságharcos Mozgalom a vándorzászló előtt még keményebb és áldozatosabb nemzetszolgálatra tett fogadalmat. A Trianoni Békediktátum 50. évfordulóján Gyékényesi György nemzettestvérünk* irányításával megtartotta mozgalmunk *a nemzeti emigráció legnagyobb Trianonellenes kongresszusát.* Évtizeden keresztül *Prof. Málnási Ödön* szabadságharcos bajtársunk közreműködésével „Arccal magyar véreink felé!” nemzetszolgálatunkkal segítettük a hazában élő magyar véreinket. Kihallgatást nyertünk az Egyesült Államok Biztonsági Tanácsánál. Erről az elszakított magyarság képviselőit részletesen tájékoztattuk. Ilyen kihallgatást egyetlen más magyar szervezetnek sem sikerült kiharcolni.

Az Egyesült Nemzetek Szövetségénél az erdélyi magyarság megsegítését célozva az ENSZ-kormányokon kívül álló szervezetben tárgyalták (1790) a Hungária Szabadságharcos Mozgalom felvételét. Jellemző, hogy 107 szervezet felvételéről kétnapi tárgyaláson döntöttek, addig mozgalmunk felvételéről ötnapos viták voltak a 12 országot képviselő ENSZ delegátusok között. Ötödik napon a szovjet megbízott bejelentette a HSZM felvételével szemben vétójogát, így felvételét mozgalmunknak az ENSZ képviselők elvetették.

1979. február 11-én a *Nemzeti Vándorzászló Bizottság*tól az alábbi tartalmú memorandum érkezett a HSZM részére:

„A Szittyakürt a Magyar Nemzeti Emigrációnak, a keresztre feszített Igazság feltámadásáért legbátrabban, legőszintébben küzdő sajtóorgánuma. A Szittyakür, és a Hungária Szabadságharcos hatósugarában élő, küzdő magyarok történelmi munkát végeznek, hősi áldozatot vállalnak az örök magyarságért.

Az a meggyőződésünk, hogy Ti vagytok a Nemzeti Emigráció legtisztább szándékú, legigazabb harcosai. Ezért, ha akarjátok készséggel átadjuk nektek teljes hatásköri joggal a világot már körüljárt Magyar Nemzeti Vándorzászlót. Átadjuk további megőrzésre, méltó helyeken való kibontásra és majd győzelmes hazatérésére, hogy magyar földön hirdesse tovább az örök őserőből eredő, Isten által teremtett örök Magyar Életet.”

Az 1956-os Szabadságharcunk 23. évfordulóján, 1979. október 28-án került sor a Vándorzászló clevelandi fogadására és a Nemzeti Vándorzászló Bizottság őrségváltására. A *Szittyakürt* októberi számában *Seres Péter*, a Vándorzászló Bizottság elnöke *„Őrségváltás”* c. történelmi dokumentációjában olvasható:

„A Hungária Szabadságharcos Mozgalom a nemzeti emigrációnak az a szervezete, ahol élet van, öntudatos élet, céltudatos cselekvés. Ezért a szabad világot már körüljárt, az élő magyar közösségek által lelkesen fogadott, valamint idegen hatalmaktól hivatalos fogadásban részesített zászlónkat, idegen földön, idegen csillagok alatt szent missziót teljesítő MAGYAR NEMZETI VÁNDORZÁSZLÓT további megőrzésre a Hungária Szabadságharcos mozgalomnak átadjuk.”

A hontalanság keserű napjaiban, idegen földeken a száműzött bujdosó magyarok szemébe könnyeket csalt *Nemzeti Vándorzászló küldetése* továbbra is hirdetve népünk feltámadásába vetett rendíthetetlen hitét, a zsarnoki békediktátumok igazságtalanságát és a szabad félelemmentes élethez való jogát. Dr. Professzor *Paposi-Jobb Andor* professzor fáradhatatlan munkája nyomán az amerikai egyetemek és katonai reáliskolák hallgatói ismerhették meg az örök magyar igazságokat.

Magyarságunkat, népnemzeti egyéniségünket – immár a nyolcadik Nagy Szittya Történelmi Világkongresszon – azért védelmezzük, mert szeretjük népi hagyományainkat, őseink emlékét és anyanyelvünket. Nem akarjuk elveszteni vagy meghamisítani ősi faji képességeinket. A Hungária Szabadságharcos Mozgalom Molnár Lajos vezetésével, mint a Nagy Szittya Történelmi Világkongresszus elnöke, a nemzeti emigrációban elsőként katedrát biztosított a Magyar Tudományos Akadémia indogermanista, finnugorista történettudományi és nyelvészeti terrorjával szemben az igaz Szittya-Hun-Avar-Magyar történelmi folytonosság tanait munkáló őstörténészeink számára. A Magyar Nemzeti Vándorzászló kötelez bennünket, mert attilai örökségünk feldaraboltságában fel kell eszmélni a magyar léleknek őstörténelmünk felemelő tudatára, amely a legősibb kultúrnépek legelejére helyezi a magyart.

Az 1956-os nemzeti Forradalom és Szabadságharc 50. évfordulóján a Magyar Nemzeti Vándorzászló hazatért, a Magyarok Világszövetségének gondozásába és őrzésébe került. És ha jogfosztott sorsunk a mi időnknél tovább tartana, úgy majd a *Vándorzászló-őrség* e zászlót szintén adja tovább az utánunk jövőknek, akik ha üt az óra, erős lélekkel, halált legyőző hittel, biztos kézzel kibontják, és tovább viszik, fel a *Kárpátokig, együtt az '56-os Szabadságharc dicsőséges lobogójával!*

Adja a magyarok Istene, hogy így legyen!

Major Tibor
A Vándorzászló Bizottság elnöke

Major Tibor
Nemzeti Vándorzászló Bizottság
elnöke

Kádár Dániel, a Magyarok Világszövetsége USA országos tanácsának főtitkára, Molnár Lajos, a Hungária Szabadságharcos Mozgalom elnöke és Rácz Sándor a Nagy-budapesti Központi Munkástanács elnöke

Kádár Dániel USA főtitkár, Rácz Sándor a Magyarok Világszövetség tiszteletbeli elnöke és Balogh Attila a Nemzeti Vándorzászló Bizottság társelnöke

MIT KELL TUDNI?

Dr. Érdy Miklós

AZ ÁRPÁD-SÁVOS ZÁSZLÓ KORAI TÖRTÉNETE

A Képes Krónika iniciáléjainak tüzetes vizsgálata tette lehetővé az Árpád-sávos ősi magyar zászló legrégibb történetének követését és kibogozását. A Képes Krónika művésze Hertul fia, Miklós. A szöveg írója Kálti Márk. (Képes Krónika, Chronikon Pictum, 2 kötet. Budapest, Magyar Helikon, 1964). Róla azt írja a Krónika hasonmás kiadásának a Bevezetője: „Vérbeli író tehát a krónikás, aki a reneszánsz hajnalán átmeneti az egyház által semmibe vett vagy éppen feledésre ítélt mondákat és hősi regényes történeteket." A Krónika szövegéről kimutatták (15.old), hogy a Gesta Ungarorum-ból és ennek II. Géza korabeli (1141-1162) folytatásából, tovább Kézai Simon Gestá-jából (1283) szerkesztették össze és 1332-ig Károly Róbert történetével is kiegészítették. Kálti Márk a Krónika kezdősorai szerint annak írása megkezdésének évében, 1358-ban, a székesfehérvári bazilika őrkanonoka lett. Az itt őrzött krónikák, oklevelek indíthatták a krónikaírásra – írja a Bevezetés.

A művészt, Hertul fia Miklóst, Nagy Lajos király udvari címerfestőjének nevezi. Birtokadományozó oklevelében nagy elismeréssel ír Miklós művészetéről, mely 'királyi felségünket … gyönyörködteti'. Amikor tehát a Képes Krónikát követjük az Árpád-sávos zászló korai történetében, a nemzetségek hagyománya, a királyság legkorábbi idejéig visszanyúló oklevelek és birtokperek története az, amely a magyar felségjelvények történetének a hitelességét biztosítja.

III. BÉLA (1172-1196) (1. kép).

Nagy magyar király, II. Géza fia, egy időben a bizánci császári trón várományosa, páncélingben, koronával a fején, baljában az Árpád-sávos zászlót tartja, négy piros és négy fehér sávval. A zászlón a felső két sáv meg van hosszabbítva, hogy így a szél könnyen lengethesse.

III. Béla fiai I. Imre és II. András. Az ő címerpajzsuk szintén az Árpád-sávokat mintázza, úgy, hogy szembenálló oroszlánok vannak a piros sávokban. Az Aranybulla pecsétjén is ez az Árpád-sávos címer van, az oroszlánok között egy-egy szívvel. A legalsó sávban egy hátranéző oroszlán van.

A MOGYORÓDI CSATA (1074) Az akkori király, Salamon serege harcol a nyolc sávos piros-fehér zászló alatt. Szemben Salamonnal van Géza herceg serege, melyet fivére, László herceg (a későbbi Szent László király) vezet. László lándzsájának hegye Salamon mellének van

1. kép

2. kép

szegezve, hisz a mogyoródi csatában a testvérek győztek. Apjának, I. Endrének ígérete ellenére, a gyermekkorban titokban megkoronázott Salamon apósához a német császárhoz menekült. I. Béla, majd fia, I. Géza követte a trónon Salamont.

Egy másik a megfutamodást ábrázoló miniatúrában az üldözőire visszatekintő Salamon jobbjának kard, baljában Árpád-sávos pajzs van jelezve, hogy a mindenkori királyt illetik meg az Árpád-sávok.

A MÉNFŐI CSATA (1044). Az Árpád-sávos zászló korai használatának ismeretét (mint azt alább leírjuk) azonban sikerült kiterjesztenünk jóval a Mogyoródi-csata elé. A 3. képen Aba Sámuel magyar király harcolt fehér lovon az Árpád-sávos zászló alatt a ménfői csatában. Jobb oldalon a győztes III. Henrik német császár van ábrázolva, mögötte serege. Balról a koronás Aba Sámuel serege, ahol a zászlóvivő kezéből a magyar zászló eltört rúdjával a földre hull, jelképezve a vesztes csatát. A Péterhez húzó emberek bal hátul kucsmában elhagyják Aba seregét, mely részben oka a vereségnek. Aba Sámuelt a kép bal szélén karddal átszúrja egy katona, ahogy a koronájáért nyúl, mely vele volt a csatában.

A vesztes ménfői-csatában a korona és lándzsa III. Henrik birtokába került, aki azokat a Vatikánba visszaküldte korabeli forrás szerint. Jobb oldalon a császár térdel, szőrruhában hálát adva a győzelemért. Aba király zászlója a nyolc sávos piros-fehér zászló, melyen a legfelső piros sáv volt háromszorosan meghosszabbítva, hogy a szél lobogtassa, tehát abban az időben maguk a zászlók vízszintesen rövidek, kivéve a legfelső sávot.

A régi forrásokból ismert, hogy minek kapcsán lehetett Aba Sámuel magyar király, mivelhogy ő nem az Árpád-házból való. Úgy mondhatjuk, hogy Aba Sámuel bár nem Árpád-házi, de az ennél ősibb Csaba házából való. Ezért viselhetett sávos zászlót. Etele fia Csaba, nagyapja Bendegúz tanácsára Khorezmiából nősült és két fia volt: Ed és Edemen. Ed leszármazottai Ügek, Előd, Álmos, Árpád. Csaba másik fiától Edementől származik viszont az Aba nemzetség. Ez minősítette Aba Sámuelt alkalmassá a trónra és arra, hogy I. István nővére legyen a felesége. Aba nem Árpád-házi, ő annál ősibb: Csaba-házi volt. A nagyszámú khorezmi káliz jelenléte Magyarországon történelmileg kifogástalanul adatolt.

1. ISTVÁN KIRÁLY (1000-1038). Árpád-házi királyainknál még korábban tudunk nyúlni a piros-fehér sávok használatánál. A 4. kép S iniciáléjában I. István királyt látjuk hadi díszben, az apostoli kettőskeresztes és hármashalmos zászlóval és pajzzsal, míg az Árpád-sávok magának a királynak az öltözetén látszanak. Mögötte a glória későbbi szentségét jelzi. Páncélingjét piros-fehér Árpád-sávos csíkozott ruha borítja, mégpedig a klasszikus, fehérben végződő nyolc sávval.

Ezen történelmi jelvények használatának helyességében nem kételkedhetünk a bevezetésben leírt körülmények miatt, melyek a Krónika megszerkesztésére és megírására jellemzők. Van még egy adat, mely számunkra fontos, de kilencszáz év választja el az írást és az eseményt. Tehát a hagyomány tükrözheti a valóságot, avagy a korabeli szokás vetítődhetett a korábbi időkre.

ATTILA CSATÁJA. Az 5. kép Attila egyik csatáját ábrázolja Cezumor-nál a rómaiak ellen. A dárdáik mellett nyilakkal harcoló lovas hunok seregében Árpád-sávos pajzsot látunk, magasra emelt turulos zászló mellett. A nyolc piros-fehér sávos pajzs a fehér mellett ezüst sávok használatáról írnak. A Képes Krónika arannyal díszes miniatúráin fehér sávokkal jelenik meg az Árpád-sávos zászló.

3. kép

Ennek az áttekintésnek a megírását 2006 októberében Budapesten lejátszódó események tették időszerűvé. Ugyanis a forradalom 50 éves évfordulóján felvonuló zászlók jó része a nemzetiszínű lobogó volt, sokukon az '56-ban kivágott lyukkal, a zászlók másik fele azonban az ősi Árpád-sávos zászló volt. Radics Géza és Juhász László igen jó összefoglalását adták az interneten az Árpád-sávos zászló utóbbi évszázadokban történt használatának. Sőt Lily lányom a Google keresőbe begépelte magyarul az „Arpad-savos zaszlo" szavakat és a megjelenő Wikipédia internetes enciklopédia és más cikkek is gazdagon hozzáadtak az ősi zászló ismeretéhez. Radics Gézától megismertük az 1980-ban kiadott 6 tagú magyar bélyegsorozatot történelmi zászlóinkról, amelyek első tagja az Árpád-sávos zászló volt. Radics ugyancsak bemutatta Salamon mogyoródi csatájáról készült miniatúrát a Képes Krónikából. Mi most azért írtuk ezt az ismertetést, hogy a zászló és a pajzs még korábbi alkalmazását is bemutathassuk és megismertessük. Juhász Lászlótól, a Wikipédiából és a többi cikkből a zászló későbbi használatáról tudhattunk meg sok részletet. Használták a zászlót a Rákóczi szabadságharcban is módosított formában az 1700-as évek elején. Rákóczi erdélyi fejedelem volt 1704 és 1711 között. A zászlót módosítva négy piros és három fehér csíkból, tehát hét csíkból alakították ki és a középen a piros sávokba a szabadságharcukat jelképező feliratokat tettek. Ilyen felirat is látszik a pirosban fehér betűkkel, az azonban nem betűzhető ki.

4. kép

A zászló újabbkori használata megjelent a második világháború idején, amikor is újra csak módosított formában azt a Nyilaskeresztes Párt alkalmazta. A zászló közepében nagy piros mezőben a párt jelvénye, a nyilaskereszt került középütt a hungarizmust jelképező H betűvel. A központi piros tér meghosszabításaként jelentek meg a sávok egy vagy néha két irányban. A zászló kilenc sávos lett öt piros és négy fehér sávval. Az öt piros sávnak ekkor társadalmi jelentése lett. A Wikipedia leírása szerint az öt piros sáv a parasztságot, a munkásságot, az értelmiséget, a nők-gyermekek-fiatalság csoportját és a fegyveres erőket jelképezte. Ugyancsak kilenc sávos piros-fehér csíkozású pajzsot használt Zsigmond király. Ő nem Árpád-házi király volt.

Így több párhuzam vehető észre az Árpád-sávos zászlónak a Rákóczi-szabadságharc és a Nyilaskeresztes Párt használatában, azaz a sávok számának megváltoztatása és a politikai célkitűzés zászlóba foglalása. Ezekhez részben hasonló volt I. Imre és II. Endre királyok pecsétjét a piros sávokban a szembenálló oroszlánok alkalmazása (legalul egy hátranéző oroszlán van), bár ekkor a nyolc sáv változatlan maradt. Ők Árpád-háziak voltak.

A magyar történelmi zászlók gyönyörű kiállítása van a Hazatérés nevű református templomban Budapesten a Szabadság téren és a bélyegsorozat megléte is különleges.

5. kép

Radics Géza

AZ ÁRPÁD-SÁVOS ZÁSZLÓ

Divatossá vált napjainkban a magyar nemzeti jelképek alattomos és alantas támadása. Az 1990-es évek elején valaki „svájcisapkának” nevezte a magyar Szent Koronát. Egy másik pedig úgy vélekedett, hogy a magyar műveltségben a „bőgatyán” és a „fütyülős barackon” kívül nem igen akad más, amivel a magyarok dicsekedhetnének. Aztán kiderült, hogy a magyarságnak történelme is van, méghozzá nem is akármilyen, sőt van egy ősi jelképe is – a Turulmadár. Na, meg a XI. századból való ősi zászlaja, az Árpád-sávos zászló. Ez felettébb bántja egyesek érzelmét, de mert jogi alapon nem támadható, ezért azt akarják a köztudatba vinni, hogy e zászló tulajdonképpen egy fasiszta jelkép, mert a nyilaskeresztesek is használták. Nos, de miért nem használja az MSZP vagy az SZDSZ? Valaki megtiltotta nekik? Mi nem tiltakoznánk ellene. Sőt, e zászló alatt dolgoznánk akár együtt is a nemzet érdekében.

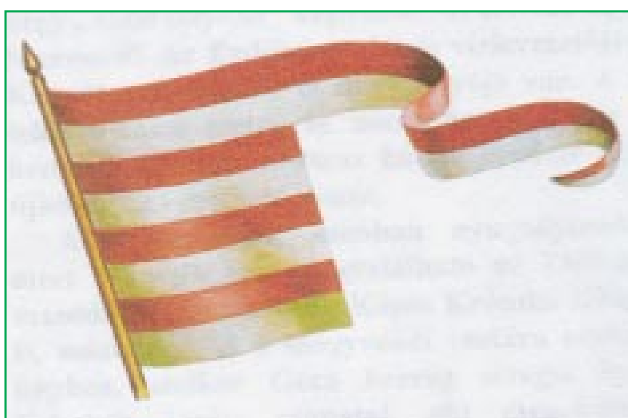
2003-ban történt, hogy egy erélyes hangú, és a saját igazában biztos hölgy felhívta a hódmezővásárhelyi polgármesteri hivatalt, és közölte – ellentmondást nem tűrő hangon –, hogy a polgármesterrel kíván beszélni. Mit tehetett a megszeppent titkárnő, mint kapcsolta dr. Lázár János polgármester urat.

Hódmezővásárhely városháza előtt három zászlórúdon három zászló lobog. A piros-fehér-zöld színű nemzeti zászlónk, a város zászlaja és az Árpád-sávos zászló. Az erélyes hangú hölgynek éppen az utóbbival volt baja. Mondván, hogy ez egy „fasiszta” jelkép, és követeli annak azonnali eltüntetését. Mit tehetett a polgármester, mint levetette a zászlót. Persze, Hódmezővásárhelynek olyan polgárai is vannak, akik ismerik a magyar történelmet és jelképeket, és bementek dr. Lázár polgármester úrhoz – megfelelő felkészültséggel –, és megmagyarázták neki, hogy az Árpád-sávos zászlónak semmi köze nincs a fasizmushoz, miután a XI. századból való legősibb zászlónk visszakerült tisztes helyére.

2004-ben pedig egy Bácsfi Diána nevű hölgy tűnt fel, aki „hungaristának” vallja magát. A 2004 augusztusában-szeptemberében az egyik közszolgálati TV adó a hírekben számolt be Diána tevékenységéről. A hölgy felsorakoztatta kopasz, feketeruhás követőit, akik mindegyikének kezében egy-egy Árpád-sávos zászló lobogott, miközben a bemondó fasiszta jelképekről beszélt. Kell ennél több a tudatlan és rosszindulatú embereknek?

2005 júniusában Hatvan város ünnepelte várossá nyilvánításának 60. évfordulóját. Ez alkalomból némely lelkes ünneplő az Árpád-sávos zászlóval vonult ki. Nagy meglepetésükre és méltatlanságukra a rendőrség igazoltatta, majd arra kérte őket, hogy a zászlókat tegyék el, vagy hagyják ott az ünnepélyt, s mert erre nem voltak hajlandók, a rendőrség elkobozta a zászlókat. Igaz, hogy másnap visszaszolgáltatták őket, de azért egy magyar város főkapitányának illene annyit tudni, hogy a piros-fehér sávos zászlónk nem „önkényuralmi jelkép”, mint ahogy azt az esetleges feljelentők vélték.

Napjainkban, azaz 2006-ban, miután Gyurcsány Ferenc öszödi beszéde nyilvánosságra került, a tüntetők ezrei gyülekeztek a Kossuth téren, követelve a miniszterelnök lemondását. Bizony, sokan voltak a tüntető tömegben, akik az Árpád-

sávos zászlót lengették. Ez többeknek nem tetszik, jelek szerint a sajtó képviselői körében is akadnak ilyenek, mert újra és újra felemlegetik ama beláthatatlan veszélyt, amelyet e zászló jelenthet. Ugyan mit? Azt, hogy a sárbadöngölt magyarság kezd nemzeti tudatára ébredni?

Mit kell tudni a négy piros és négy fehérsávos zászlóról?

Mindenek előtt azt, hogy a legősibb zászlónk, és a XI. századból való. Nagy a valószínűsége annak, hogy e zászló az Álmos nagyfejedelem által szervezett és létrehozott nemzetszövetségnek a központi zászlaja volt, amelyet a Vérszövetséggel szentesítettek. A piros az uralkodó, míg a fehér a főúri réteget képviselte, mert a hatalom e szövetség értelmében megosztott volt. Jellemző a magyar történetírásra, hogy nem tartotta fontosnak e zászló mibenlétének kikutatását és tudatosítását. A négy piros és négy fehér sáv pedig arról tanúskodik, hogy e szövetséget nem hét, hanem nyolc nemzet (törzs) kötötte. Erre lehet következtetni a fejedelmek számából is; Álmos, Árpád, Előd, Kund, Ond, Tas, Huba és Töhötöm. Összesen nyolc. Elképzelhetetlen ugyanis, hogy a szövetség szervezőjének, és választott nagyfejedelmének, Álmosnak ne lett volna saját nemzete, így katonasága. A legvalószínűbb, hogy a Kürtgyarmat nem egy nemzet (törzs) volt, hanem kettő; Kürt és Gyarmat, melyeket kis lélekszámuk miatt hadászati célból egyesítettek, de a nemzetszövetségben – melyet vérszerződés név alatt ismerünk – teljes jogú szövetkezők voltak. Persze más megoldás is elképzelhető, mint például a csatlakozó kabarok, vagy már a Kárpát-medencében lévő avarok és székelyek, mint a nyolcadik szövetkező.

Az Árpád-sávos zászló nemzeti címerünknek is alkotóeleme, mely a címer jobb oldalában helyezkedik el. Téves ama felfogás, hogy a piros alapon négy fehér vagy ezüst sáv a Kárpát-medence négy „ezüst folyóját” képviseli. Mi történt ugyanis a Marossal? Az Erdélyi-medence vízlevezetőjével? A Kárpát-medencének öt nagy folyója van. A Maros tehát semmi esetre sem maradhatott volna ki. A kettős kereszt és a hármas halom eredete pedig az újkőkorba vezethető vissza.

A berzenkedők azonban nyugodjanak meg, mert e zászló már megtalálható az 1300-as évek második felében készült Képes Krónika több képén is, mint például a mogyoródi csatára emlékeztető képben, amikor Géza herceg seregei legyőzték Salamon király csapatait, aki menekülni volt kénytelen. Géza pedig, mint I. Géza király vonul be a történelembe.

A Magyar Posta 1981-ben emlékezett meg ősi zászlóinkról, amikor is kiadott egy bélyegsorozatot, melynek az első zászlaja, a 40 filléres bélyeg volt, azaz az Árpád-sávos zászló. Ezt követte a Hunyadi ~, Bethlen Gábor ~, Rákóczi ~, 48-as Honvéd ~ , és a Csepeli Vörös Ezred zászlaja. Ezt jó lenne tudni a zászlólengetőknek is, mert e zászlók jövőjét csak a tudás biztosíthatja.

2006. OKTÓBER 24-ÉN A NAGY TÖRTÉNELMI MÚLTTAL RENDELKEZŐ ÁRPÁD-SÁVOS ZÁSZLÓ FELKERÜLT A LEGNAGYOBB AMERIKAI NAPILAP, A NEW YORK TIMES ELSŐ OLDALÁRA

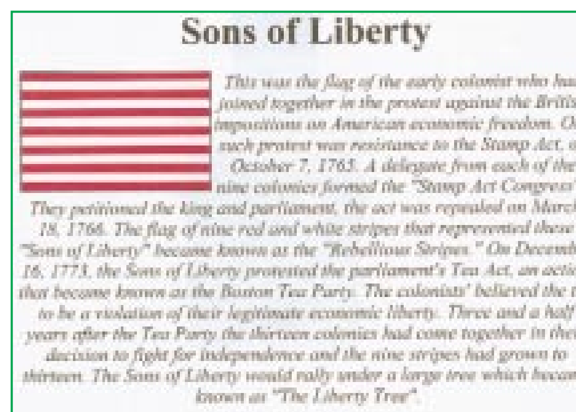
Az Egyesült Államok vezető lapjában a Budapesten történtekről írt beszámolójában kiemeli a rendőrség által alkalmazott erőszakos fellépést. Idéz egy diákot, aki kijelentette: *„Be kell fejeznünk azt, ami 1956-ban elkezdődött, mert 1989-ben nem történt teljes változás."*

Ezen ősi zászló egy olyan jelkép, melynek színei nem ismeretlenek az amerikai nép számára sem, mert az amerikai kolóniák legradikálisabb szervezete, a *Sons of Liberty*-nek zászlaja (a Szabadság Fiai) már 1767-ben a tizenhárom kolóniát egy piros-fehér sávos zászlóval képviselte, amelyből később kialakult a mai amerikai zászló.

Az 1956-os szabadságharc ötvenedik évfordulója előestéjén ismét budapesti eseményekkel telt meg a világsajtó.

A Párizsban kiadott amerikai globális lap az Associated Press amerikai hírügynökség budapesti jelentését azzal kezdi, hogy „Ötven évvel a szovjetellenes forradalom után, Budapest utcáin ismét tankok gördültek." E lap szintén kiemeli a rendőrség erőszakos fellépését.

A **Reuters** *Rendőrtűz a tüntetőkre* címmel tudósít a brit hírügynökség, melyben a rendőrség erőszakos fellépéséről ad hírt.

Sons of Liberty

This was the flag of the early colonist who had joined together in the protest against the Britis impositions on American economic freedom. On such protest was resistance to the Stamp Act, o October 7, 1765. A delegate from each of the nine colonies formed the "Stamp Act Congress" They petitioned the king and parliament, the act was repealed on March 18, 1766. The flag of nine red and white stripes that represented these "Sons of Liberty" became known as the "Rebellious Stripes." On Decembe 16, 1773, the Sons of Liberty protested the parliament's Tea Act, an actio that became known as the Boston Tea Party. The colonists' believed the t to be a violation of their legitimate economic liberty. Three and a half years after the Tea Party the thirteen colonies had come together in thei decision to fight for independence and the nine stripes had grown to thirteen. The Sons of Liberty would rally under a large tree which becam known as "The Liberty Tree".

The New York Times

Copyright © 2006 The New York Times TUESDAY, OCTOBER 24, 2006

Sean Gallup/Getty Images

Clashes Disrupt Hungarians' Celebration of Anti-Soviet Revolt in '56

Violence broke out in Budapest when the police tried to contain protests calling for the resignation of Prime Minister Ferenc Gyurcsany. On a tape recording leaked a month ago, he told fellow party members that he had lied about the economy to win national elections in April. Page A13.

A **Financial Times** a globális terjesztésű londoni politikai-gazdasági lap – mint számos társa – címoldalán közli a rendőri sorfal előtt egyedül, a kezét feltartva térdeplő tüntetőt, amelyet Balogh László, a Reuters hírügynökség fotóriportere készített. Beszámolójában ismerteti, hogy a rendőrség gumigolyókkal, könnygázzal és vízágyúkkal oszlatta a tömeget és vívott vele csatát több órán át. Az újság kiemeli: „Az a tény, hogy a szocialisták által vezetett kormány szervezte az év kiemelkedő évfordulóját, az alkalmat különösen robbanékonnyá tette." A lapban Gideon Rachman publicista tollából kikerült elemzésében az olvasható, hogy ha a közép-európai országokban az intézmények demokratikus jellegét és az emberi jogokat fenyegetnék, az Európai Unió felléphet, például milliárdos anyagi segítség visszatartásával, sőt az adott ország szavazati jogának megvonásával. A publicisztika azzal fejeződik be, hogy azok az értékek, amelyeket Brüsszel védelmez, ugyanazok, amelyek a magyar felkelés hajtóerejét adták, és amelyek közül a legfontosabb a nemzet joga a demokratikus önkormányzáshoz.

A magyar történelmi múlt ellenségei tűzzel-vassal küzdenek nemzeti jelképeink, ereklyéink ellen. Ha jó volt Attilának, Árpádnak és a többi Árpád-házi királynak, valamint az igazságos *Mátyásnak* is, akkor jó nekünk is. Itt az ideje, hogy tudomást szerezzen róla minden magyar, ez egy nemzeti jelkép és mindenkinek joga van használni. – Terjeszd, add tovább!

A VIII. NAGY SZITTYA TÖRTÉNELMI VILÁGKONGRESSZUS ELŐADÓI

Dr. Érdy Miklós, orientalista, hun történész

Botos László, történész

Oláh Imre, rovásírás kutató

Dr. Prof. Paposi-Jobb Andor, művészettörténész

Szarka László, internet Trianon csoport

ZÚGJATOK HARANGOK!

„Hunyadi 1456-ban nándorfehérvári győzelmével visszaverte ugyan a magát győzhetetlennek tartó ozmán hatalmat és hét évtizedre kedvét szegte az újabb betörésből” – olvasható Szitnyai Zoltán „Hol van a nemzet?” című szellemi hagyatékában –, *„de Európa hatalmai mit sem tettek egy újabb támadást elhárító összefogás érdekében. Mozdulatlan szemlélői voltak a bennünket marcangoló eseményeknek, akár 1956-ban.”*

A török megjelenésére a magyar harciasság, eddig a „barbárság szinonimája” egyszerre erénnyé változik. *A magyarok Krisztus atlétáivá lépnek elő és Európa-szerte ismert és elfogadott fogalommá válik a magyarság védőbástya- és pajzs-szerepe.* A védőbástya-gondolat valójában magyar eredetű: először IV. Béla király fogalmazta meg 1252 táján IV. Ince pápához írt tragikus zengésű levelében. Mégis, csupán Hunyadi János harcai idején alakul ki Európa többi táján is az a felfogás, hogy a magyarság ügye egyben a keresztény Európa ügye is.

A XV. század keletről nyugatra ható erőtényezőjeként legerősebb és legszilárdabb védőbástyája – attilai örökségünkben – a Duna völgyében és a Kárpátok medencéjében fekvő Szent István-i Magyarország volt. Európa akkori hatalmai, akárcsak a Szentszék, már csak abban bízhattak, hogy az iszlám hullámai e védőgáton megtörnek, és a nyugati kereszténység és kultúra védelmezői a *Szent Korona* oltalma alatt feltartóztatják azt a keleti veszedelmet, amely akkor egész Európát fenyegette.

Egész Európa kegyetlen lidércnyomástól szabadult meg tehát akkor, amikor *Hunyadi János magyar serege 1456. július 21-én Nándorfehérvárnál súlyos csapást mért az ellenségre.* E győzelem világtörténelmi jelentőségét mi sem bizonyítja jobban, mint *III. Callixtus* pápa azon rendelete, amely szerint a kereszténység és kultúrájának, valamint az Európa védelmében kivívott nagy magyar győzelem emlékéül e naptól kezdődően déli 12 órakor a világ minden keresztény temploma harangszóval emlékeztesse az emberiséget arra, hogy *a Nyugat a sok kiontott hősi magyar vérért örök hálával tartozik Szent István országának…*

Korának legendás hőse Hunyadi János, akinek dicső tettei nemzedékről nemzedékre éltek azon népek ajkán, amelyeket az ő erős karja védett évtizedeken át a világuralomra törő ozmánsággal szemben. A franciák egyik legtisztábban látó történetírója, Charles Louis Chassin Hunyadiról szóló, 1859-ben Párizsban megjelent tanulmányában többek között ezt írja: „Jean de Hunyadi est le peuple Hongrois”, azaz „Hunyadi János maga a magyar nép”.

Az idő azonban csaknem mindent elkoptatott ebből a nagy csodálatból, s a nagy hős halálának 500. évfordulójakor éppúgy nem esik szó róla, mint nemzetéről. *Annyira megfeledkezett mindkettőről a nagyvilág, hogy ezen a nevezetes évfordulón már Krisztus földi helytartója sem tud visszaemlékezni az elődei által „Krisztus bajnoká”-nak nevezett hősre s a „kereszténység védőpajzsa”-ként emlegetett magyarságra.*

XII. Piusz pápa Kapisztrán Szent János halálának közeledő fél évezredes fordulója alkalmából 1955. október 4-én a szent életű szerzetes életművéről emlékezve, levelet írt Sépinski Ágostonnak, a ferences barátok egyetemes főnökének. A levélben az a szó, hogy „magyar”, csupán *egyszer* fordult elő, amikor a Szentatya felsorolja, hol, milyen országokban fordult meg Kapisztrán János. A levél első részének ama mondatában, amely így kezdődik: *„Amikor boldog emlékű Elődünk, IV. Jenő ennek a feladatnak megvalósítására apostoli hitszónokokat nevezett ki, János készséggel szegődött az első csapatba s az isteni ige hírnökének és az erényes élet magvetőjeként járta be Rómát, Bresciát és számos más várost. Azonban nemcsak Itáliában termette az üdvösség bő gyümölcseit, hanem Ausztriában, Magyar-Német-Lengyelországban, Burgundiában és Flandriában is.”*

A XV. század közepén a Kelet felől előnyomuló seregek nemcsak háborús veszedelemmel fenyegették Közép-Európa országait, hanem – mivel ezek a seregek a hódító mohamedanizmus fanatikus harcosaiból állottak – akciójuk elsősorban az ő szempontjukból hitetlenek, vagyis a kereszténység ellen irányult! Más szóval: *a török korántsem jelentett akkora veszélyt magukra a népekre, mint az egyetemes kereszténységre.*

1456. április 6-án értesült a magyar királyi udvar arról, hogy *II. Mohamed* elindult nagy sereggel és célja Nándorfehérvár elfoglalása. Mindenki látta: Magyarország ismét egyedül maradt. *Hunyadi is erről ír a pápának: „Hatvanadik esztendejét számoljuk már a török elleni harcnak s mindeddig csupán egyetlen nép fegyverei szegeződnek az ellenségnek. Egyedül álltuk a harc dühét, magunkra hagyatva.”*

Nyugatról semmiféle segítség nem jött és *Kapisztrán János*nak előző években *Brankovics Györggyel* szemben tanúsított vallási türelmetlensége folytán még a részről sem lehetett – akár csak anyagi – segítséggel is számolni. Hunyadi mindent pénzzé tesz, hogy sereget állítson talpra, de csak nehezen boldogul, mert a főnemesek csaknem érzéketlenek a nagy veszéllyel szemben. Szegedet jelöli ki Hunyadi a csapatok gyülekezőhelyéül s oda mintegy 26-27 000 fegyveres érkezik. Közben Kapisztrán János keresztes vitézeket toboroz Magyarországon. Segítőtársai: *Tagliacozzo János, Fara Miklós, Languendoci Ambrus* és *Veronai Gábor.* Velük egy időben *Carvajai* bíboros osztrák, cseh, morva és lengyel földön toboroz keresztes vitézeket. *A Cilleiek családi irataiból számszerűleg állapítható meg, hogy a Kapisztrán által toborzott magyar keresztesek száma mintegy 3000, amíg a Carvajai által toborzott külföldiek száma 1000 volt, amikor ezek Kapisztrán vezetése alatt megérkeztek a szegedi táborba.*

Kapisztrán János *„nagy tüzes melegséget érzett a magyarság iránt. Egy éjjel gyötrő szendergésből ébredt. Álmát megírta János vezérnek, majd hozzáfűzte: ez az oláh nép sunyi, tüskés lelkű faj. Úgy szitkozódik, hogy még az ördög is elpirulna attól, ha nem volna fekete… Vigyázzatok, mert félelmetesen terjeszkedik, és mint a sáskahad, megeszi javaitokat. Szaporasága szolgává teheti a gazdát és úrrá a jövevényt. S a vendég egykoron fanyar mosollyal fogja üdvözölni lenézett új urát…”* – olvasható *Csávossy Leó* „Hirdessétek harangok” című történelmi regényében, amely az ezer esztendős magyar történelmünk legragyogóbb korszakát öleli fel.

Nándorfehérvárnál élete legszebb győzelmét aratta *Hunyadi János* a török felett, és több mint fél évszázadra lefékezte annak hazánk elleni támadó kedvét. Örömmámorban úszott egész Európa: legjobban azok ujjongtak, akik ujjukat sem mozdították a győzelem érdekében. A nagy örömöt csakhamar mély gyász követte. *Az ostrom alatt a táborban kitört pestisjárvány elragadta a két csodálatos embert, a zseniális hadvezért és a lánglelkű szerzetest. 1456. augusztus 11-én hal meg Hunyadi János, és október 23-án Kapisztrán János.*

A harcot a magyarság teljesen egymagára hagyatva vívta meg. Csupán a pápa volt az, aki szívvel segíteni akart és segített is annyira, amennyire módjában állt. Elküldte a lánglelkű apostolt, a Capistranóból származott János barátot, akinek puszta jelenléte felért egy hadsereggel. Segített aztán pénzzel és imával.

III. Callixtus pápa világosan felismerte az óriási veszélyt. 1456. június 29-én „Bulla Orationum” című pápai körlevelében elrendelte az „Úrangyala” kezdetű imádságnak mint könyörgő ájtatosságnak minden délben való elmondását, s hogy valaki erről meg ne feledkezzék, elrendelte azt is, hogy ezután délben harangozni kell.

A „Bulla Orationum”-ot a pápa maga hirdette ki 1456. június 29-én a római Szent Péter Bazilikában. E körlevélben a magyarok, mint olyanok, név szerint nem szerepelnek. Ebben az időpontban Hunyadi Szendrőnél állt szemben a törökkel. *Mire azonban sor került volna a bulla általános kihirdetésére az akkori keresztény világban – így tehát nálunk, Magyarországon is –, a nándorfehérvári győzelem már a múlté volt s ennek megfelelően a bulla szövegét át kellett írni. Ez az átírt szöveg aztán már tele van a magyarok és a nándorfehérvári győzelem dicséretével. Mivel pedig az átírt szövegű bulla kihirdetése Rómán kívül mindenütt hálaadás (nem könyörgés), a magyarok győzelmének kidomborításával és magasztalásával történt. A déli harangszó a nándorfehérvári győzelem feletti ujjongás ércbe öntött szava volt.*

Olvasva *XII. Piusz pápa* levelét és *Sépinski Ágoston* szózatát, akit a pápa a „Kapisztrán Év” megrendezésével bízott meg (az Egyesült Államokban megjelenő Katolikus Magyarok Vasárnapja 1955. november-decemberi számaiban), abban *egyetlen szó sincs* a magyarokról és egyetlen szó sincs Hunyadi Jánosról. *Mintha soha nem is létezett volna Hunyadi, mintha nem is magyarok lettek volna azok, akik a nemzetgyilkosság-számba menő önfeláldozás révén minden idők legnagyobb véráldozatát hozták Krisztus keresztjének védelmében.*

Érthetetlenül és megdöbbenve állunk ma is e jelenség előtt. *Miért nincs a magyar népnek egy kereszténységet védelmező szent Hunyadi Jánosa, egy híveiért életét áldozó szent Apor Vilmosa és életében már vértanúként tisztelt szent Mindszenty Józsefje?* Az egyháznak van szüksége szentekre, és ez a szükséglet szabályozza az érdemesek közül való kiemelés tényét, időpontját és fokát is, nem pedig az egyházpolitikai klikkek érdeke! *A Kárpát-Dunatájon a keresztény szellemnek kezdettől fogva mindvégig magyar arculata volt, ott más civilizációról, mint Magyar-Európáról beszélni nem lehet. Népünk sohasem volt a kereszténység területvédő, külső bástyája, még kevésbé Nyugat ajtón álló huszárja, hanem a keresztény világrend belső szervezője, egyik vezetője és mindenek fölött megtartója.*

(m. t.)

Major Tibor kongresszusi tisztelgése

A 301-es parcella tablója előtt

Nemzettestvéreim! Ötven esztendővel ezelőtt a kivívott szabadság, néhány békésnapjában, az egész ország népe emlékezett azokról, akik életüket áldozták a nemzet szabadságáért.

„November másodika nagyon szép emlékként él bennem. Nem lehet igazán leírni azt a gyönyörűséget, ami ezen a napon Budapestet áthatotta. A terek tele voltak sírhalmokkal – írja *Rácz Sándor,* a Nagybudapesti Forradalmi Munkástanácsok elnöke, a most megjelent *Parázsló szándékok* című könyvében. *„Ezeket a sírokat a lakosság felvirágozta, gyertyákat gyújtottak a tereken és a lakások ablakaiban. Nem parancsolta senki, mégsem volt ablak gyertyafény nélkül. Ezen az estén a kis gyertyalángok kapcsolták össze az életben maradottakat a meghaltakkal.”*

Apró gyermekek nyugszanak a sírhalmok alatt, akik piros-fehér-zöld zászlókkal, puszta kézzel, a benzines üvegek „molotov-koktéljával” támadtak rá a kommunista zsarnokság mozgó acélváraira. Véres, sovány kicsi testüket széttépte a borzalmas robbanás ereje, vagy életüket oltotta ki a gyilkos fegyver tüze. De lecsukvó szemeik előtt megnyílt a szabadság fényes Magyarországa.

Ötven esztendő után is félve kérdezzük meg, hogy megérti-e a hősiességnek ezt a borzalmas mélységét ez a bugi-wugizó, gondtalan nyugati világ. Megkérdezi e önmagától, hogy vajon milyen rendszer lehetett az, amelyben ilyen elszántsággal hal meg, lesz öngyilkossá és mártírrá egy nemzet jövendője, az ifjúság. A pokolnak melyik előszobája nyílhatott meg ennek a magyar gyermek-generációnak szemei előtt. Milyen jövőben nézhettek, hogy látták: jobb a halál is, mint az az élet, amely reájuk várna a szovjetizált hazánkban.

Ne használjunk nagy szavakat a lelkiszemeink előtt megjelenő gyermeksírok közelségében. De jöjjön ide a világ legtudósabb történésze, jöjjenek a legnagyobb írók és mutassák meg nekünk: hol van csak megközelítő példa is a világhistóriában. Mert ilyen tudatosan a hősiességnek ezzel a glóriájával nem haltak meg az Egyház legnagyobb szentjei, vagy a reformáció és az ellenreformáció mártírjai sem. És ha mégis haltak, azok nem voltak gyerekek és férfias büszkeséggel tudták odakiáltani a hatalomnak: „Itt állok, másként nem tehetek”, ezek azonban gyerekek voltak, a *Pesti Srácok*!

Nemzettestvéreim! A sírhantok, a gyermekhősök sírhantjai bizonyítanak, hogy Magyarországon hősök voltak még, de Nyugaton csak megrémült demokraták akadtak, akik fegyver helyett nem tudtak egyebet küldeni, mint szép szavakat, részvétnyilatkozatot, könyöradományt, a kivérzett koldusnak, amelyet elárultak és magára hagytak.

Egyik német lap, a *münkheni Merkur* helyszínen járt tudósítója írta a Budapesten látottak alapján: *„Ha ezek után is megszólal a Szabad Európa vagy Amerika Hangja, akkor az a magyar hősök, a világtörténelmet csináló gyerekek megalázása lesz!”*

Az 1956-os Nemzeti Forradalom és Szabadságharc hitvallása és az abban rejlő minden jogfolytonosság ma is ott van, feltámadásra várva a hősi temetők parcelláiban. Erre emlékezik a *VIII. Nagy Szittya Történelmi Kongresszus*, mert ők a halottak, a Pesti Srácok, akik örökké élnek!

MÉRFÖLDKÖVEK

2006. december 30-án a kora reggeli órákban bestiális módon lemészárolták az Iraki Köztársaság volt elnökét, Szaddam Husszein-t. Aki látta a kivégzésről készített és utána az internet segítségével világszerte terjesztett videót, az – ha még egy minimális emberi érzék maradt benne – undorral és elutasítással fogadta ezt a barbár szertartást. Még azok is, akik magukat Szaddam Husszein esküdt ellenségének vallották, most megborzadva nézték az embertelenségnek ezt az orgiáját.

Már az is elég megdöbbenést keltett világszerte, hogy egy Amerika által az iraki nép nyakára ültetett, mára nyilvánvalóan közönséges bűnözőkből álló bábkormány és bábbíróság által halálra ítélt elnök kivégzésére állítólag több mint száz önkéntes jelentkezett. Milyen mélyre kell süllyedni erkölcsileg egy embernek már nem is nevezhető lénynek, hogy önként jelentkezzen egy ilyen feladatra?

A hivatalosnak mondott, államilag irányított kivégzés alkalmával láthattuk, hogy kik is vállalták el azt a nemes feladatott, hogy egy idegen, megszálló hatalom vazallusaként kiélhessék alantas hajlamaikat. Ez a videofelvétel bebizonyította, hogy Amerika jóvoltából Irak jelenlegi urai nem mások, mint egyszerű hullarablók. Ugyanabból az undorító, visszataszító fajtából, akik 2000 évvel ezelőtt Jézus megfeszítésénél örvendeztek, vagy 60 évvel ezelőtt a Markó utcai börtön udvarán kéjelegtek.

Lehet, hogy Szaddam Husszein lelkét bűnök terhelték. Ezt azonban már soha sem fogjuk megtudni. Egyet azonban biztosan tudunk: a zsidó irányítású médiáknak egyetlen szavát sem szabad elhinni. Hazudnak reggel, délben, este és éjszaka. Miért pont Szaddam Husszein esetében mondanának igazat. Szaddam Husszein bátran ment a halálba. Annak ellenére, hogy utolsó perceiben is gyalázták, becsmérelték a gyávaságukat csukja alá rejtő bérgyilkosok. Ha lett volna rajta karóra, még azt is lelopták volna róla.

Ez a kivégzés megcsúfolása volt mindannak, amit állítólag az Egyesült Nemzetek által lefektetett emberi jogok biztosítanak minden emberi lénynek, még a gyilkosoknak is, mégpedig a halál küszöbének átlépését is beleértve.

Az igazi botrány azonban nem ez a magában is gyalázatos és undorító lincselés megtörténte, hanem az, hogy ezt a világ – sajnos – egyetlen jelenlegi nagyhatalmának, az Egyesült Államoknak az elnöke, George W. Bush örömmel üdvözölte és kijelentette, hogy „ez egy mérföldkő volt a demokrácia felé vezető úton".

S a megbénult világ együgyűen nézi, hogy miként rakják le ezeket a mérföldköveket a demokrácia felé vezető úton. Napi száz halott Irakban, Guantanamo, Abu Ghraib, veszett kutyaként ledurrantott gyermekek Palesztinában, Libanon lerohanása és lerombolása, Mohamed-karikatúrák a gyanútlan dánok nevében, Irán atombombával való fenyegetése és végül, de nem utolsósorban kirakatperek sorozata az úgynevezett holocausttagadók ellen szerte Európában. Mind-mind maradandó mérföldkőnek számít az emberiség csodálatos fejlődését tekintve. De nem a demokrácia, hanem visszafelé, az ószövetségi bosszúhadjárat irányába.

És a világ jelenlegi legnagyobb háborús bűnöse és tömeggyilkosa – az amerikai elnök és hasonszőrű tettestársai, mint Tony Blair vagy Ehud Olmert – természetesen továbbra is mint a humanitás példaképei szerepelhetnek a közvélemény előtt.

Szaddam Husszeinnek pusztulnia kellett, mert önvédelemből kezet mert emelni a kiválasztott népre és az első öbölháború alkalmával néhány rakétát lövetett a béke és humanitás fellegváraként ismert Izraelre.

Minden józan ésszel gondolkodni még képes ember előtt világos, hogy Irak lerohanása, kifosztása és tönkretétele elsősorban nem amerikai, hanem izraeli, zsidó érdekből történt. A legősibb civilizáció bölcsőjének számító egykori Mezopotámia már régóta szálka volt a modern mítoszteremtők szemében.

Aztán ez év január 15-én a demokrácia még nagyobb dicsőségére újabb mérföldkövet helyeztek a humanitás asztalára. Szaddam Husszein szintén halálra ítélt féltestvérének akasztásakor a kötéllel leszakították az áldozat fejét. Természetesen ezt is megörökítették videón, hogy az amúgy hétköznapi öldökléseket már unalmasnak találó nagyközönség igényeit is kielégítsék.

Talán néhányan még emlékeznek, hogy a második világháború folyamán egy kisebbség a következő – később valóban beváltott – fenyegetéssel üzent a világnak: „Ha mi győzünk, keresztény koponyákkal fogjuk kikövezni az utakat!" Tudjuk, kikövezték és még napjainkban is kövezik.

De már nem csak keresztény, hanem muzulmán koponyákkal is.

D.K.

EGY ARAB ASSZONY KESERGÉSE

Levél Szaddam Husszeinhez

Amikor hallok egy hírt, egy ítéletet vagy egy történetet, ami mélyen megérint, megkövülök.

Általában nem tudok rá rögtön reagálni, képtelen vagyok összeszedni a gondolataimat és az érzéseimet. Időbe telik, amíg leülepedik bennem, megemésztem és befogadom.

Nem vagyok újságíró, nem tudok beszámolni „dolgokról". Egy tudósításhoz bizonyos mértékű pártatlanság szükséges, és amikor Irak jön szóba, én nem vagyok tárgyilagos. Elfogult vagyok. Rettenetesen elfogult.

Egy ilyen hírt kaptam tegnap. Az Ön kivégzéséről.

Szaddam Husszeinként szólítom, Uram. Bár még mindig Irak törvényes elnökének tekintem, engedje meg, hogy elhagyjam a formalitásokat. Felejtsük el a címeket, rangokat és hasonlókat.

Amikor eljön a halál, nincs helye protokollnak. A halál ereje mindent helyrebillent – előtte mind egyenlők vagyunk. A halál nem ismer királyokat, államfőket, tábornokokat. Lecsap, majd eltűnik. És ezt Ön is tudja.

Hátra csak az örökség marad. Szavakból és tettekből álló örökség.

Amikor összehasonlítom az Ön hagyatékát az amerikaiéval, george bushéval, azt látom, hogy:

Ön az utolsó leheletéig hű maradt a szavához.

Nem érdekel, mit mondanak Önről. A hatalmi visszaélések és túlkapások, a Dujail-ek, Anfal-ok, vagy a hatalmasra felfújt melodrámák több, tökéletesen összefűzött része. Én egy igazságot ismerek, Uram. Azt, hogy Ön Irakban maradt, míg mások elmenekültek. Nem keresett menedéket az Egyesült Államokban, Egyiptomban vagy Jordániában, mint a többiek. Nem kötötte fel az útilaput, és nem mentette a millióit. Itt maradt, és nekem csak ez számít.

Bocsásson meg Uram, nem vagyok egy túl bonyolult asszony. Egyszerű nyelvet beszélek. A szív nyelvét. Manapság már alig ismerik ezt a nyelvjárást. De érzem, hogy állítólagos keménysége ellenére, Ön igen.

Tudja, apám a halála előtt mondott nekem néhány mondatot, amelyek azóta is a fülembe csengenek. Azt mondta: Lányom, sok minden megtörténik még ebben az életben. Sok megpróbáltatással és hibával szembesülsz majd. De egy dologban biztosnak kell lenned. Hogy soha nem veszted el a tisztességedet és a becsületedet. Ahogy ezeket ELADOD, eladod a lelkedet is. És attól kezdve már csak lefelé visz az út.

Uram, boldog vagyok, hogy Ön egyikről sem mondott le.

Ezzel segített nekünk is megőrizni az érintetlenségünket.

A többiek miatt pedig ne aggódjon. A történelem süllyesztőjében végzik. Gonosztevőkként, spekulánsokként, eretnekekként, megalkuvókként és álszentekként fogják emlegetni őket. Sajnálom, hogy így kell beszélnem olyan emberekről, akikben Ön hisz. De ez az igazság.

Engedjen meg egy példát, Uram. Hisz még az úgynevezett ítélőszéke is egy volt ügyvédből, egykori pincérből és néhai tolvajból áll. Ez nem egy ítélet, ez egy cirkusz, egy állatkert. És ők az állatok.

És az fáj a legjobban, hogy ismét sikerül leméászárolniuk egy igaz irakit.

Egy igaz irakit a több ezerből. Aki Ön.

Elfogadom, hogy megvoltak a gyengéi. Egy sötét oldala. De ez mit sem számít ahhoz képest, amit a „szabadság földje" jelent nekünk. Még az Ön árnyéka is egy napsugár, Uram.

Egy barátom, aki nem iraki, nem arab, és nem is muzulmán, ezt írta nekem:

„Egy el nem múló görcs van a gyomromban. A nővérem sírt, amikor meghallotta az ítéletet. Hogy merészelik? Ez lenne a Fehér Ember által kirótt, nagy, közös ítélet? Nem fogok hallgatni…"

Egy másik verset írt a tiszteletére, pedig Angliában él. És mások még többet írtak.

Még azok az irakiak is, aki elhagyták az országot, és ismerik a száműzetés kínját, felháborodtak…

Belátom, hogy a szavak már semmit nem érnek. De szeretném, ha tudná, hogy nincs egyedül.

Uram, ha megengedi, képzeljen el valamit. Képzelje el, ahogy barbár hordák áradnak az óceánokon át. Képzeljen el elvakított birkanyájakat a határokon túlról, feketében. Képzelje el, ahogy az Ön által oly ékesszólóan magasztalt Föld összes söpredéke fellázadna és összefogna Ön ellen. Mit lenne Önnel? Hőssé válna. Azzá vált.

Ha az egész hadsereg, az összes álszent és áruló féreg összeesküdött is Ön ellen, csak azért történt, mert Ön igaz maradt valamihez. És a sötétség gyűlöli az igazságot.

Azt mondják, hogy Ön önkényuralmat és diktatúrát épített. Nézze meg őket most.

Nézze, ahogy általuk a terror elárasztja az utcákat. Ott van minden házban és minden sarkon.

Azt mondta, hogy a nők ennek az arab nemzetnek az úttörői. Nézzen ránk most.

A szexuális együttlét nemi erőszakká vált, az oktatást felváltotta a cenzúra, míg társadalmi életünkből erőszakos háziasítás lett.

Azt mondta, az oktatás a haladó nemzet jelképe. Az iskoláink és egyetemeink üresek, míg elméinket elfojtják és megölik.

Azt mondta, az egészség mindenkinek ingyen jár. A kórházaink omladoznak, orvosaink tömegével menekülnek.

Azt mondta, a kurdok a barátaink, most viszont izraeli orrlövészeknek képezik őket.

Azt mondta, a keresztények és a muzulmánok adják Irak sokszínűségét. A keresztények most ezrével menekülnek, a templomok pedig üresen állnak.

Nézzem rám, Uram. Irak csodálatos mozaikjának egy darabja vagyok. Félig muzulmán, félig keresztény. És a muzulmán felem egy része síita, ha pedig mélyebbre ás, talál kurd, amerikai, török, káldeus és arab gyökereket is.

Hol van az én helyem, Uram?

Ön hamarosan megtalálja a sajátját. Mint egy madár, aki az égben rak fészket.

Eközben én itt maradok, és várom, hogy rám kerüljön a sor. Addig is kétségbeesetten keresem a helyet, ahol lehajthatom fáradt fejem. De nem találom.

Uram, azt hallottam, hogy 36 órán belül kivégzik. Időben, még a mi áldozati ünnepünk, az Eid előtt.

Ön azt mondta, hajlandó feláldozni magát Irakért. Még mindig hiszi, hogy megérdemlik.

Irigylem a hitét.

Nyugodjon békében, én igaz irakim.

Layla Anwar
2006. december 28.

Tudós-Takács János

JALTA ÉS A DREZDAI GENOCIDIUM

1945 februárjának első két hetében Jaltában, Sztálin, Roosevelt és Churchill konferenciáján több végzetes döntés született. A kelet-európai országokat – köztük Magyarországot – az angolszászok odadobták koncul Sztálinnak, megerősítvén teheráni árulásukat. Továbbá négy megszállási zónára (angol, amerikai, francia, szovjet megszállási övezetre) osztották Németországot, megfosztva ezzel Európa legnagyobb lélekszámú népét az állami szuverenitásnak még a látszatától is. E négy zónából később két zóna, majd két állam, az NSZK és az NDK lett, és ez a természetellenes helyzet a második világháború győzteseinek jóvoltából egészen 1990-ig, majd a német újraegyesülésig fennállt.

Németország megszállási zónákra osztásával az angolszász-szovjet hadikoalíció önmagának is súlyos problémát, zűrzavart és belső ellentéteket okozott. A felmerülő problémák egyik legsúlyosabbika a menekültkérdés volt. A szovjet katonák bestiális kegyetlenkedései elől ugyanis tömegesen menekültek a Kelet-Németországban élő német asszonyok és gyermekek Németország nyugati részébe. Igen sokan azon a területen telepedtek le, amelyet a jaltai határozat angol megszállási zónává nyilvánított. Churchill felvetette ezt a problémát Sztálinnak, utalva rá, hogy méltánytalanul nagy teher lesz Nagy-Britanniának ennyi menekült élelmezése. Erre Sztálin sokat mondóan megjegyezte: biztos benne, hogy „Churchill úr talál majd megoldást erre a problémára".

Sztálin nem tévedett. Churchill valóban talált megoldást; a legembertelenebb, leggonoszabb megoldást választotta. Mivel tudomása volt arról, hogy Drezda a Szovjet elől nyugatra menekülők fő elosztási csomópontja, és Drezdában több százezer keleti menekült tartózkodik átmenetileg, nyugat felé szándékozva tovább vándorolni. Jaltából parancsot adott Arthur Harris légimarsallnak Drezda légi úton való elpusztítására, amelyet a brit bombázási szakember 1945. február 13-ának éjjelén két terrortámadással végre is hajtott. Romboló és gyújtóbombák tömegével árasztották el a menekültek átmeneti tartózkodási helyéül szolgáló Központi Pályaudvart és a sűrűn lakott belvárost. A két angol terrortámadást követte másnap délben a harmadik, ezúttal amerikai támadás, amelynek során amerikai pilóták még az országutakon is a Drezdából menekülő polgári lakosokat gépfegyverrel, alacsony repülésben pusztították.

E három terrortámadás következtében legalább 100 000, de elég valószínű becslések szerint 250 000 ember halt meg. Ez jóval nagyobb méretű tömeggyilkosság volt, mint a Hirosima és Nagaszaki elleni atomtámadás. (David Irving brit történész *„Drezda elpusztítása"* című, 1963-ban megjelent könyvéből tudjuk, hogy Drezda elpusztítására Jaltából Churchill adott parancsot.) Drezdában hadiüzem, katonai célpont nem volt: egyedül a keleti menekülők számának csökkentése végett pusztították el az angolszász bombázók Drezdát.

Drezda elpusztítása másnak nem nevezhető, mint gondosan kitervelt és gondos alapossággal végrehajtott genocidiumnak, népirtásnak. S e genocídium elrendelőjét, kitervelőjét és végrehajtóit sohasem állították bíróság elé, pedig ha van egyáltalán értelme a „háborús bűntett" fogalomnak, akkor ez a háborús bűntett klasszikus esete.

Vannak természetesen, akik arra hivatkoznak, hogy a Németország és szövetségesei ellen háborút viselő felek szemében mindennél fontosabb cél a hitleri Németország megsemmisítése volt, s e cél érdekében minden eszközt megengedettnek tartottak. Ez a felfogás azonban – a politikai véleményétől függetlenül – egy erkölcsi alapelvbe ütközik. A keresztény teológia álláspontja szerint ugyanis a cél sohasem szentesíti az erkölcsileg rossz eszközöket: még a legszentebb cél érdekében sem szabad sohasem ártatlan személyeket meggyilkolni. Márpedig nyilvánvaló, hogy egy város polgári, fegyvert nem viselő lakossága még a háborús viszonyok között is ártatlannak minősül. Az ő hidegvérű legyilkolásuk még akkor is égbekiáltó bűn, ha ez a tömeggyilkosság a háborút tényleg megrövidítette volna.

Ám ebben az esetben még ez sem állt fenn. Drezda elpusztítása egy perccel sem rövidítette meg a háborút. Drezda csak a német fegyverletétel napján, 1945. május 8-án került szovjet kézre. Klasszikus példája ez annak az esetnek, amikor az erkölcsi jó követelményeit lábbal tipró fél nem éri el a maga számára hasznosnak vélt jót sem… Egyedül Churchill közvetlen (erkölcsileg egyáltalán nem igazolható) célja valósult meg: kevesebb német menekült érkezett az angol zónába….

Drezda elpusztítása még elszántabbá tette a német ellenállást, hiszen mindennél világosabban mutatta, hogy vereség esetén milyen bánásmódra számíthat a német nép… Az angolszász terrorbombázások, amelyek már 1942 óta tartottak; Drezda elpusztítása csak a csúcspont volt – valójában nem megrövidítették, hanem az 1943. januári Casablancai Nyilatkozattal együtt – amely deklarálta, hogy a Szövetségesek csak feltétel nélküli megadást fogadnak el – csak meghosszabbították a rengeteg véráldozattal járó európai háborút.

Drezda elpusztításával majdnem egyidejűleg, két nappal korábban hajtotta végre Budapest német-magyar helyőrsége a kitörési kísérletet 52 napos ostrom után a szovjet ostromgyűrűből, amelynek során a kitörő katonák többsége hősi halált halt, de 850 harcos sikeresen eljutott az ostromgyűrűn kívül harcoló saját csapataihoz. A Budapestet védő hősök és Drezda elpusztítóinak magatartása éles ellentétben állt egymással. Az utóbbiak nem kímélték a polgári lakosság életét, Budapest hős védői ezzel szemben nem kímélték legdrágább földi kincsüket, a saját életüket. E kétféle magatartás kétféle világnézetből fakadt. Az angolszász kegyetlenkedések az Istent gyakorlatilag tagadó, a nemzeti gondolatot és érzést háttérbe szorító liberalizmusból eredtek. Amikor most tisztelettel és kegyelettel meghajtjuk fejünket Drezda halottai és a kitörés hősi halottai előtt, egyben a saját világnézetük mellett is hitet teszünk. Rendületlenül hiszünk abban a világnézetben, amely kétezer éven át az európai kultúra szilárd alapja volt, amelynek középpontjában Isten, a Nemzet és a szociális gondolat elszakíthatatlan hármassága áll, s amely a maga hősi életszemléletének megfelelően azt vallja, hogy inkább hősnek kell lenni egy pillanatig, mint rabszolgának egy életen át!

Jalta bilincsei lehulltak, Drezda újból felépült, Németország egyesült, a bolsevizmus megbukott – és mivel tudjuk, hogy a mindenható Isten a történelem Ura, hisszük, hogy hosszú távon a természetellenes, Isten ellen lázadó liberalizmus is megbukik és a mi világnézetünk igazsága győz, az Igazság, amely Krisztus szavai szerint megszabadít minket!

Oláh György

BÁRDOSSY LÁSZLÓ UTOLSÓ PERCEI...

Az 1945 előtti korszak egyik legtisztább, legnagyobb képességű magyar államférfia, Bárdossy László volt az első, aki hatvanegy évvel ezelőtt vértanúhalált halt a Rákosi Mátyás és Nagy Ferenc által állított kivégző oszlopok előtt. Őt követték aztán a Szálasi-kormány tagjai, élükön a Nemzetvezetővel. Bárdossy László megbocsáthatatlan bűne volt, hogy nevéhez fűződött az 1941-es szovjetellenes beavatkozás. Mártírhalála annak idején megrázta egész Európát. Mint nagy elődje, az első felelős magyar miniszterelnök gróf Batthyány Lajos, ő is bátran halt meg az idegen hatalom fegyverei előtt.

Felesége, Bárdossy Lászlóné adatai és feljegyzései alapján a magyar mártírium legmegrázóbb jelenetét Oláh György írta meg. A történelmi dokumentumot itt közöljük a magyar fiatalság és az utókor számára.

A kivégzőosztag késve érkezett és nem katonákból állott, mint előre mondták: egy fegyelmezetlenül csörtető, zajos fogházőrcsoport vonult be a terem végébe. Ha nem csapnak ilyen zajt, Bárdossyék először észre sem vették volna, úgy el voltak merülve a terem túlsó végén egymás kezét fogva, a szótlan, hallgatag búcsúzkodásban.

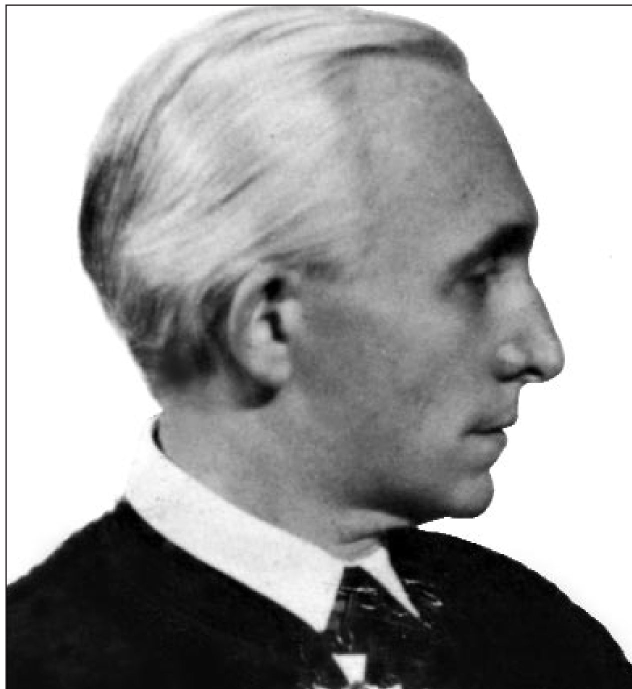
A késedelem nem is tűnt föl nekik. Pedig a város már aznap megtudta az okát. A kormány katonaságot rendelt ki egyik laktanyából a kivégzésre. A kirendelt katonai osztag parancsnoka, egy fiatal hadnagy csak hajnalban tudta meg, hova szól a kivezénylés. – Erre nem vállalkozom – jelentette ki. A történelem fel fogja jegyezni a fiatal népi demokratikus tiszt nevét, kinek magatartása olyan hatást váltott ki a laktanyában, hogy a legszájasabb kommunista tisztek is hangoztatni kezdték ez a polgári hóhérok kötelessége, mi nem erre esküdtünk fel!

A fogházba érkező népügyész erre a hírre felhívta Riesz igazságügyminisztert, majd Rákosit is felverték reggeli álmából. Az ügyész maga ment le a kivégzésekhez szerződtetett csőcselék közé, kik jó korán összegyűltek már külön belépőikkel a Markó utcai fogház kapuja alatt. Tárgyalni kezdett velük, főleg a legharciasabb, volt munkaszolgálatosokkal, ki vállalkozna uniformisba öltöztetve a kivégzés végrehajtására? Közben megjött Rákosi bölcs szentenciája: Tűzzenek ki jutalmat a fogházőrök között, biztosan jelentkezik majd közülük elég. A reakciósokat már mind leváltották!

Hírek szerint mégsem jelentkezett elég fogházőr. Néhány munkaszolgálatost is igénybe kellett venni. Fogházőri egyenruhát kaptak, katonafegyvert. Ők csinálták a zajt és csörömpölést a bevonulásnál.

A dermedten ébredő város tudta: ma reggel végzik ki Bárdossyt. Ősz óta azonban sokat változott a világ. A verekedések, a zárt kocsikon szaladgáló NKVD tevékenykedése dermedtebbé tette a lelkeket. Míg Bárdossy és Imrédy zeneakadémiai főtárgyalása alatt szájról szájra járt a suttogás sokszor: ma tüntetés lesz! Meglátjátok, a fogházat is megrohanják! – most mindenki hallgatott. A jóbarátok sem igen közölték egymással az utcán, mi készül most. Csak a templomok teltek meg imádkozó emberekkel. A munkájukba, hivatalukba indulók befordultak a legközelebbi templomba. Tekintetük ismerősök és ismeretlenek tekintetével találkozott: „tudom miért vagy itt!" Az ostrom után, romok közt, egy idegen megszállás alatt élő, sokat szenvedett városban ez is nagy színvallás volt.

A kivégző osztaggal érkezett polgári hivatalnokok odaléptek Bárdossyhoz:

– Menjünk kérem!... Ön is távozzon! – mondták Bárdossynéhoz fordulva.

Mégegyszer utoljára átölelték és megcsókolták egymást. – Köszönöm, hogy olyan erős voltál és segítettél, hogy én is erős legyek. Minden percet sajnálok az életemből, amit nem Veled töltöttem – súgta az asszony fülébe. Csak most adta át az elkészített búcsúlevelet. Ezt add át Mamámnak, ezt Margitnak küldöm stb.

– És nekem semmit nem írtál?

– Az ugyanaz lenne, mintha önmagamnak írnék búcsúlevelet.

Kiegyenesedve, biztos léptekkel ment oda a kivégzőosztag mögé, ahol gyóntatópáterét pillantotta meg, karingben, stólával, imakönyvvel kezében.

Ettől a pillanattól kezdve nem támaszkodhatunk a leghűségesebb krónikás – Bárdossyné – visszaemlékezéseire. Aki annyi hét, annyi hónap óta maga volt a lelkierő és önfegyelem szobra, még összeszedte magát, hogy a halálba induló még erősnek lássa. Aztán elsötétült körötte a világ. Férjének finom vékony alakja eltűnik a fogházudvar felé vezető belső kapun a karinges pap mellett – ez volt az utolsó kép, amit a külvilágból tisztán látott, aztán hetekre megszűnt számára a valóság, a lét. Többet asszony – azt hisszük – aligha bír ki.

A Markó utcai fogház udvarán lejátszódott kivégzésekről sokat írtak már. Tudunk emberi bestiákról, körúti divat dámákról, kik heteken át minden alkalomra kiharcoltak maguknak belépőt és a rongyokban fázó főváros telén remek prémbundákkal, ékszeresen tolakodtak az első sorba, hogy vért lássanak és hörgő holttestet. Tudunk tapsolókról, sőt egy a gyűlölet kéjében támadt szavalókórusról, mely ütemesen bíztatta a hóhért: las-sab-ban! Las-sab-ban!... A vörös forradalom ördöge minden emberi aljasságot fölkavar és fölszabadít, hogy a régi keresztény világrendet szétszaggassa és megölje.

Nem kell hozzá nagy képzelet, hogy Bárdossy László ezüstfehér haját, amúgy is mindig sápadt, zárt, pergamentszínű arcát felidézzük, – amint a fogház belső kapujánál várakozó csőcselék közé belép. A szokottnál is büszkébben emelte fel fejét, mikor a várakozók elvtársi utasításra gyalázkodni, pfujjozni kezdtek. – Pfujj! Tömeggyilkos! Uszító! – ilyeneket kiáltoztak. A tárgyalásokon összetanult együttes új elemekkel gyarapodva mégegyszer megtette kötelességét. Ha az éjjel nem olvastak volna az Olajfák hegyéről és a Golgotáról, Bárdossy akkor is tudta volna, keresztény mártírnál az „utolsó úthoz" ez is hozzátartozik. Nemcsak a hívők döbbenete és néma háborgása.

Nem csodálkoznánk, ha egyszer majd odahaza egy megrendült néző feljegyzéseire akadnánk, ki e pillanatokról azt írta be naplójába: „Bárdossy sápadtsága most világított, haja körül is szokatlanul világítani kezdett az ezüstfény."

Az ítélet felolvasása után megkérdezték, kívánja-e, hogy a szemét bekössék? Intett, hogy nem. Nem köttette hátra kezét, nem is kulcsolta össze görcsösen. Ajakrándulás nélkül állott a pátertől elbúcsúzva a kivégzőosztag elé. Mikor azok a fegyvert fölemelték, ezt több jelenlevő újságíró egybehangzóan állította, a nézőközönségből megszólalt egy hisztérikus hang:

– A papot is!... A papot is!

Több rekedt hang csatlakozott hozzá, hogy a papot is agyon kell lőni.

A Kis Újság, a Kisgazdapárt lapja azt írta: „Sápadt volt, de bátran halt."

A szocialista és kommunista újságok egyszerre kezdték okádni a gyalázat lángját a halottra. Az ország népe már abból is megtudhatta, hogy a sortűz pillanatában valami rendkívüli történt.

Bárdossyné egyik rokona, aki nem kapott belépőjegyet, a fogházkapu körül ólálkodott. Ő beszélte el először, micsoda őrjöngő felháborodással áradtak ki a hatósági emberek, ügyész, a kommunista pártmegbízottak, a szavalókórus söpredéke és a kéjelgő műkedvelők is. Rettentő, lealázó sérelem ült az arcukon: Fel kellett volna akasztani! Nem így kellett volna végezni vele! – kiáltották.

Mi, Olaszországba vándorló magyar menekültek, először a Vatikán lapjából, a L'Osservatore Romanoból értesültünk róla hitelesen, hogy mikor ott állott e nézőközönséggel szemben, bekötetlen szemmel, fölemelt fejjel várva a golyókat, a sortűz eldördülése előtt fél pillanattal, magasra emelte két kezét és csengő hangon, érthetően kiáltotta, hogy a zárt udvarfalak közt visszhangozzék és mindenki meghallhassa:

– Uram, szabadítsd meg az országot ezektől a banditáktól!

A temetkezési vállalat kitűzte a temetés időpontját. Valahogy mégis híre ment Bárdossy tisztelői között. A megállapított időre nagy sürgés-forgás támadt a Kerepesi-temetőben. Mindenfelől virággal érkeztek az emberek. Senki sem árulta el a másiknak, mit keres. Csak jöttek-mentek virágaikkal. Mikor pár órai ácsorgás után belátták, sehol semmi temetés nem lesz, valakinek az az ötlete támadt: akkor hagyjuk a virágot Gömbös Gyula sírján, ő is barátja volt... Így került a kivégzést követő napon Gömbös Gyula sírjára egy magas virágpiramis.

A néphangulat persze, ha valakit megszeret, nem tud belenyugodni halálába. Különösen mikor azt sem lehet tudni, hol fekszik porhüvelye. Az alföldi szegénység még a húszas évek végén is sokszor látta itt-ott Rudolf királyfit, kit „szigorú atyja elűzött". Bárdossy öreg édesanyjához hónapok múlva is beállítottak ismerősök és ismeretlenek, hogy biztos tudomásuk van róla, fia nem halt meg, hanem kiszöktették. Hol Dél-Amerikában látta a monda, hol az Egyesült Államokban. Az öreg özvegy még évek múlva is reménykedett, hogy fia életben van és még találkozni fog vele.

Fiala Ferenc

EMLÉKEZTETŐ

(Az utóbbi időkben nemcsak a baloldali vagy liberális, hanem az úgynevezett „nemzeti" sajtónál is divatba jött, hogy a „Harmadik Magyar Köztársaságot" úgy állítják be, mintha az szerencsétlen Hazánk boldog, demokratikus időszaka lett volna. Szerintük ez az idő 1945 áprilisától egészen Nagy Ferenc meneküléséig tartott. Ezek a hívatlan prókátorok a Tildy-féle rezsim alatt működő népbíróságok ítéleteit teljesen alkotmányosnak tartják s a kor jól ismert gyászvitézeiből szinte már nemzeti hősöket fabrikálnak. Sajnos sokakat megtéveszt ez a hamis propaganda, s hogy tisztán lássunk ebben a kérdésben – ezért íródott ez az EMLÉKEZTETŐ.)

Ismeretes, hogy a második világháború után a potsdami konferencia úgy politikailag, mint gazdaságilag a Szovjetunió érdekkörébe utalta Magyarországot. A Szovjet az első esztendőkben látszólag nem avatkozott bele a magyar belügyekbe, s csak arról gondoskodott, hogy a végrehajtó hatalom a Moszkvából hazatért kommunista vezetők kezében összpontosuljon. A magyar moszkoviták munkáját igen megkönnyítette az a nem is másod-, hanem harmadosztályú társaság, amely bármilyen koalícióra és együttműködésre hajlandó volt. Ma már – kellő történelmi távlatból nézve az eseményeket – világosan látjuk azokat az indítóokokat, amelyek annakidején 1945-től 1950-ig az akkori magyar politikai élet profilját kialakították. Ma már tisztán áll előttünk annak a szellemileg és politikailag gyönge társaságnak a működése, amely a vesztett háború után szinte tárt karokkal vetette magát a „felszabadító" Vörös Hadsereg karjaiba. Ezeken a tényeken semmit sem változtatnak azok az önigazoló és régi bűnöket feledtetni kívánó, főként Amerikában és Svájcban megjelent emlékiratok, amelyeknek szerzői annakidején együtt haladtak a moszkvai szálláscsinálókkal.

A tehetetlenség és a szellemileg alacsony színvonalon álló félpolgárok, félhazafiak és félemberek lázadása jellemzi ezt a korszakot. Nem akarjuk mentegetni az örökre elsüllyedt Horthy-rendszer hátrányait, de nem tudunk együtt üvöltözni azokkal, akik azt állítják, hogy a Horthy-rendszer Magyarországa a zsiványság, a terror és az elnyomatás birodalma volt. Aki dolgozott és szívósan végezte a munkáját, az meg tudott birkózni a protekciósokkal és a nepotizmussal. Aki tehetséges volt, az előrejutott, mert a régi gátak lassan leomlottak és szívós kitartással senkinek sem állott útjában az érvényesülés. Tudjuk, hogy volt protekció, hogy a születési- és a pénzarisztokrácia elkeseredetten védelmezte a maga jogait, de nem lettünk volna európai nemzet, ha ezek az akadályok valóban komoly tényezői lettek volna az országnak. A Horthy-rendszer negyed évszázadig tartott Magyarországon, s ez alatt az idő alatt – akármit mondanak is a Nagy Ferencek és a Tildy Zoltánok – a kis trianoni Magyarország becsülettel állta meg helyét Európában. Kiépítette útrendszerét, csökkentette a munkanélküliséget, tudósai, művészei mindenütt ott szerepeltek, ahol a kollektív Európa erőpróbáiról volt szó. A harmincas évek elején kezdtünk befutni Európába és ez nyilván nem azért történt, mert Magyarországon nem érvényesülhettek a tehetségek. A régi feudális rendszer birkózott az akkori jelennel és a küzdelemből nem ő került ki győztesen. Csak szégyenpírral az arcunkon olvashattuk és olvassuk ma is azokat az újabb írásokat, amelyeket nem is a kommunisták, hanem a magyarországi szociáldemokraták, továbbá a Kisgazda Párt és a polgári baloldali pártok vezető tagjai írtak az elmúlt huszonöt esztendőről. Emlékezünk a szociáldemokrata Kéthly Anna azon Svájcban tett kijelentésére, amely azt mondta, hogy Európa első háborús főbűnöse nem Hitler Adolf, hanem Magyarország kormányzója: Horthy Miklós volt, egyszerűen azért, mert már 1919-ben – a kommunista Tanácsköztársaság után – felállította az első koncentrációs táborokat. Ha az akkori rendszer jámbor polgárok és nem gyilkos kommunisták számára állította volna fel ezeket a táborokat, a külföld felé akkor is hallgatnunk kellene azokról, Nemzetünk jó hírneve érdekében. Ezek a dolgok nem tartoznak a világ elé, legfőként azért nem, mert az ilyen vádakkal végeredményben nem a Horthy-rendszert, hanem Magyarországot, illetőleg az egyetemes magyarságot ültetjük a vádlottak padjára. Ezt a munkát végezték azok a politikusok, akik

Tildy Zoltán, a „palástos hóhér"

1945-ben koalícióba léptek a kommunistákkal, s akik később, mikor a saját bőrükön érezték ennek a koalíciónak a hátrányait, akkor Nyugatra menekültek, Nemzeti Bizottmányokat alakítottak és megkezdték a nagy szerecsenmosdatást. Ennek a társaságnak egyik legpregnánsabb egyénisége a Kisgazda Párt akkori vezetője, majd később a Harmadik Magyar Köztársaság elnöke: Tildy Zoltán volt.

Színtelen, szürke egyéniség, aki a tehetségtelenek szívósságával taposta politikai karrierjének útját. A Horthy-rendszer alatt a két utolsó választáson saját szeghalmi kerületében is csak az akkori reakciós belügyminiszter – Keresztes-Fischer Ferenc – támogatásával tudott bejutni a parlamentbe. Beszédei laposak és unalmasak voltak. Életében nem beszélt telt Ház előtt. A markáns, erős kisgazdapárti vezetők idejében – Gaál Gaszton és Eckhardt Tibor mellett – ő volt a párt szürke embere. Fél életét előszobákban töltötte és mindenki unta ezt az alacsony termetű, pohos, falusi református lelkészt, aki csak Gaál Gaszton halála és Eckhardt Tibornak a magyar politikai életből való eltűnése után jutott némi szerephez.

Jellemző Tildy Zoltán pártvezetésére, hogy az 1939. évi általános képviselői választáson teljes kormánytámogatás mellett mindössze hét képviselőt tudott behozni a parlamentbe az addigi tizennyolccal szemben. Mint előbb említettük, ő maga is csak úgy futott be a szeghalmi kerületben, hogy a kormánypárttal való megegyezés alapján nem állítottak neki ellenjelöltet. És ez az ember, ez a magyar politikus volt az, aki 1945-től egészen az elnöki székben való letartóztatásáig a Horthy-rendszer terrorjáról, elnyomásáról és nem utolsósorban a maga ellenállási szerepéről és szenvedéseiről beszélt.

Amikor 1946 február elsején az orosz szuronyok árnyékában köztársasági elnökké választották, bizonyára egy olyan álma teljesedett be, amelyről még rossz szelleme: – a felesége – sem álmodott soha. Tildy Zoltán azonban hamar beletalálta magát új szerepébe. Méltóságteljes elnöki deklarációkat tett és a kabinetiroda főnökévé a budapesti Magyar utcai bordélyház tulajdonosát tette meg. Az sem izgatta, hogy minden tettéhez Rákosi Mátyás előzetes jóváhagyása volt szükséges. És mégis azt gondolta, hogy ő irányítja a magyar politikát. Pedig ha volt valaki, aki alkalmatlan volt a vezetésre, akiben a kispolgári gyávaság messze túlszárnyalta a lutheri „itt állok, nem tehetek másként" férfias mondást, akkor ez Tildy Zoltán volt, aki református pap létére Luther Mártonnak ezeket a nagyszerű szavait még csak megérteni sem tudta. Mindent jóváhagyott és soha semmiféle komoly vétót nem emelt a kommunista túlkapások ellen. Eszköz – báb – volt a moszkoviták kezében.

Pontosan Tildy Zoltán elnökké választásakor kezdődött meg a hajsza a magyar értelmiség, azaz jobban mondva a magyar középosztály ellen, de Tildy Zoltánnak a legkisebb gondja is nagyobb volt annál az elnöki palotában, semhogy enyhítette volna az üldöztetést, amelyben a régi magyar vezetőréteg részesült. Mint politikai fullajtárjai, ő sem ismerte fel ezt a kommunista taktikát, amelynek célja a kommunizmus járszalagjára jutott országok szellemi rétegének megsemmisítése. A Tildy Zoltánok és Nagy Ferencek akkori szerepe a harmadosztályú ember lázadása volt az okosabb, intelligensebb és a képzettebbek ellen. Ha addig nem érvényesült, most a hatalom birtokában megmutatta, hogyan kell érvényesülni. Nem sokkal elnökké választása után mindkét fiát olyan állásba helyezte, amely nemcsak a politikai etikával, de még a józan belátással is ellenkezett. Horthy Miklós, amikor ifjabbik fiát brazíliai követté kinevezte, legalább három évi diplomáciai tanulmányra kényszerítette. Az idősebbik Horthy-fiú – néhai Horthy István – miután elvégezte a műegyetemet, évekig, mint kétkezi dolgozó működött Ford detroiti gyárában, s még ellenségei sem állíthatták, hogy nem érti a mesterségét. Korrekt, becsületes ember volt, s az orosz fronton bekövetkezett halála becsületes pontot tett életére. De Tildy Zoltán a kisebbik fiát minden nyelvtudás és előtanulmány nélkül osztatta be az egyik külföldi követségen, míg nagyobbik fiát, ugyancsak minden szakképzettség híján, a magyar erdőgazdálkodás vezetőjévé tette meg.

De ha már az ifjabb Tildy erdőfőnökségéről beszélünk, akkor meg kell említenünk, hogy mégiscsak volt valami köze az erdőhöz, illetve az erdőállományhoz, amennyiben 1945 nyarán – az összeomlás zűrzavarában – saját maga által hajtott egylovas stráfkocsin lopta el Kunder Antal volt kereskedelemügyi miniszter lakásáról a bútorokat és az ott talált értékes szarvasagancs gyűjteményt.

Tildy Zoltán 1947-ben vejét: Chornoky Viktort ugyancsak minden diplomáciai előkészítés nélkül Magyarország egyiptomi követévé nevezte ki. És most Chornoky Viktornál álljunk meg egy pillanatra, mert kivégzésének körülményei jellemzők arra a demokratikus korra, amelynek tisztára mosása érdekében ma annyian tevékenykednek.

Chornoky – (egyébként magyarosított név) – a budapesti Leszámítoló Bank zsidó származású kistisztségviselője volt, kevés tudással, de apósához hasonló nagy ambícióval. 1946-ban ismerkedett meg a Tildy-családdal és ebbeli kapcsolatának köszönhette, hogy kinevezték a Németországba kivitt javak kormánybiztosának. Ismeretes, hogy a Szálasi-kormány sok értékes dolgot Nyugatra vitt az oroszok elől. Így többek között a Magyar Posta Múzeumában őrzött bélyeggyűjteményt is. 1946-ban az akkori magyar sajtó ezeket a dolgokat úgy állította be, hogy azokat a „nyilas" kormány a németekkel együtt egyszerűen ellopta. Ezzel szemben a tény az, hogy se a képekből, sem a Temesváry László által becsületesen őrzött Nemzeti Bank aranyából semmi sem veszett el. Mikor az elnök veje visszavitte Magyarországra a Magyar Posta bélyeggyűjteményét, odanyilatkozott, hogy a németek és a nyilasok ellopták a gyűjtemény legértékesebb darabjait, a Ferenc József-fejes, 1870-es kiadású bélyegblokkokat. A kisgazdapárti sajtó versenyt énekelt a kommunista sajtóval a Szálasi-kormány bélyeglopásáról... Azután múltak az évek, és Chornoky Viktor, Magyarország egyiptomi követe is a Népbíróság elé került. És akkor sok minden kiderült. Többek között az is, hogy a bélyegeket nem a Szálasi-kormány tagjai és megbízottai, hanem az azokat átvevő Chornoky Viktor lopta el. A kommunisták már annak idején ismerték ezt az ügyet, de nem hozták nyilvánosságra, hanem az adatokat betették a páncélszekrénybe a többi bizonyítékok közé, s amikor arra szükség volt – ezúttal a Chornoky-tárgyaláson –, akkor azt is belehelyezték a Tildy-éra pacsuliszagú szemetesládájába.

De azután kiderültek más dolgok is. 1946-ban a Kommunista Párt lapjai szellőztetni kezdték József főherceg alcsúti és Eszterházi Pál herceg kismartoni kastélyából eltűnt arany- és ezüstgyűjtemény ügyét. A híreket a kisgazdapárti KIS ÚJSÁG is átvette és természetesen megint mindent a „nyilasokra" és a németekre fogtak. De azután az idő lehámozta a hazugságburkot az igazságról. Régi közmondás mondja, hogy aki felelőtlenül rágalmaz, az a saját maga tulajdonságaival ruházza fel a megrágalmazottat. A hercegi ezüstök és aranyak ügyénél kétszeresen is igaz ez a mondás. Mert ugye, mi sem lehetett volna természetesebb a „nyilasok" részéről, minthogy egyszerűen ellopják a magukkal vitt Greco és egyéb képeket, a Nemzeti Bank aranyát és azután nyugodtan élnek a kincsek eladásával kapott pénzből? Tartozunk a történelmi igazságnak, ha összegezve a dolgokat megírjuk, hogy a jobboldali Magyarország vezető férfiainak tárgyalásán – a népügyészek minden iparkodása ellenére is – senkire sem tudták alkalmazni a közvagyon eltulajdonításának szigorú paragrafusát. Pedig, hogy kutattak, nyomoztak és szimatoltak. Hogy szerették volna rábizonyítani Sztójay Dömére, Kunder Antalra, Csia Sándorra, Hubay Kálmánra, hogy nemcsak politikusok, de tolvajok is voltak, mint annak idején, 1919-ben a Magyar Tanácsköztársaság vezetői, akik a szociáldemokrata Peyer Károly engedélyével három vagon vagyonokat érő műértékkel távoztak a ▶

▶ tönkretett országból. A nyilaskeresztes kormány által külföldre vitt értékek közül csak a Magyar Posta Múzeum állománya mutatott hiányt, de erről is kiderült, hogy azt Chornoky Viktor – az elnök veje – lopta el hazaszállítás közben.

És most gyerünk át Afrikába.

Almássy László, a hírneves magyar Afrika-repülő 1948 nyarán a gráci Erzherczog Johann Szállóban lakott. Nemrégiben érkezett Egyiptomból angol megbízatással. Napbarnított arcú, igazi magyar katonatípus. Keveset beszél, de amit mond, annak súlya van. A második világháború alatt Rommel afrikai hadseregében működött, mint repülő, de a háború után még csak vizsgálatot sem indítottak ellene, mert bírái korrektek voltak és tudták, hogy Magyarország Németország szövetségese volt. Almássy nemzetközi tekintély volt, és még az angolok is meghajtották előtte az elismerés zászlaját. A gráci szálloda különszobájában Almássy László elmondotta a kommunisták által kivégzett (és a Klár Zoltán lapjában mártírként emlegetett) Chornoky Viktor történetének hátterét. Almássy elmesélte, hogy mikor Chornoky, mint Magyarország követe Kairóba került, akkor az ottani angol megbízott információkat kért tőle a követ személyére vonatkozólag. Almássy, mivel nem ismerte a hajdani kis banktisztviselőt, nem tudott felvilágosítást adni, mire az angol megbízott megkérte Almássyt, hogy tanulmányozza át a Chornokytól hozzájuttatott iratot. Almássy elolvasta a harmincegynéhány oldalas elaborátumot és azután elcsodálkozott. Chornoky ugyanis pontosan és részletesen elmondotta az oroszok magyarországi politikájának a kulisszatitkait, adatokat adott a Szovjet magyarországi működéséről – és most jön a csattanó! – további felvilágosításokat kért arra az esetre, ha az angol megbízott hivatalos meghívást küld Tildy Zoltánnak, hogy Tildy otthagyhassa Magyarországot és az elnöki széket. Almássy nem mondott véleményt, Anglia követe pedig mérlegelés tárgyává tette az elnök meghívását. Nem sokkal ezután a kairói angol Secret Service vezetője bizalmasan felkérte Almássyt, hogy legyen jelen a magyar követ számára érkezett ládák átvizsgálásánál. Erre azért volt szükség, mert abban az időben a Szovjet Magyarországról árasztotta el Egyiptomot kommunista iratokkal. Almássy eleget tett a meghívásnak és az ő jelenlétében vizsgálták át az egyiptomi magyar követ címére érkezett ládákat. A jól lezárt és követségi pecséttel ellátott ládákban azonban nem kommunista röpiratok, hanem az alcsúti és a kismartoni kastélyból ellopott aranyserlegek, gyémántkösöntyűk, gyűrűk, nyakláncok és egyéb értékes dolgok kerültek elő. Az ügy természetesen az angol megbízott elé került, aki a következőket mondta: „politikusoknak adhatunk menedékjogot, de tolvajoknak és rablóknak nem."

Fölösleges megemlíteni, hogy a kincsekkel telt három láda a Magyar Köztársaság dicső múltú elnökének, Tildy Zoltánnak a megbízásából került Kairóba. – Almássy László még végezetül elmondotta, hogy a láda-ügy után elkérte az egyiptomi angol követtől Chornoky memorandumát és azt megbízottai útján eljuttatta Rákosi Mátyáshoz.

Így nézett ki és ilyen dolgokat művelt annak az úgynevezett polgári koalíciónak a felső vezetőrétege, amelyet ma kézzel-lábbal próbálnak tisztára mosni a hasonszőrű társutasok. (F.F. 1961)

(Csak úgy mellékesen – epilógusként – megemlítjük, hogy ez a Tildy Zoltán 1956 őszén felajánlotta szolgálatait és szakértelmét a „forradalmi Nagy Imre-kormánynak", ahol örömmel fogadták és korábbi érdemeinek elismeréseként államtitkári rangot kapott. A zsák megtalálta foltját. Ennek köszönhetően Tildy Zoltán nemcsak mint legendás köztársasági elnök, hanem mint '56-os hős is szerepel a magyarság elbutított rétegének emlékezetében. – A szerk.)

Ted Pike tiszteletes

ZSIDÓSÁG ÉS HOMOSZEXUALITÁS POKOLBAN KÖTÖTT HÁZASSÁG

Napjainkban a zsidóság bármely más vallásnál nagyobb mértékben elvetette a homoszexualitás erkölcsi elítélését és támogatja a homoszexuális programot. Az amerikai vallásos zsidók 39%-át képviselő reformzsidóság jelenleg teljes mértékben támogatja a szodómiát. Ez az álláspontjuk: „A homoszexualitást nem tartjuk többé irtózatos dolognak. Nem lelki betegség az és nem szociális deviancia. Nem megrontása a természetes rendnek. A homoszexualitás nem választás vagy előnyben részesítés kérdése. Nem olyasmi, amiről eldönti valaki, hogy gyakorolja vagy tartózkodik tőle. A heteroszexualitáshoz hasonlóan az egyik út. Mivel ilyen, nincs értelme vallási vagy erkölcsi alapon különbséget tenni az emberek között a szexuális orientáció alapján."

Eric Yoffie rabbi, a Református Zsidóság Uniójának elnöke azonos véleményen van:

„A történelem során első ízben egy jelentős rabbinikus testület megerősítette a zsidó érvényességét az azonos neműek közötti elkötelezett szexuális viszonynak."

A vallásos zsidók 33%-át vezető konzervatív rabbik kijelentik, hogy felszentelik a homoszexuális rabbikat és bátorítják a homoszexualitást az olyan zsidó férfiak és nők számára, akik arra hajlamosak.

Az ortodox zsidóság, az amerikai vallásos zsidók 21%-a látható módon még nem támogatja a homoszexualitást. Valójában hivatalosan tiltja a homoszexuális viszonyokat felnőttek között.

De a Talmudban, az ortodox zsidók legtekintélyesebb vallási, erkölcsi és jogi könyvében egy ettől nagyon különböző, elképesztő tényt találunk: a 9 évesnél fiatalabb kisfiúk (a homoszexuális élvezettárgyak) ismételten úgy vannak jellemezve, mint akik alkalmatlanok a „bumeráng-bűnre" az őket megrontó felnőttekkel.

Hogyan juthat a Talmud ilyen perverz következtetésre? A Talmud alaposan megvizsgálja ezt a kérdést: „Mi tesz alkalmatlanná egy nőt arra, hogy egy zsidó pap feleségül válassza?" Az Ószövetség szerint a szexuális erkölcstelenség ezt eredményezi. Ám a Talmud ismételten azt állítja, hogy egy felnőtt nőnek lehet szexuális kapcsolata 9 évesnél fiatalabb kisfiúkkal. A legkiválóbb rabbik között véleménykülönbség van arra vonatkozóan, hogy ez alkalmatlanná tesz-e egy nőt arra, hogy egy pap felesége legyen. Ám mindannyian egyetértenek abban, hogy az ilyen kapcsolat nem szexuális tevékenység, és sem a nő, sem a kisfiú nem tett ezzel semmi rosszat.

A pederasztiára bátorított nők precedense az erkölcs mélyén így tükröződik vissza: egy kisfiú erkölcsi védelem nélkül van. A megrontása mégcsak nem is erkölcsi probléma. Következésképpen nem nehéz elképzelni, hogy a zsidó homoszexuálisok, akik már a kisfiúk (az ő szóhasználatuk szerint „kiscsirkék") után is vágyat éreznek, igazolást találhattak a Talmud racionalizálásában.

Ide vág az, amit a Talmud mond. A talmud azt tanítja, hogy mivel a kisfiúk szexuálisan éretlenek, az ő molesztálásuknak nincsenek erkölcsi következményei. Mivel az ilyen kiskorú érett értelemben nem „férfi", a fiú és az ő szexuális megrontója mentesül a homoszexualitásra vonatkozó mózesi tilalom alól, amely ezt mondja: „Ne hálj férfival" (Lev 18,22)

A Szanhedrin 69b így foglalja össze: „Mindenki egyetért azzal, hogy egy 9 éves és 1 napos fiúval való viszony igazi kapcsolat, míg a 8 évesnél fiatalabb fiúval való viszony nem az. „A többségi vélemény a Szanh. 55a-ban ezt állítja: „Rab. Ezt mondta: egy 9 éven aluli fiúval folytatott pederasztia nem tekinthető olyannak, mint a 9 éven felülivel való kapcsolat…" Rab. Fenntartja azt a véleményt, hogy csak az, aki alkalmas arra, hogy belemenjen a szexuális kapcsolatba, képes a pederasztia passzív alanyaként elkövetni a bumeráng-bűnt [ami az aktív vétkezőre visszahat], míg az, aki nem alkalmas arra, hogy belemenjen a szexuális kapcsolatba, nem képes ugyanerre…"

A rabbik egyetértettek azzal, hogy egy nőnek lehet szexuális kapcsolata egy fiatal fiúval, anélkül, hogy azt szexuális aktusnak tekintenék: „Egy kisfiú, akinek szexuális kapcsolta van egy felnőtt nővel, azt teszi vele, [mintha a nő] egy fadarabbal volna megsebezve (Kethuboth 11b)." E szakasz lábjegyzete ezt mondja: „Noha a kisfiúval való szexuális együttlét nem tekinthető szexuális aktusnak, mindazonáltal a nő ezáltal meg van sebezve, mintha egy fadarab sértette volna meg" (vagyis a nő nem követett el bűnt, de talán alkalmatlanná vált arra, hogy elvegye egy pap). A Talmud látszólag vitatja ilyen női pederasztia esetén annak eldöntését, hogy egy nő az ilyen kapcsolat által alkalmatlanná válik-e arra, hogy egy pap felesége legyen. Ám a Talmud széles kaput tár minden gyermek-molesztáló zsidó férfi, illetve nő számára: engedélyezi a szexet minden kifogás nélkül a 9 éven aluli fiúkkal. Végül is a Talmud érvényteleníti a mózesi tilalmat az azonos nemű „férfival" folytatott szexuális kapcsolatra vonatkozóan, azt tanítván, hogy a szexuálisan éretlen fiú nem „férfi". Nem zöld fény-e ez a zsidó homoszexuálisok számára?

Ez a tanítás nem esetleges. A szexuálisan perverz régi rabbik gondosan előkészítették a maguk számára tett szexuális engedményeket. Ismételten, kristálytiszta módon megvilágították a Talmud szövegét: a 8 éves fiúk, mint kiskorúak, nem követhetik el a „bumeráng-bűnt" zsidó felnőttel, aki aktívan vétkezik ellenük.

A zsidó apologéták abszurd módon úgy érvelnek, hogy ezek a szövegek, amelyek a kisfiúkkal folytatott szexet erkölcsileg közömbösnek állítják, annak a törődésnek a kifejeződései, amely fenn akarja tartani a megrontott 8 éves fiú ártatlanságát. Az igazság az, hogy ők a pedofileket akarják megőrizni a bűntől!

Elavult-e a Talmud?

Azt az ellenvetést lehet tenni, hogy amint vannak idejétmúlt gyakorlatok az Ószövetségben, mint a többnejűség és a homoszexualitásokat sújtó halálbüntetés, nem lehetséges-e, hogy noha a Talmud jóváhagyja a pederasztiát, ezt az engedélyt nem veszi már komolyan az ortodox zsidóság?

Ha a talmudista zsidóság átment volna egy új „görög korszakon" (ahogy átmentek a keresztény zsidók), szakítva a primitív erkölcsi magatartásukkal, akkor a fenti érvelésnek lehetne súlya.

De a zsidóság nem ment át ilyen forradalmi változáson. Az ortodoxia még mindig úgy tekinti a farizeusokat, akik a Talmudot írták, mint a legtranszcendensebb szellemi fényességeket, akiket a zsidóság valaha is ismerni fog. Amikor a nagy rabbik beszélnek, a Talmudot tanítják, arra emlékeznek vissza, amit korábbi életükben Isten jelenlétében tanultak, erkölcsileg annyira köteleznek a talmudi bölcsek határozatai, hogy amikor az ő szanhedrinük szótöbbséggel kimond valamit, még az Istennek is tartania kell magát az ő határozatukhoz.

Krisztus a talmudi zsidóság alapítói, a farizeusok elleni vitriolos támadásában „mindenfajta tisztátalansággal" vádolta őket (Mt 23, 27). A „mindenféle" által arra utalhatott, hogy a pederasztiát a farizeusok még akkor is támogatták és gyakorolták.

Napjainkban, amikor az ortodox zsidóság is úgy mutatja magát, mint amely erőteljesen állást foglal az erkölcsi ferdeség ellen, a legnagyobb tiszteletben álló szent irata, a Talmud továbbra is kibúvót ad a zsidóknak a pederasztiára.

Legyőzni valamit

1700 éven át az ortodox-talmudista zsidóság volt a zsidóság egyetlen fajtája, amely magában foglalta a hasszidizmust, illetve a Kabbala gyakorlatát is. A XVIII. század vége felé felbukkant a reformzsidóság, és egy évszázaddal később a zsidóság konzervatív válfaja. Noha esetleg úgy tűnik, hogy az ortodox zsidóság a hagyományos családi értékek bástyája marad, amint láttuk, ez nem áll.

Talán az ortodox zsidóság legszentebb irodalmán belül ez a kettős mérce az, ami lehetővé teszi, hogy Abe Foxman, az ortodox zsidó, a Rágalmazás Elleni Ligának a feje állítsa a maga erkölcsi ellentmondásait. Foxman a zsidó ifjúság Talmudon és Kabbalán alapuló vallási nevelésének támogatója. Mégis hallgatólagosan helybenhagyja a férfi homoszexuálisok gyakorlatát, akiknek nagy része kiskorú fiúkra vadászik. Az Észak-amerikai Férfiak Fiúkat Szerető Társasága (a NAMBALA) fiúkat molesztáló homoszexuálisai a Talmuddal szilárdan egyetértenek abban, hogy a kiskorú fiúkkal folytatott szexnek nincs erkölcsi következménye.

Hogyan engedhetnek meg napjainkban a zsidóság gonosz vezetői ilyen ellentmondást? A válasz: ők oly elvetemülten gonoszok, hogy mindent meg akarnak tenni a keresztény civilizáció elpusztítása és a felette való uralkodás érdekében – még akkor is, ha az a saját ifjúságuknak az arra való bátorítását jelenti, hogy homoszexuális „rohamcsapattá" váljon.

Miért támogatja az ADL a homoszexualitást?

Az ADL tudja, hogy a létező társadalom elpusztításának leggyorsabb útja a homoszexualitáson keresztül vezet. Történelmileg egyetlen nemzet sem maradt fenn sokáig, amelyet átitatott a homoszexualitás. A zsidó bolsevik Kun Béla, Magyarországnak az 1917-es orosz forradalom utáni meghódítója ezért vitte bele erőszakosan a közoktatásba a homoszexualitást, Magyarország ifjúságát erkölcsileg degenerálttá alakítani akarván. Ugyanez történik napjainkban, mivel az ADL támogatja a homoszexualitást az iskolai rendszerünkben, méghozzá az óvodai szinttől kezdve.

Néhány évvel ezelőtt a Barnes és Noble könyvkereskedéseken keresztül az ADL a „Nincs hely a gyűlölet számára" program keretében támogatta a homoszexualitást. Ez arra biztatta a könyvesboltokat látogató családokat, hogy hívjanak meg az otthonukba egy homoszexuális párt egy estére. Az ADL azt sugallta, hogy ez arra tanítaná a gyermekeket, hogy a szodómia elleni keresztény ítéletek igazságtalanok. Az ADL szerint a homoszexuálisok a legszeretetreméltóbb, legszelídebb emberek közé tartoznak, akiket a gyermekek megismerhetnek.

Az USA nagyobb városaiban az ADL azt sugallja a városi önkormányzatoknak, az iskoláknak, sőt a liberális egyházaknak is, hogy a Biblián nevelkedő keresztényeket egy pszichiátriai betegség tartja hatalmában: a „homofóbia". Az ADL szerint a bigott keresztények üldözik a homoszexuálisokat, és a „gyűlöletirodalom", a Biblia motiválja őket.

A szodómia kritikájának törvényen kívül helyezése

Ám az ADL többet akar, mint a gyermekeinknek azt tanácsolni, hogy homoszexuálisokká váljanak. Különleges jogi védelmet keres a homoszexualitás számára, „gyűlölet-bűnné" téve az előítéleteknek, illetve a diszkriminációnak kinyilvánítását azok ellen, akik azt gyakorolják. Az ADL nemcsak az elszállásolásban, alkalmazásban és a hasonló neműek közötti házasságban, hanem még a szavaktól is védett homoszexuálisokat óhajt! Az ADL azt követeli, hogy legyen illegális a homoszexuális magatartásnak még a nyilvános bírálata is.

E törvények létrehozása érdekében az ADL kiagyalt egy elferdült definíciót a gyűlöletről: „előítélet" a homoszexualitással szemben. A Kanadához hasonló országokban – az országos és helyi jellegű gyűlölet-törvényeknek köszönhetően – az ilyen előítéleteknek a levegő hullámain, a nyomtatott médiában, vagy akár az utcasarkon való nyilvános kifejezése óriási összegű pénzbüntetést vagy bebörtönzést jelenthet. Ha egy talk-show vendéglátója akárcsak annyit állít, hogy a homoszexuálisok körében nagyobb az AIDS százalékaránya, pénz- vagy börtönbüntetésre ítélhető, és az ezt a „gyűlöletet" sugárzó rádióállomás elveszítheti a sugárzási engedélyét.

A kanadai bíróságon a gyűlölet-bűntény tárgyalása alkalmával kizárólag a homoszexuálisok érzései lényegesek, nem az igazság. Ha egy homoszexuális úgy érzi, hogy nyilvános bírálattal „megfélemlítették", gyűlöletbűntettel megvádolhatja a kritikust. Az igazság sohasem lesz figyelembe véve a bíróságon. Ha egy keresztényt bűnösnek találtak abban, hogy megsértette egy homoszexuális érzéseit, 10 000 dolláros pénzbüntetést kaphat. Ha kitart a homoszexuálisok bírálatában, több éves börtönbüntetés lehet az osztályrésze.

Ősi rivalizálás a kereszténységgel

Miért tűnik úgy, hogy a szervezett zsidóság (akár a zsidó jobboldalon Foxmantól, akár a zsidó baloldalon Eric Yoffie rabbitól kiindulva) oly elszántan törekszik a keresztény társadalom gyengítésére?

Ez azért van így, mivel a zsidóság minden ágában csupán az az ellenszenv folytatódik, amelyet évezredekkel ezelőtt a farizeusok éreztek Jézus és az ő követői ellen. Ezek az ősi „vak vezetők", akik a mai napig a zsidók számára a vezető elitet jelentik, meg voltak győződve, hogy isteni parancsot kaptak a gojok hatalmának letörésére és a nemzetek feletti uralomra. Ameddig a gojok erkölcsi értékei erősek maradnak, ez sohasem valósulhat meg.

Igen, a zsidók békében élhettek volna, ha követik Isten útmutatását: „Munkálkodjatok annak az országnak jólétén, amelybe száműzetésbe küldtelek titeket. (Jer 29,7) De a rabbinikus ennél sokkal többet akar. Végleges, vitathatatlan hatalma segítségével szószerinti értelemben meg akarja teremteni a maga messiási új világrendjét.

Kétezer évvel ezelőtt Izrael elutasította és keresztre feszítette a maga első számú urát és egyedüli Messiását, megvetve az ő ígéretét Istennek a szívükben megvalósuló szellemi országáról. A zsidóság ma olyan Messiást vár, aki földi királyságot biztosít és legitimitál a zsidók számára a legglobálisabb, fizikai módon. Ez lehetetlen álom egy csupán mintegy 15 milliót számláló nép számára, hacsak a zsidó energiák nincsenek gondosan összpontosítva a sikerük két legnagyobb akadályának: a kereszténységnek és a szabad vállalkozású kapitalizmusnak a megsemmisítésére.

Miért liberális a legtöbb zsidó?

Így nem rejtély, hogy a zsidók túlnyomó többségükben miért liberálisok, marxisták, homoszexuálispártiak és keresztényellenesek. Az amerikai népességnek ez a vékony, 2,5%-nyi kisebbsége a média, a pénzvilág és kormányzás irányítására törekedett és ez sikerült is neki. Ez az irányítás szükséges egy nagy cél, a világuralom talmudi álmának megvalósításához.

Természetesen sok liberális zsidónak nincs fogalma arról, hogy ilyen globális uralom felé van irányítva. Ennek nincs jelentősége. Ami fontos, az az, hogy különösen az elmúlt néhány évszázadban a zsidó vezetés szolgáltatta az ígéreteket és a propagandát, amely irányítja és formálja a zsidó tömegeket (még a zsidó értelmiségieket is) a gondolkodás és a reagálás liberális útjaira.

A zsidók történetében – akár az ősi Babilonban, akár Európa vagy a Kelet országaiban – egy állandó ciklus ismétlődik: a zsidókat beengedik a goj nemzetek közé, ők pénzügyileg elnyomóvá és erkölcsileg züllesztőkké válnak, majd kiűzik őket.

Hogyan magyarázzuk ezt? A hivatalos történészek azt mondják, hogy ez a ciklus teljesen a gojok (főként a keresztények) bigottságának következménye. Nem így van. Az ókor népei éppen úgy hajlandók lettek volna, akárcsak mi, arra, hogy engedjék a zsidókat közöttük békésen létezni. Ehelyett a zsidók, akik arra voltak kényszerülve, hogy engedelmeskedjenek a farizeusok Talmudra és Kabbalára irányító gőgös parancsainak, mindig arra voltak késztetve, hogy megkíséreljék megsemmisíteni azokat a társadalmakat, amelyek menedéket adtak nekik. A „szervezett világzsidóság" vezetői, elsősorban a Zsidó Világkongresszus, azután az ADL/B'nai B'rith folytatják ma ezt az ösztönzést.

A zsidók mint homoszexuális aktivisták

Figyelembe véve a homoszexualitás nagymértékű bátorítását különösen a reformzsidóságban, nem meglepő, hogy zsidó aktivisták vezették a homoszexuális jogokért küzdő mozgalmat. Zsidó homoszexuálisok alkotják aránytalanul nagy százalékát a nagyobb homoszexuális szervezetek vezetőségének és személyzetének.

Izrael misztériuma

Tizenkilenc évszázaddal ezelőtt Szent János Jeruzsálemet, mint „Szodomát és Egyiptomot" jellemezte (Jel 11,8). „Szodoma" a homoszexualitás szinonimája.

A zsidóság hamis Messiása, az Antikrisztus Ezekiel könyvében úgy van jellemezve, mint „Izrael méltatlan fejedelme" (Ez 21,30). Más jellemzés szerint „nem vágyódik az asszonyok után" (Dán 11,37). Mivel Krisztus nőtlen volt, azért Krisztus összes sajátosságainak ezen ördögi utánzója tartózkodni fog nővel való szextől – de rossz okból: ő homoszexuális zsidó.

A zsidóságnak a homoszexualitással való flörtölése régóta létezik, és folytatódni fog mindaddig, amíg a jövő „Szodomát és Egyiptomát", a múlt Szodomájához hasonlóan el nem pusztítja a tűz (Jel 17,16).

A mai liberális zsidó aktivizmus kimondhatatlan gonoszságából Krisztus mégis fel fogja emelni a zsidóknak egy megtisztult maradékát, akik éppen olyan szenvedélyesen fognak bízni benne, mint ahogy az atyáik gyalázták Őt.

A legtöbb keresztény tudja, hogy Krisztus elvetése és keresztre feszítése miatt Izrael a kegyelemből kiesett és aposztata lett. Amit ők nem fognak fel, az ennek az aposztáziának feneketlen mélysége és sötétsége! Ők valójában nem értik, mit akart Krisztus, amikor azt mondta a zsidóknak: „Íme, elhagyatott lesz a házatok." (Mt 23,38)

Ugyanakkor a halandó elme valójában nem képes felfogni a mai keresztényellenes zsidó aktivisták leszármazottainak megváltására és feltámasztására irányuló, csodálatos krisztusi kegyelmet.

Szent Pál Izrael egész történetét „misztériumnak" nevezi (Róm 11,25). Isten nem engedte a zsidóságot oly gonosszá válni, hogy azáltal igazolódjék az antiszemiták vádja, miszerint a zsidók alkotják a legromlottabb fajt. Inkább az ő aposztáziájuk és végső megváltásuk „misztériuma" az ő csodálatos irgalmát tanúsítja.

Ha Ő egy napon feltámaszt egy egész népet a legfeneketlenebb lelki sötétségből, akkor ki vagy te és ki vagyok én, hogy azt gondoljuk: a mi bűneink túl sötétek ahhoz, hogy Ő megtisztítson minket? Amint Ő vissza akarja fogadni kegyeibe a bűnbánó maradékot évezredekre, akkor mindegyikük – noha lehet, hogy nagyon mélyen eltávolodtunk Tőle – bizalmas barátságot köthet Vele most és mindörökre. Hogyan? Bűnbánattal és Benne bízva életünk hátralévő részében.

Ez a létezésünk egész célja – felfedezni azt az Egyet, aki teremtett minket, és barátaivá válni mindörökre.

Egy napon a zsidó maradék valóban Krisztushoz fog járulni, miután véget ér a legnagyobb szenvedés az emberiség történetében.

Ez számotokra nem szükségszerű. Ti most bízhattok Benne.

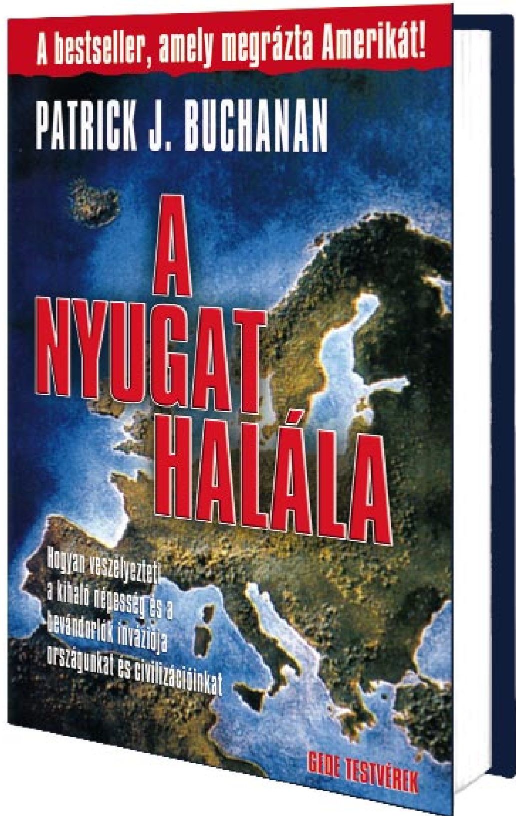
(www.truthtellers.org
Ford. *Tudós-Takács János*)

Péterffy Györgyi

Köszöntve – Köszönt!

Te egyszerű ember!
Te jótevő!
Tiéd szülőhazád,
legszentebb föld!
Tiéd az isteni
megtartó erő!
Csak szálló pillanat,
míg állsz, lelankadsz,
felemelkedsz, haladsz –
bátrabban haladsz,
remélve – remélsz, bár
koldus a bér,
mégis Tiéd a kincs,
mely kincseket ér!

Te egyszerű ember!
Te jótevő!
Tiéd az ősi
hatalmi erő!
Tiéd a JELEN!
a bíztató JÖVŐ!
Köszöntve – köszönt
Az ÚJ ESZTENDŐ!

Patrick J. Buchanan „A Nyugat Halála" című könyve hitelesen, forrásmunkák lenyűgöző gazdagságának használatával mutatja be, hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója a nyugati kultúrát és civilizációt.

A szerző, Patrick J. Buchanan három eddigi amerikai elnök tanácsadója, republikánus jelöltként kétszer, 1992-ben és 1996-ban indult az elnökválasztáson, 2000-ben pedig az általa alapított Reform Párt elnökjelöltjeként. Számos könyv szerzője, melyek között olyan bestsellerek szerepelnek, mint EGÉSZEN A KEZDETTŐL és EGY KÖZTÁRSASÁG, NEM BIRODALOM. Állandó munkatársa és alapító tagja Amerika három vezető közéleti műsorának: az NBC televízió *McLaughlin csoport*, a CNN *Parlamenti Csapat* és *Kereszttűz* című műsoroknak.

A NYUGAT HALÁLA kérlelhetetlenül tekint a nyugati kultúra és hatalom fokozódó mértékű hanyatlását.

A NYUGAT HALDOKLIK. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely az afrikai, ázsiai és latin-amerikai népességrobbanással párosulva a világhatalomban végigmenő kataklizmaszerű változáshoz vezet, minthogy az ellenőrizhetetlen bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt és részekre szakít.

A NYUGAT HALÁLA

Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat

A NYUGAT HALÁLA feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend, és egy új világrendet vetít előre, amely szörnyű következményekkel jár szabadságunk, hitünk és keresztény kultúrán egyedülálló értékei számára. A NYUGAT HALÁLA időszerű és provokatív tanulmány, mely felteszi a milliókat aggasztó kérdést: gyermekkorunk Európája és Amerikája valóban örökre eltűnik-e. A szerző a könyvében bemutatja azokat a keresztény kultúrával ellenséges nézeteket, amelyek siettetik a NYUGAT pusztulását, hogy ezek cáfolatával segítsen azoknak, akiknek szívügye kultúránk fennmaradása.

A történészek egyszer majd a NYUGAT öngyilkos-tablettájának fogják nevezni a fogamzásgátló tablettát. A könyv írója, P. J. Buchanan, erre a veszélyre hívja fel a nyugati civilizáció figyelmét. Helyzetértékelése tisztán megvilágítja azokat a változásokat, amelyeket a mesterséges fogamzásgátlás okozott az európai és amerikai szexuális életmódban és az egész kultúrában. Buchanan, aki rendíthetetlen római katolikus és konzervatív, megmutatja, hogy ezek a változások szociális és politikai téren végzetesek. A rasszok demográfiai eltolódásával kapcsolatban Buchanan kimutatja az erkölcsi változásokat és a „promiszkuitás, az óriási arányú válás és az abortusz veszélyeit". Félve attól, hogy Amerika „elkeresztényteleenedik", amellett érvel a szerző, hogy „bár a kilátások nem jók", Európának és Amerikának újra kell értékelnie önmagát és vissza kell térnie keresztény gyökereihez. Buchanan szenvedélyesen kifejtett gondolatai talán sok olvasónak nem fognak tetszeni, tényszerűsége, gondolatmenetének következetessége mégis el kell gondolkodtassák legelszántabb ellenfeleit is.

A könyv megrendelhetők postai utánvétellel:

GEDE TESTVÉREK BT.
1385 Bp. 62, Pf. 849.
Tel.: 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Szintén beszerezhetők személyesen a kiadó telephelyén: Budapest, XIII. ker., Hollán Ernő u. 37. (alagsor), valamint kaphatók minden jobb nemzeti könyvterjesztőnél.

A SZITTYAKÜRT HAZATÉR

Ezúton szeretnénk tájékoztatni kedves Olvasóinkat – barátainkat és ellenségeinket –, hogy a nemzeti emigráció legrégibb lapja, az 1962-ben Amerikában alapított és útjára indított Szittyakürt, több mint 4 évtizedes kényszerű száműzetés után ez év márciusától hazatér és a Gede Testvérek Bt. kiadásában a jövőben **havonta fog megjelenni**.

A Szittyakürt hazatér, mert úgy látjuk, hogy Hazánkat a kommunizmus állítólagos bukása ellenére, továbbra is ugyanazon törpe kisebbség tartja a kezében, akik az agymosott őslakosság vakságát kihasználva – akár nemzeti színekbe öltözve – a magyarság valódi érdekeivel szemben azon munkálkodnak, hogy ez a sokat szenvedett nép már soha ne érje meg a régen óhajtott feltámadást.

A Szittyakürt hazatér, mert minden érdek, minden párt és minden üzlet védelmére van papír és nyomdafesték, minden hazaáruló és nemzetellenes elem mentegetésére, minden levitézlett politikai primadonna díszítgetésére akad toll, csak a magyar mártíroknak nem akad tisztességes sírhely, csak a magyar szellem kényszerül rezervátumi keretek közé, csak a magyar tehetség kallódik el nyom nélkül ebben az idegenszagú kíméletlen tülekedésben.

De nem csak a Szittyakürt tér haza, hanem vele együtt, rajta keresztül hazatérnek a nemzeti emigráció máig – még az állítólagos nemzeti oldalon is – agyonhallgatott, kitagadott nagyságai is, hogy szellemi hagyatékukkal tovább ébresszék a csipkerózsika álomban szenvedő magyarságot.

Tovább harcolunk a magyar igazságért a szellem és a toll fegyverével! Hadat üzenünk a magyarság megrögzött ellenségeinek éppúgy, mint a sorainkból kikerült árulóknak. A szellem és a toll fegyverével küzdünk mindazok ellen – álljanak akármelyik oldalon –, akik történelmünket meghamisítják s ezáltal nemzedékeket züllesztenek a tudatlanság és butaság mocsarába. De hadat üzenünk az örök kaméleonoknak is, akik a nemzeti gondolat magasztos eszméjét csak holmi üzleti érdekből tűzik zászlaikra, hogy a következő pillanatban – ha önös érdekeik úgy kívánják – a sárba tiporják.

Ehhez a harchoz segítségül hívjuk nagy szellemi elődeinket, az elhallgatottak, kitagadottak hatalmas táborát. Az ő szellemi örökségük olyan kincs, amelyről lemondani nemcsak hiba, hanem bűn is lenne. A Szittyakürt hasábjain – nézetkülönbségektől függetlenül – velünk együtt menetel majd újra Istóczy Győzőtől kezdve Prohászka Ottokáron, Milotay Istvánon, Oláh Györgyön, Rajniss Ferencen, Kolosváry-Borcsa Mihályon, Bosnyák Zoltánon, Fiala Ferencen, Marschalkó Lajoson, Sértő Kálmánon, Erdélyi Józsefen és Alföldi Gézán keresztül egészen Vágó Pálig, Ujlaki Miklósig és Polgár Lajosig a magyar szellem, a magyar betű megannyi felejthetetlen napszámosa, hirdetve, hogy „nemzetünk szolgálatában meghalni lehet, de elfáradni soha".

Régi igazság, hogy lapot szentelt vízzel előállítani nem lehet. A Szittyakürt néhány megrögzött idealista összefogásának köszönhetően indult útjára és ennek köszönhetően él még ma is. Súlyos tapasztalatokkal gazdagodva, legyen szabad felhívnunk mindenkor nagyra becsült tisztelt Olvasóink szíves figyelmét arra, hogy mivel a lap márciustól ugyanolyan terjedelemben *havonta* fog megjelenni, kénytelenek leszünk az előfizetések árát valamelyest megemelni és a lapot a jövőben csak azon honfitársainknak küldeni, akik ezt megértve, előfizetésükkel vagy anyagi támogatásukkal áldoznak a közös cél érdekében.

A Szittyakürt tiszta névvel és tiszta karddal tér haza, de tudjuk, hogy heteken, sőt napokon belül töménytelen piszkot, gúnyt és rágalmat szórnak fejünkre. Tudjuk, hogy ettől az órától kezdve a nap minden szakában becsületünket rágó gazdátlan hírek röpködnek majd felénk, s legkisebb bűnünk a rablógyilkosság lesz.

Azoktól a barátainktól pedig, akik más véleményen vannak vagy félnek, hogy harc közben rájuk fröccsen a sár, netán hasztalan időtöltésnek tekintik harcunkat – most elbúcsúzunk. Elbúcsúzunk, és megyünk a magunk útján, mert mi tovább harcolunk! A szellem és a toll fegyverével.

Tovább harcolunk, mert az őrtálló kötelessége, hogy kiáltson, ha veszély fenyeget:

Fegyverbe magyarok, fegyverbe!!!

Dobszay Károly
A Szittyakürt főszerkesztője

ÚJ ELŐFIZETÉSI DÍJAK:

Előfizetés díj egy évre (12 szám) 3500 Ft
Bárhová Magyarországon kívül légipostával: 50 US. dollár
Az elrabolt országrészeinkre 4500 Ft

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én
Tiszteletbeli Főszerkesztő – Honourary Editor:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő – Editor:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
Tudós-Takács János
Olvasószerkesztő:
Ifj. Tompó László
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó-Publisher:
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net
Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés:
Egy évre $ 50.00
Egyes szám ára $ 3.50 US
Magyarországon egy évre 3500 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.
Légipostai előfizetés esetén a csekket kérjük a „Szittyakürt" névre kiállítani és a Kiadó címére küldeni.

ISSN 1215-5489